

UDK 13
An-154

Anton Szandor La Vey

ir jo

ŠĖTONO/SATANISTINĖ/ BIBLIJA

Biografija, apžvalga, komentaras

Tiražas 500 egz. Užsakymo Nr.
Leido VŠ „Netradicinė literatūra“

Spausdino UAB „Epaisas“, Kaunas

ISBN 9986-9337-0-6

Išgirdę žodį „Satanistas“ dauguma žmonių iškart įsivaizduoja kažkokį niūrų tipą, kuris, laisvu nuo aukojimų metu užsiima bažnyčių padeginėjimais, kapų niekinimu, antkapių vartymu ir t.t. Likusį laiką šis tipas skiria seksualinėms orgijoms. Beje, aukomis esą naudojama tik kūdikiai ir nekaltos mergaitės, kurie pagrobiami iš tėvų. Tokį „Satanisto“ įvaizdį kuria ir žurnalistai, aprašantys įvairius kraupius nusikaltimus, kuriuos neva padarė satanistai ar satanistinės gaujos. Ar atitinka toks „Satanisto“ įvaizdis tikrovę? Ar šie žmonės, šios gaujos gali vadintis Satanistais?

Vebsterio enciklopedinis žodynas (VVebster's Encyclopaedic Unabridged Dictionary of the English Languague, 1989) Satanizmą apibrėžia taip: Satanizmas:

1. Šėtono arba tamsos jėgų garbinimas.
2. Krikščioniškų ritualų parodija, kur garbinimo objektu tampa Šėtonas.
3. Satanistinei veiksmai, elgesys arba pozicija.

Bet ar viskas taip paprasta?

Šis leidinys - tai pirmoji Netradicinės literatūros paramos fondo knyga, kurioje pateikiama „Satanizmo“ samprata taip, kaip jį suprato Antonas La Vėjis - Šėtono Bažnyčios Jungtinėse Amerikos Valstijose įkūrėjas.

Sudarymas - VŠ „Netradicinė literatūra“
Vilnius
1999

Iš amžinybės,...apsuptas krauju alsuojančios liepsnos išniro juodas raitelis iš pragaro tamsos... . Įniršę demonai sukaustytą grandinėmis širdies plakimą draskė.
Sužvilgo kalavijo ašmenys, palydimi nakties riaumojimo siaubingo.
Mirties nasrų šešėlį audros tarp griuvėsių blaškė. Po purvo, pelenų ir dūmų sluoksniu amžiams žemė dingo...

865m. „Pragaro vartai“

TURINYS

LEIDĖJŲ ŽODIS 5
PRATARMĖ (BERTONAS VULFAS) 6
PRATARMĖ 13
PROLOGAS 14
DEVYNI ŠĖTONO ĮSAKYMAI 14
ŠĖTONO KNYGA 15
IEŠKOMA DIEVO - GYVO ARBA MIRUSIO 18
DIEVU, KURĮ GARBINI, GALI BŪTI TU PATS 20
KAI KURIE NAUJOS ŠĖTONO EROS POŽYMIAI 21
PRAGARAS, VELNIAS IR KAIP PARDUOTI SAVO SIELĄ 27
VELNIŲ VARDAI 28
MEILĖ IR NEAPYKANTA 32
SATANISTINIS SEKSAS 32
NE VISI VAMPYRAI GERIA KRAUJĄ 38
NUOLAIDŽIAVIMAS BET NE PRIEVARTA 41
ŽMOGAUS AUKOJIMO KLAUSIMU 44
GYVENIMAS PO MIRTIES SIEKIANT PATENKINTI EGO 47
RELIGINĖS ŠVENTĖS 49
JUODOSIOS MIŠIOS 51
SATANISTINĖS MAGIJOS TEORIJA IR PRAKTIKA 54
TRYS SATANISTINIO RITUALO TIPAI 57
RITUALINIS, ARBA INTELEKTUALINIO ATSIPALAIDAVIMO KAMBARYS 59
SATANISTINĖS MAGIJOS PRAKTIKAVIMO SUDĖTINĖS DALYS 60
VIENUOLIKA SATANISTINIŲ TAISYKLIŲ ŽEMĖJE 65
DEVYNIOS SATANISTINĖS NUODĖMĖS 65

LEIDĖJŲ ŽODIS

Mūsų gimtąja kalba pasirodo neįprasta knyga. Ją parengti paskatino antrojo tūkstantmečio pabaigos mūsų žmogaus, ypač jauno, smalsumas. Kaip gerai žinome ir patiriame, dabarties žmogus domisi absoliučiai viskuo. Jis, nepaisydamas jokių tabu, savo protu braunasi į visas materialiosios ir dvasinės tikrovės puses. Viena tokių sričių, kuriomis nūdien domisi ypač jaunimas, yra šiuolaikinės filosofinės religinės sistemos. Jos dažnai vadinamos netradicinėmis religijomis arba sektomis. Kai kurios jų, atsiradusios ankstesniais šimtmečiais, tapo populiarios ypač mūsų laikais. Viena tokių yra satanizmas. Parengdami publikacijai šią Vakaruose labai populiarią Antano Šandoro La Vėjo knygą, leidėjai ir siekė duoti besidominčiam skaitytojui galimybę iš pirmųjų šaltinių susipažinti su satanistine filosofija ir su jos išpažinėjų bei šalininkų gyvensena.

Mes tik truputį sustosime prie šios sektos pavadinimo kilmės ir prasmės.

Žodis „Satanizmas“ kilęs iš senovės graikų kalbos žodžio „satanas“ - šėtonas, velnias. Anot daugelio religijų mokymo, tai „piktoji dvasia“, „prieštaraujantis“ (etimologinė žodžio reikšmė) dievui, viso pasaulyje esančio blogio kaltininkas, vedąs žmones į įvairius nusikaltimus – „nuodėmes“, pragaro valdovas.

Tikėjimas į įvairias blogas ir geras dvasias atsirado pačiuose ankstyvuosiuose religijos egzistavimo etapuose, pirmykštėje bendruomeninėje santvarkoje. Blogųjų dvasių veikimu tuometiniai šamanai, pirmykščių religijų dvasininkai, aiškino visas žmonių nelaimes. Irstant pirmykštei bendruomeninei santvarkai, formuojantis visuomenėje pavaldumo ir viešpatavimo santykiams, žmonėms kilo mintis, kad ir dvasių pasaulyje tokia pat hierarchinė valdžia: yra geros ir blogos dvasios, viešpataujančios ir tvarkančios bei valdančios nors vieną buities sritį. Monoteistinių (vieną dievą išpažįstančių) religijų atsiradimas požiūrį, kad yra ne tik Dievas, bet ir viena vyriausioji blogio dvasia - Šėtonas - viso blogio pasaulyje šaltinis. Paraleliai vystėsi ir vaizdiniai apie žemesnio rango „blogio nešiotojus“, „piktąsias dvasias“, vadinamas „demonų“, „velnių“, „nelabųjų“ ir pan. vardais.

Tikėjimas šėtonu ir velniais labai naudingas religijoms egzistuoti ir klestėti. Teisingai apie tai rašė XVIII a. prancūzų švietėjas materialistas P.Holbachas (1723-1789): „Velnias - tai gudriausias dangaus rūmų ministras, pagrindinis dantratis bažnyčios mechanizme ... . Religija dėkinga velniui už daugelį pamaldžių žmonių, nes jei nebūtų velnio, žmonės niekad ir nepagalvotų nei apie Dievą, nei apie jo kunigus“.

Taigi, šėtonas, velnias mokslo požiūriu, nei daugiau nei mažiau kaip vaizdinys, atsiradęs primityvaus pirmykščio žmogaus sąmonėje, siekiant išsiaiškinti blogio kilmę ir jo egzistavimo žemėje priežastis.

Nebūdami nei sektantais - satanistais, nei satanizmo filosofijos šalininkais, knygos parengėjai tesiekė (kartojame) tik besidomintį skaitytoją supažindinti su viena šiuolaikinių antikrikščioniškų religijų.

Atidus skaitytojas pastebės, kad satanizmo filosofijoje yra objektyviai teisingų pasaulėžiūrinių teiginių ir jais grindžiamų bendražmogiškosios moralės principų: aklo tikėjimo neigimas, kai kurių prietarų, veidmainystės smerkimas,

viduramžiškosios askezės kritika, asmenybės laisvės ir orumo gynimas ir kt. Tačiau kartu negalima bus nepastebėti, kad bet kurios religijos (ar tai būtų tikėjimas Dievu, ar velniu) išpažinimas ir praktikavimas yra duoklė prietarams. Juk tikėjimas magija (tieks „baltąja“, tiek „juodąja“), kerais, burtais, užkeikimais, kuriems tokia svarbi vieta suteikiama satanizme, yra lygiavertis tikėjimui maldų („šventų užkeikimų“) ir kitų ritualų (įvairių „šventinimų“, „laiminimų“, „sakramentų“ apeigų) galia. Negali nesukelti abejonių ir paskatinti kritiškai įvertinti taip pat kai kurie satanistų gyvenimo būdo principai, kaip antai: žmogaus pataikavimas kai kuriems su visa gyvūnija bendriems fiziologiniams instinktams, nejautri ir net niekinanti pažiūra į fiziškai ir dvasiškai silpną, socialiai neapsaugotą žmogų, kietaširdiško individualizmo bei tam tikro egoizmo gynimas ir įteisinimas, ne objektyvi kritika, o grubus tyčiojimasis iš kitaip galvojančių žmonių įsitikinimų ar atitinkamo jų elgesio ir kt.

Norime tikėtis. Kad skaitytojas ir tai, ir daug ką kitą gerai apmąstys ir teisingai įvertins. Šį savo kuklų darbelį skiriame anaiptol ne lengvabūdžiams mėgdžiotojams.

Pagaliau, tegul malonusis skaitytojas žino, kad pateikiama knyga yra vertimo vertimas. Jau kaip tokia ji negali būti tobula. Nors, stengdamiesi kuo tiksliau perduoti autoriaus požiūrį, palikome netgi tekste rastą didžiųjų raidžių vartojimą, neatitinkantį lietuvių kalbos rašybos dėsnių, jaučiame, jog neišvengėme ne nuo mūsų priklausančių netikslumų, o gal ir kai kurių klaidų. Už trūkumus nuoširdžiai atsiprašome. Jei leidinys susilauks atitinkamo skaitytojų dėmesio ir atsiras poreikis, ateityje stengsimės knygą patobulinti.

PRATARMĖ (BERTONAS VULFAS)

Knygų Autoriaus: „Hippi“, „Hitleris ir nacistai“, „Velnias ir daktaras Noksinas“, „Mirtininkų perpildyta kamera“, „Velnio keršytojas: Antano Šandoro La Vėjo biografija“

Kartą, 1967 m. žiemos vakarą, aš važiavau per visą San. Prancišką paklausyti Antano Šandoro La Vėjo paskaitos, skaitomos Seksualinių laisvių lygos atvirame susirinkime. Aš buvau susidomėjęs laikraščių straipsniais, kuriuose jis buvo vadinamas ne kitaip kaip „Juoduoju Popiežiumi“ šėtono bažnyčios, kurioje krikštas, santuoka ir laidotuvės pašvęsti Velniui. Aš buvau laisvas žurnalistas ir pajutau, kad La Vėjis ir jo pagonys gali būti neblogo straipsnio tema. Redaktorių žodžiais tariant, „Velnias pakiša tiražą“.

Aš nusprendžiau, kad straipsnio pagrindinė tema turi būti anaiptol ne juodųjų menų praktika, nes šiame pasaulyje jau seniai nebėra nieko naujo. Velnio garbintojų sektos ir vuduistiniai kultai egzistavo anksčiau už krikščionybę. XVIII a. Anglijoje trumpą laiką garsėjo Pragaro ugnies klubas, per Benjaminą Frankliną turėjęs ryšius net Amerikos kolonijose. XX a. pradžioje spauda pasakojo apie „paties

nedoriausio pasaulyje žmogaus“ Elisterio Kraulio veiklą, o 3-ame ir 4-ame dešimtmečiuose užuominos apie kažkokį „juodąjį ordiną“ pasirodė Vokietijoje.

Prie šios santykinai senos istorijos La Vėjis ir jo šiuolaikinių faustiečių organizacija prirašė du visiškai naujus skyrius. Pirma, skirtingai negu tradiciniai šėtoniškieji sambūriai burtininkų folklore jie šventvagiškai prisistatė kaip Bažnyčia, pasisavindami terminą, anksčiau vartotą tik krikščionybės atšakose. Antra, jie išėjo iš pogrindžio, užsiimdami juodosios magijos praktika atvirai.

Užuot iš anksto susitaręs su La Vėju dėl jo eretiškų naujovių aptarinėjimo, kas paprastai būdavo pirmas žingsnis mano tyrinėjimuose, aš nusprendžiau pasižiūrėti ir jo paklausyti kaip neprisistatęs žmogus iš publikos. Kai kuriuose laikraščiuose jis būdavo pristatomas kaip buvęs cirkuose bei karnavaluose liūtų dresiruotojas ir fokusininkas, kuriame čia žemėje įsikūnijęs pats Velnias. Todėl pradžioje aš norėjau nustatyti, ar jis tikras satanistas, ar apsimetėlis, šarlatanas. Aš jau buvau susidūręs su okultinio verslo žmonėmis rampos šviesoje. Beje, vienu metu aš nuomojau butą pas Džine Dikson ir pasinaudojau turima galimybe apie ją parašyti anksčiau negu tai padarė Rūta Montgomeri. Bet, turėdamas galvoje visus okultistus apgavikus, veidmainius ir šarlatanus, aš neeikvočiau nė penkių minučių aprašinėti jų triukų įvairioms formoms.

Visi okultistai, su kuriais man iki šiol tekdavo susitikti arba paklausyti, buvo tariami aiškiaregiai, pranašai ir raganiai su savo apgaulingais mistiniais sugebėjimais, kurių pradmenys glūdėjo dievobaimingame spiritualizme. La Vėjis, kuris, atrodė, visus juos išjuokia, jei nepasakyčiau su panieka į juos spjaudo, iš laikraščių pasakojimų atrodė tikru juoduoju magu, kuris savo sugebėjimus grindė gamtos tamsiąja puse ir žmogaus kūniškuoju gyvenimu. Atrodė, kad jo "bažnyčioje" nebuvo nieko dvasiško.

Kai tik aš išgirdau La Vėjo kalbą, supratau, kad tarp jo ir okultinio verslo nėra nieko bendro. Jo netgi nebuvo galima pavadinti metafiziku.

Griežti pasisakymai jo lūpose buvo pragmatiški, reliatyvūs ir dar daugiau racionalūs. Drąsiai galima pridurti - jie buvo neortodoksalūs. Jie buvo smūgis visuotinai pripažintoms dvasinėms normoms, kūniškos žmogaus prigimties slopinimui, buities veidmainiškam religingumui, pagrįstam materialiais principais, tokiais kaip "žmogus žmogui - vilkas". Jo kalba buvo pilna sardoniškos pašaipos iš žmonių neišmanymo, bet, kas svarbiausia, ji buvo logiška. La Vėjis savo auditorijai patiekė ne šarlatanišką magiją. Tai buvo sveiko proto filosofija, pagrįsta gyvenimiškomis realijomis. Po to, kai aš įsitikinau La Vėjo nuoširdumu, man beliko jį įtikinti savo ketinimais imtis rimto tyrinėjimo, o ne įkišti ir savo grašį į šūsnį straipsnių, aprašinėjančių Šėtono Bažnyčią kaip naują išsigimėlių šou. Aš mokiausi satanizmo, nagrinėjau jo istoriją ir loginį pagrįstumą drauge su La Vėju, dalyvavau vidunakčio apeigose aršiojoje Viktorijos viloje, tada buvusioje Šėtono Bažnyčios vyriausiąja būstine. Paskui aš parašiau rimtą straipsnį, bet pastebėjau, kad jis buvo visiškai ne toks, kokį savo puslapiuose norėjo matyti „respektabilūs“ žurnalai. Pagaliau atsirado vienas „nešvankybių“ arba „vyriško“ - Knignt (Riteris) - tipo leidinys, kuris 68-ųjų metų rugsėjyje paskelbė pirmąjį užbaigtą straipsnį apie Šėtono Bažnyčią, La Vėjį ir jo senųjų legendų apie Velnią ir juodosios magijos folkloro sintezę su šiuolaikine filosofija ir Satanizmo praktika, kuria dabar visi sekėjai ir imitatoriai naudojasi kaip vadovavimosi ir netgi Biblijos modeliu. Mano straipsnis buvo tik pradžia, o ne pabaiga (kaip tai dažnai atsitikdavo su

kitais mano susidomėjimo objektais) ilgų ir artimų santykių su La Vėju. Jų išdava tapo mano parašyta La Vėjo biografija "Velnio keršytojas", išleista 1974 m. leidyklos „Piramidė“. Paskelbus šią knygą, pradžioje aš tapau oficialiu Šėtono Bažnyčios nariu, o paskui ir jos dvasininku. Šiuo titulu aš didžiuojuosi kartu su daugeliu įžymių asmenybių. Povidurnaktinės filosofinės diskusijos, kurias aš pradėjau su La Vėju 67-aisiais metais, tebevyksta ir šiandien, praėjus dešimtmečiams, keistame kabarete, perpildytame La Vėjo išugdytų siurrealistinių hominidų. Mūsų susitikimus lydi tai sąmojinga raganiuke, tai mūsų pačių atliekama muzika. La Vėjis vargonuoja, aš pritariu mušamaisiais.

Visas ankstesnis La Vėjo gyvenimas, rodos, rengė jį dabartiniam vaidmeniui. Jo protėviai buvo gruzinai, rumunai ir elzasiečiai, įskaitant čigonų kraujo senelę, kuri pasakojo jam legendas apie vampyrus ir burtininkus iš savo gimtosios Transilvanijos. Nuo penkerių metų jaunasis La Vėjis skaitė tokius žurnalus kaip „Weird Tales“ („Paslaptingosios istorijos“) ir tokias knygas kaip Meri Šelli „Frankenšteinas“ ir Bremo Stokerio „Drakula“. Nepaisant to, kad Antanas skyrėsi nuo kitų vaikų, jie visada jį rinkdavo vadu žygiuose ir manevruose, žaisdami karą. 1942 metais, kai La Vėjui buvo 12 metų amžiaus, jo potraukis alaviniams kareivėliams išaugo į susidomėjimą Antruoju pasauliniu karu. Jis labai susidomėjo karo priemonėmis ir pastebėjo, kad karinė amunicija ir šaudmenys gali būti taip pat lengvai nupirkti kaip ir prekės supermarkete, o paskui panaudoti tautoms pavergti. Jau tada jo galvoje pradėjo formuotis idėja, kad priešingai krikščionių Biblijos tvirtinimui žemė bus paveldėta ne silpnųjų, bet stipriųjų.

Baigdamas mokyklą, La Vėjis pasidarė keistu vunderkindu. Laisvą nuo mokyklinių užsiėmimų laiką jis paskyrė rimtai mokytis muzikos, metafizikos ir okultizmo paslapčių. Penkiolikos metu jis buvo San Francisko Didžiojo simfoninio orkestro antruoju goloistu. Įgrisus mokyklinei programai, La Vėjis baigiamojoje klasėje išstojo iš mokyklos, paliko namus ir ėmė dirbti Klaido Bitti cirke narvų darbininku. Jo pareigos buvo šerti ir girdyti liūtus ir tigrus. Dresiruotojas Bitti pastebėjo, kad La Vėjis nejaučia baimės, dirbdamas su didžiosiomis katėmis, ir paskyrė jį savo padėjėju.

Iš vaikystės aistringai pamėgęs menus ir kultūrą, La Vėjis nebuvo patenkintas džiunglių gyventojų dresiravimu ir darbu su jais arenoje. Būdamas 10 metų amžiaus, jis pats iš klausos išmoko groti pianinu. Šis sugebėjimas jam pravertė, kai etatinis cirko muzikantas prieš pasirodymą visiškai nusigėrė. La Vėjis pasisiūlė jį pakeisti, įsitikinęs, kad galės įvaldyti nepažįstamą vargonų klaviatūrą ir tinkamai pateiks foninę muziką. Tačiau pasirodė, kad jis moka daugiau melodijų ir groja geriau už pagrindinį vargonininką. Todėl Bitti, atsiskaitęs su girtuokliu, prie instrumento pasodino La Vėjį. Jis akomponavo daugeliui to meto įžymių cirko artistų: Hiugo Zakkiniui, šiam atliekant numerį Žmogus-rutulys, akrobatams ant Uolendo vielos. Kai La Vėjui sukako 18 metu amžiaus, jis paliko cirką ir prisijungė prie karnavalo. Ten jis tapo fokusininko asistentu, išmoko hipnozės ir ėmė daugiau laiko skirti okultizmo mokymuisi.

Susidarė įdomi kombinacija. Iš vienos pusės jis dirbo atmosferoje, kuri iš tikro ir yra kūniškas gyvenimas: juslinė muzika, pjuvenų ir laukinių žvėrių kvapas, numeriai, kuriuos atliekant mažiausias kliuvinys galėjo būti pražūtingas, jaunystės ir jėgos reikalavimai, išmetantieji nusenusius kaip pernykštį drabužį, fizinio

sujaudinimo ir žavinčio patrauklumo pasaulis, o iš kitos - darbas su žmogaus smegenų tamsiosios pusės magija.

Matyti, kaip tik tas keistas mišinys ir pažadino jame kitą požiūrį į žmogaus prigimtį. „Šeštadienio vakarą, - prisiminė La Vėjis viename iš mūsų ilgų pokalbių, - aš matydavau vyrus žvilgsniais ryjančius pusnuoges šokėjas karnavale, o sekmadienio rytą kitame karnavalo gale, grodamas vargonais pas evangelistus, aš mačiau suoluose tuos pačius vyrus su žmonomis ir vaikais. Ir tie vyrai meldė dievą jiems atleisti ir apvalyti nuo kūniškų geidulių. O kitą šeštadienio vakarą jie vėl būdavo karnavale arba kitoje vietoje, tenkindami savo geismus. Jau tuomet aš žinojau, kad krikščionių bažnyčia klestėjo, remdamasi veidmainyste, o žmogaus prigimtis rasdavo išeitį, nepaisant visų gudravimų, kurių pagalba tauriosios religijos siekė ją išdeginti ir išvalyti“.

Jau tada, dar pats to nesuvokdamas, La Vėjis ėmė kurti religiją, virtusia krikščionybės ir judaizmo antiteze. Tai buvo sena religija, senesnė už judaizmą ir krikščionybę. Bet iki šiol dar niekuomet ji nebuvo apibrėžta ir įgijusi ritualinę formą. Tas uždavinys ir teko La Vėjui XX a. civilizacijoje.

Po to, kai 1951 m. La Vėjis, būdamas 21 metų amžiaus, vedė, jis paliko žavintį karnavalo pasaulį, siekdamas imtis užsiėmimo, kuris labiau padėtų apsirūpinti stogu virš galvos. Jis įstojo į San Francisko miesto koledžo Kriminologijos fakultetą. Po to jis gavo savo pirmąjį konformistinį darbą San Francisko policijos departamente. Kaip vėliau paaiškėjo, šis darbas jam davė tiek pat, kiek ir kiti, vystant Satanizmo, kaip gyvenimo būdo, idėją.

„Aš pamačiau pačią kruviniausią ir Vėjo požiūriu Velnias buvo visai ne toks. Jo tamsiausią žmogaus prigimties pusę, - prisiminė nuomone, velnias atstovavo tamsiai, slaptai La Vėjis viename iš pokalbių, - aš išvydau gamtos jėgai, atsakingai už tai, kas vyksta žmones, iššaudytus bepročių, papjautus savųjų žemėje, jėgai, kurios niekaip nepaaiškino nei draugų, nutekamuosiuose grioviuose gulinčius sudarkytus vaikus, kuriuos paliko iš įvykio vietos pasprukę vairuotojai. Aš klausiau savęs: „Kur gi Dievas?“ Aš ėmiau nekęsti davatkiško požiūrio į prievartą žmonių, kartojančių: „tokia dievo valia“. La Vėjis pasibjaurėdamas paliko šį darbą ir po trejų metų vėl ėmė groti vargonais, užsidirbdamas pragyvenimui šį kartą naktiniuose klubuose ir teatruose, paraleliai toliau studijuodamas viso savo gyvenimo aistros objektą – juoduosiu menus. Kartą savaitėje skaitydavo paskaitas mistinėmis temomis: regėjimai, ekstrasensorika, sapnai, vampyrai, pasivertimai, būrimas, ceremoninė magija ir t.t. Tos paskaitos patraukdavo daugelį žmonių, kurie buvo arba vėliau tapo žinomi meno, mokslo ir verslo sluoksniuose.Palaipsniui iš tos grupės formavosi „Magiškasis ratas“.

Šio rato tikslu tapo susitikimai atlikinėti La Vėjo surastiems arba išgalvotiems maginiams ritualams. Jis sukaupė visą biblioteką Juodųjų Mišių ir kitomis temomis garsių ceremonijų, kurias praktikavo tokios grupės kaip tamplieriai XiV a. Pransūzijoje ir atitinkamai Pragaro ugnies ir Auksinio suklestėjimo klubai XVIII ir XIX amžių Anglijoje. Tų slaptų ordinų uždaviniu tapo piktžodžiavimas, krikščionių bažnyčios išjuokimas ir kreipimasis į Velnią kaip į antropomorfinę, dievui priešišką dievybę. La Vėjo požiūriu Velnias buvo visai ne toks. Jo nuomone, velnias atstovavo tamsiai, slaptai gamtos jėgai, atsakingai už tai,

kas vyksta žemėje, jėgai, kurios niekaip nepaaiškino nei mokslas, nei religija. La Vėjo Šėtonas yra „progreso dvasia, visų didelių sąjūdžių įkvėpėjas, prisidedąs prie civilizacijos vystymosi ir žmonijos pažangos. Jis dvasia sukilimo, vedančio į laisvę, visų išsilaisvinančiųjų erezijų įsikūnijomas“.

1966 metų balandžio paskutinę naktį – Velpurgijos naktį, per pačią svarbiausią magijos ir burtininkavimo šventę La Vėjis pagal magijos tradiciją ritualiai nusiskuto galvą ir pasiskelbė įkuriąs Šėtono bažnyčią. Kad visi pripažintų jį dvasininku, jis ėmė nešioti kunigišką apykaklę. Bet Čingischano maniera nuskusta galva, mefistofeliška barzdelė ir siauros akys teikė jam demono išvaizdą, būtiną Velnio bažnyčios žemėje aukščiausiajam žyniui. „Iš vienos pusės, - aiškino savo užmojus La Vėjis, - pavadindamas šį sumanymą bažnyčia, aš įgijau galimybę elgtis pagal maginę sėkmės formulę, kuri susideda iš vienos dalies pasityčiojimo ir devynių dalių socialinio respektabilumo. Bet pagrindinis tikslas buvo surinkti vienminčius panaudoti bendrai energijai, atsiliepiant į šaukimą tamsiosios gamtos jėgos, kuris vainasi Šėtonu“.

Kaip sakė La Vėjis, kitos bažnyčios rėmė savo mokymą dvasios garbinimu ir kūno bei intelekto neigimu. Jis gi suvokė, kad reikalinga bažnyčia, kuri žmogaus protą ir kūniškuosius troškimus iškeltų į garbinimo objektų rangą. Racionalus suinteresuotumas savimi turi būti skatinamas ir tai, kas jame sveika, turi nugalėti. Jis suvokė, kad senoji Juodųjų mišių koncepcija, kurią sudarė krikščioniškųjų pamaldų satyra, jau savo laiką atgyveno ir, La Vėjo žodžiais tariant tapo:“padvėsusio arklio niukinimu“, vietoje žeminančių krikščioniškųjų apeigų La Vėjis ėmė praktikuoti linksmas psichodramas, šalindamas plačiojo pasaulio religijų apribojimus ir priespaudą.

Pačioje krikščionių bažnyčioje tuo metuvyko revoliucija, nukreipta prieš ortodoksaliuosius ritualus ir tradicijas. Tapo populiarus teiginys "dievas mirė". Taip ir La Vėjo sukurti alternatyvūs ritualai, nors ir išlaikė kai kurias senųjų ritualų vingrybes, iš negatyvaus tyčiojimosi virto šventimo ir apsivalymo pozityviomis formomis: Šėtoniškosios vestuvės, pašventinančios kūno malonumus, laidotuvės, netekusios davatkiško banalumo, geismingumo ritualai, padedantieji žmonėms realizuoti savo seksualines svajones, sunaikinimo ritualai, Šėtono bažnyčios nariams davę progos įveikti savo priešus.

Atskirais atvejais tokių ritualų kaip pašventinimai, vestuvės ir laidotuvės Velnio vardu, nušvietimas spaudoje buvo fenomenalus. 1967 m. laikraščiai, nusprendusieji pasiųsti reporterius į Šėtono bažnyčią, buvo priversti juos išsiųsti ne tik į San Prancišką, bet ir per Ramųjį vandenyną į Tokiją, ir per Atlantą į Paryžių. Nuotrauka nuogos moters, vos bepridengtos leopardo kailiu, buvusios Šėtono altoriumi La Vėjo sukurtoje vestuvių ceremonijoje, telegrafo agentūrų buvo nusiųsta į visus dienraščius ir atspausdinta net tokiuose bastionuose kaip Los Andželo „Taims“. Išdavoje grotos (vietoje tradicinių šabašų), įkvėptos Šėtono bažnyčios, paplito po visą pasaulį, tuo pačiu įrodydamos vieną iš La Vėjo teiginių: „Velnias gyvas ir labai populiarus tarp daugelio žmonių“.

Žinoma, La Vėjis nuolat primindavo tiems, kurie buvo nusiteikę klausyti, kad Velnias jam ir jo sekėjams ne stereotipinis mažylis, pasipuošęs raudonu triko, su ragais, uodega ir trišakiu, o reiškia tamsiąsias gamtos jėgas, kurias žmogiškosios būtybės ką tik pradėjo mėginti panaudoti. Bet kaipgi jis tai suderino

su savąja išore: juoda sutana ir ragais? La Vėjis tai aiškino taip: „Žmonėms reikia ritualo su simboliais, panašiais į tuos, kurie puošia beisbolo komandas, bažnyčių pamaldas ir karus, su simboliais, padedančiais išlieti emocijas, kurių jie neįstengia išlaisvinti arba net suvokti vienatvėje“. Bet kaip ten bebuvę, La Vėjis pats greitai pavargo bežaisdamas.

Buvo ir problemų. Pirmiausia kai kurie La Vėjo kaimynai ėmė skųstis suaugusiu liūtu, kurį jis laikė kaip „naminį gyvulį“, ir galu gale žvėris buvo padovanotas vietiniam zoologijos parkui. Džeinė Mensfild žuvo po to, kai La Vėjo prakeikimas (smulkiau šis atsitikimas mano aprašytas „Velnio keršytojuje“) krito ant jos gerbėjo advokato Šėmo Broudi. La Vėjis nuolat atkalbinėjo Džeinę nuo tų ryšių su Broudi ir po jos mirties pateko į gilią depresiją. Septintajame dešimtmetyje tai buvo antra Holivudo sekssimbolio mirtis, su kuria vienaip ar kitaip buvo susijęs La Vėjis. Pirmoji buvo Merlinos Monro mirtis 1948 m. Ji buvo La Vėjo meilužė trumpu, bet reikšmingu laikotarpiu, kai jis ką tik buvo išėjęs iš karnavalo ir vaidino Los Andželo striptizuose.

La Vėjis pavargo, organizuodamas savo bažnyčios nariams pasilinksminimus ir apsivalymus. Jis užmezgė ryšius su paskutiniais dar gyvais ikikarinių okultinių brolijų nariais, įsisavino jų filosofiją ir slaptus iki hitlerinės eros ritualus. Jam kaip niekada reikėjo laiko išstudijuoti ir parengti naujus principus. Jis ilgai eksperimentavo ir bandė prie savo atrasto Trapecijos dėsnio pritaikyti erdvinių geometrinių konstrukcijų principus. Jis išjuokia dabartinius keistuolius, kurie, jo nuomone, „keikia ne tas piramides“). Taip pat jis tapo plačiai žinomu oratoriumi, radijo ir televizijos laidų dalyviu, o taip pat ir kino darbuotojų, kuriančių šėtoniškus siaubo filmus, gamybos ir techniniu konsultantu. Kartais jis būna ir aktoriumi. Kaip rašė sociologas Klintonas P.Sandersas, dar nebuvo okulisto, turėjusio didesnės tiesioginės įtakos kinematografiniams kūriniams apie Satanizmą. Ritualinis ir ezoterinis simbolizmas - centriniai La Vėjo bažnyčios elementai, ir filmai, prie kurių sukūrimo jis yra pridėjęs savo ranką, detaliai vaizduoja šėtoniškąsias apeigas, pilni tradicinių okultinių simbolių. Šėtono bažnyčios ritualuose pagrindinis dėmesys skiriamas „kiekvieno individo emocinių jėgų fokusuotei“. Panašiai iškilmingas ritualas, kuriam La Vėjo filmuose skiriama pagrindinė vieta, gali būti traktuojamas kaip mechanizmas paveikti ir fokusuoti žiūrovų emociniams pojūčiams. Galų gale La Vėjis nusprendė ritualinę ir kitą organizacinę bažnyčios veiklą atiduoti į grotų rankas visame pasaulyje, o pačiam pasišvęsti rašytojo, lektoriaus ir švietėjo veiklai bei savo šeimai: žmonai Dianai, šviesiaplaukei gražuolei, kuri tarnauja bažnyčios žyne, dukteriai Karlai, kuriai dabar jau virš dvidešimt metų amžiaus ir kuri kaip ir tėvas studijuoja kriminologiją ir didelę savo laiko dalį skiria paskaitoms apie Satanizmą, kurias skaito šalies universitetuose, ir pagaliau jaunesniajai dukrai Zinai, kurią daugelis prisimena iš garsiosios nuotraukos, padarytos dar kūdikystėje įšventinimo proga. Šiandien tai gražutė, žydinti paauglė, viliojanti nuolat augančią žmonių giminės vilkų gaują.

Šio santykinai ramaus La Vėjo gyvenimo periodo vaisiumi tapo jo plačiai paplitusios, skaitomos pirmosios knygos. Pradžioje „Šėtono biblija“, kuri , šią pratarmę rašant, išleidžiama jau dvyliktą kartą. Po to eina veikalas „Šėtoniškieji ritualai“, kur pateikta sudėtingesnė medžiaga, La Vėjo surinkta iš vis platėjančio jo šaltinių rato. Ir trečia knyga „Pilnas vadovas raganoms“ (Compleat

Witch - jos pirmųjų leidinių pavadinimas: dabar knyga išeina antrašte „Šėtoniškoji ragana“ (Satanic Witch"), tapusi bestseleriu Italijoje. Deja, Amerikos leidėjai pasistengė, kad ji dingtų iš knygynų dar iki tol, kol jos potencialas nebuvo pilnai realizuotas. La Vėjo perėjimas nuo ritualinės veiklos prie knygų rašymo padėjo paplisti šėtono bažnyčiai visame pasaulyje. Augantį populiarumą, natūralu, lydėjo baisios istorijos, skleidžiamos įvairių religinių grupių, susirūpinusių, kad pagal pardavimą universitetų kampukuose Šėtono biblija pralenkė krikščioniškąją ir tapo jaunimo ateizacijos pagrindine priežastimi. Ir, žinoma, ką gi kitą, jei ne La Vėją turėjo galvoje popiežius Paulius, prieš dvejus metus išleidęs savo kreipimąsi į pasaulį, kur sakoma, kad Velnias “gyvas“ ir „žmogaus pavidalu“ platina žemėje blogį. La Vėjis, tvirtinęs, kad „blogis“ yra „gyvenimas“, teigė atvirkščiai, ir todėl malonumai ne tik turi būti leidžiami, bet, dar daugiau, jų turi būti teikiama, popiežiui ir kitoms religinėms organizacijoms atsakė taip: „Žmonės, organizacijos ir nacijos per mus uždirba milijonus dolerių. Ką gi jie veiktų be mūsų? Be Šėtono bažnyčios jie neturėtų ant ko išlieti savo pyktį ir suversti kaltę už visus pasaulyje vykstančius baisius dalykus. Jei jie ir iš tikrųjų taip galvoja, jie neturėtų iš musės daryti dramblio. Jei kuo iš tikrųjų reikia tikėti, tai tuo, kad jie tikri šarlatanai ir labai džiaugiasi, jog po ranka esame mes ir mumis galima pasinaudoti. Mes jiems labai vertingas patogumas. Mes padėjome verslui, pastatėme ant kojų ekonomiką, milijonai mūsų uždirbtų dolerių nutekėjo krikščionių bažnyčiai. Mes jau daugybę kartų įrodėme devintąjį Šėtono įsakymą: „Nei bažnyčia, nei daugybė žmonių negali egzistuoti be Velnio“.

Už tai krikščionių bažnyčia turi užmokėti. Įvykiai, La Vėjo numatyti pirmajame Šėtono biblijos leidime, jau vyksta. Pavergti žmonės sutraukė savo grandines. Seksas vešliai suklestėjo, kolektyvinis geidulingumas prasiveržė kine, literatūroje, gatvėse ir namuose. Žmonės šoka apsinuoginę kaip iki juostos, taip ir žemiau. Vienuolės užmiršo savo tradicijas, apnuogino kojas ir per Missa Solemnis (Iškilmingąsias mišias - vert.) šoka Roką, kurį La Vėjis sugalvojo kaip pokštą. Visi be galo ieško pasilinksminimų, rafinuoto valgio ir vynų, nuotykių, malonumų visur ir tuoj pat. Žmonija nebenori laukti kažkokio pomirtinio gyvenimo, kuris žadamas kaip atlyginimas tyrai ir skaisčiai (skaityk: asketiškai ir niūriai) sielai. Visur viešpatauja neopagonybės ir hedonizmo dvasia. Ja persisunkę platūs ryškių individualybių sluoksniai - daktarai, juristai, inžinieriai, mokytojai, rašytojai, brokeriai, nekilnojamojo turto agentai, aktoriai ir aktorės, masinės informacijos priemonėse dirbantieji žmonės (ir tai tik maža dalis profesijų, kuriose veikia satanistai), suinteresuoti formalizuoti ir įamžinti tą vis labiau plintančią religiją ir gyvenimo būdą.

Visuomenėje, kuri taip ilgai buvo puritoniškos etikos valdžioje, ne taip lengva priimti šią religiją. Joje nėra apsimestinio altruizmo ar privalomų koncepcijų tokių kaip, pavyzdžiui, „mylėk savo artimą“. Satanizmas - tai atvirai egoistinė, negailestinga filosofija. Ji pagrįsta įsitikinimu, kad žmonės iš prigimties yra egoistai ir žiaurūs, kad gyvenimas, anot Darvino, yra natūralioji atranka, kova už išlikimą, kurioje nugali labiausiai prisitaikiusieji, kad žemė atiteks tiems, kurie grumiasi iki pergalės nuolatinėse grumtynėse, vykstančiose bet kuriose džiunglėse, įskaitant urbanizuotąją visuomenę. Jūs galite su panieka žiūrėti į Šią žiaurią perspektyvą, bet ji egzistuoja, kaip egzistavo ir anksčiau per

šimtmečius realiomis sąlygomis pasaulio, kuriame mes gyvename, o ne mistinėse pienu ir medumi tekančiose šalyse atvaizduotose krikščionių biblijoje. Šėtono biblijoje Antanas La Vėjis išaiškino Satanizmo filosofiją detaliau negu kas nors iš jo pirmtaku Tamsos Karalystėje, smulkiai aprašydamas tuo pačiu ir inovacijos ritualus, jo sukurtus realistų bažnyčiai. Jau pirmas leidimas parodė, kad yra daugybė žmonių, norinčių sužinoti, kaip organizuoti satanistų grupes, užsiiminėti ritualine juodąja magija. „Satanistų biblija“ ir „Satanistų ritualai“ - vienintelės knygos, parodžiusios kaip tai galima padaryti. Taip pat priviso daugybė imitatorių, neskelbiančių savųjų šaltinių dėl visai suprantamos priežasties: kai jų imitacijų silpnumas ir paviršutiniškumas palyginamas su La Vėjo sukurtais pradmenimis, pasidaro aišku, kad plagiatoriams daugiau erdvės nebėra.

Įrodymų nereikia. Pakanka tik pažvelgti į faktus: La Vėjis Šėtoną iškėlė į šviesą, ir Šėtono bažnyčia dabar yra šiuolaikinio Satanizmo atrama. Ta knyga - tai kūrinys, toks iššaukiantis, tiek pat aktualus šiandien, kaip ir tada, kai jis buvo parašytas.

San Franciskas
1976 m. gruodžio 25 d. (XI Šėtono metais)

PRATARMĖ

Ši knyga parašyta dėl tos priežasties, kad neskaitant nedidelės išimties, visi traktatai ir knygos, visi „slapti“ grimuarai, visi „didieji veikalai" magijos klausimu yra ne daugiau kaip veidmainiška apgaulė, pasileidėlių veblenimas ir ezoterinis kratinys magijos žinių kronikierių, nesugebančių arba nenorinčių pateikti į tą klausimą objektyvų požiūrį. Rašytojai vienas po kito, bandydami nurodyti „baltosios ir juodosios magijos" principus, įstengė tik taip aptemdyti nagrinėjamą objektą, kad žmogus, savarankiškai ją studijuodamas burtininkavimą, savo užsiėmimų esme palaiko paiką stovėjimą pentagramoje, lūkuriuojant demono pasirodymo, kortų kaladės maišymą nuspėti ateičiai, kortose prarandančiai savo prasmę, ir dalyvavimą seminaruose, garantuojančiuose tik jo ego (o kartu ir piniginės) ištuštinimą. Išdavoje toks žmogus pasirodo visiškas idiotas akyse tų, kurie pažino tiesą. Tikram magui žinoma, kad okultistų lentynos lūžta nuo išgąsdintų sielų ir bevaisių kūnu trapių palaikų, metafizinių saviapgaulės dienoraščių ir sukeliančių vidurių užkietėjimą rytų misticizmo taisyklių sąvadų. Per ilgai satanistinės magijos ir filosofijos klausimai buv aiškinami įsitikinusių rašeivų su plačiai iš baimės išplėstomis akimis.

Senoji literatūra yra iš baimės ir bejėgiškumo pūvančių smegenų atliekos, išpiltos į pagalbą tiems, kas iš tikrųjų valdo pasaulį, piktdžiugiškai juokdamiesi nuo savo Pragariškų sostų. Pragaro liepsna ryškiau dega kuro dėka, kurį pristato tie žilos dezinformacijos ir melagingos pranašystės tomai.

Čia gi jūs rasite tiesą ir fantaziją. Jos reikalingos viena kitos egzistencijai, bet privali būti priimamos tuo, kuo viena ir kita yra iš tikrųjų. Tai, ką jūs pamatysite, ne visada jums gali atrodyti priimtina, bet - jūs pamatysite!

Čia Šėtoniška mintis tikrai Šėtoniški požiūriu.

Antonas Šandoras La Vejis
Šėtono Bažnyčia
San Franciskas 1968 m.e.m
Valpurgijos naktis

PROLOGAS

Tikrieji dievai per visą žemės istoriją kivirčijosi ir vienas kitą kumščiavo. Kiekviena šių būtybių drauge su savo dvasininkais ir tarnais bandė rasti išmintį savo pačios mele. Bet ledynmečio periodas didžiojoje žmogaus egzistencijos sąrangoje ribotas. Dievų subjaurotoje išmintyje buvo sava sakmė, ir jų tūkstantmetis tapo realybe. Kiekvienas, skelbdamas savo „dieviškąjį kelią į rojų“ kaltino kitus erezija ir dvasiniu neprotingumu. Nibelungų žiedas slepia savyje amžiną prakeikimą, bet tik dėl to, kad tie, kurie jo ieško, mąsto „gėrio ir blogio“ kategorijomis, save statydami gėrio pusėje. Praeities dievus jie paverčia velniais, kad patys išsilaikytų. Jų sukriošę tarnai žaidžia velnišką žaidimą, siekdami užpildyti šventoves ir išpirkti bažnyčių užstatus. Tačiau per ilgai jie mokėsi "ortodoksijos" ir patys tapo skurdžiais ir tamsiais velniais. Ir jie „broliškoje“ sąjungoje sujungia rankas, nusivylę savo paskutiniame visuotiniame susibūrime pasiekti Valchalą. Iš tamsos artėja dievų sambrėškis. Varnos naktį skrenda pašaukti Loki, kuris Pragaro liepsnojančiu trišakiu uždega Valchalą. Ir dieviškasis sambrėškis išnyksta. Iš nakties kyla naujosios šviesos pašvaistė, ir Liuciferis puikuojasi skelbdamas: „Tai Šėtono epocha! Šėtonas valdo pasaulį!“ Netikri dievai mirę. Tai magijos ir nesuteptos išminties rytas. KŪNAS ima viršų, ir jo šlovei bus pastatyta ir pašvęsta šventykla. Žmogaus išgelbėjimas daugiau neturi priklausyti nuo jo išsižadėjimo savęs. Ir tegul būna žinoma, kad kūno ir gyvenimo pasaulis bus didžiausias pasirengimas bet kuriems ir visiems amžiniems malonumams.

VIEŠPATAUK, ŠĖTONE!
SVEIKAS, ŠĖTONE!
TEGYVUOJA ŠĖTONAS!

DEVYNI ŠĖTONO ĮSAKYMAI

1. Šėtonas - atpalaidavimo, o ne sulaikymo įkūnijimas.

2. Šėtonas - gyvenimo esmės, o ne neįgyvendinamų svajonių įasmeninimas.
vadinamas nuodėmes, nes jos teikia fizinį, protinį ir emocinį pasitenkinimą!
personifikacija vietoje

3. Šėtonas - personifikacija nesubjaurotos išminties vietoje veidmainiškos saviapgaulės.

4. Šėtonas - įkūnijimas malonės tiems, kurie jos nusipelnė, vietoje meilės, išeikvotos pataikūnams.

5. Šėtonas - keršto įkūnijimas, gavus smūgį, o ne kito skruosto atsukimas.

6. Šėtonas - atsakomybės įkūnijimas atsakingiesiems, o ne dalinimasis atsakomybe su dvasiniais vampyrais.

7. Šėtonas reprezentuoja žmogų apskritai kaip dar vieną gyvūną, kartais geresnį, o dažniau dar blogesnį negu tie, kurie vaikščioja keturiomis: kaip gyvūną, kuris savo „dieviško, dvasinio ir intelektualinio išsivystymo“ dėka tapo pavojingiausiu iš visų gyvių!

8. Šėtonas įkūnija visas taip vadinamas nuodėmes, nes jos teikia fizinį, protinį ir emocinį pasitenkinimą!

9. Šėtonas, nuolat remdamas Bažnyčios biznį, visada buvo jos geriausias bičiulis.

ŠĖTONO KNYGA

I

1. Iš visos bevaisės dykumos aš keliu savo balsą, kad jį galėtumėte išgirsti. Aš duodu ženklą Rytams ir Vakarams. Šiaurei ir Pietums aš pranešu: Mirtis silpniesiems, turtai stipriesiems!
2. Atverkite akis, kad matytumėte, o žmonės, kurių protas apipelijo: klausykite manęs, nustebę milijonai!
3. Mat aš pakylu sviesti iššūkį pasaulio išminčiai: išbandyti „Dievo“ ir Žmogaus įstatymus!
4. Aš ieškau jo Auksinės Taisyklės esmės ir noriu žinoti, kam reikalingi jo dešimt įsakymų.
5. Nė vienam tavo spausdintų stabų aš nuolankiai nenusilenksiu ir tas, kuris pratarė „tu privalai“, yra mano mirtinas priešas.
6. Aš padažau savo smilių į tavo bejėgio, bepročio išganytojo pavandenijusį kraują ir rašau ant jo spygliais subadytos galvos: štai TIKRAS blogio princas, vergų valdovas!
7. Nė vienas persenęs melas man netaps tiesa, ir nė viena slogi dogma nesulaikys mano plunksnos!
8. Aš išsivaduoju iš visu formalumų, kurie neveda į mano žemišką gerovę ir laimę.
9. Aš nepermaldaujamai ryžtingai keliu stipriųjų vėliavą.

10. Aš įsižiūriu į stiklu blizgančią tavo baisiojo Jehovos akį ir tempiu jį už barzdos: aš pakeliu kirvį ir praskeliu jo kirminu išėsta kaukolę.

11. Iš filosofiškai pabaltintų karstų aš išmetu tai, kas juose yra, ir juokiuosi sardonišku įniršiu.

II

1. Pažvelkite į nukryžiuotąjį. Ką jis simbolizuoja? Mirtinai išbalusį bejėgiškumą, kabantį ant medžio gabalo.

2. Aš viską įžvelgiu. Stovėdamas prieš jūsų pasipūtėliškų moralės dogmų viduje supuvusius, o iš išorės lakuotus fasadus, aš rašau ant jų aistringos paniekos raidėmis: „Praregėkite pagaliau, nes visa tai - apgaulė!“

3. Burkitės aplink mane jūs, paniekinusieji mirtį, ir pati žemė taps jūsų! Įsisavinkite ją ir valdykite!

4. Per ilgai numirėlio rankai buvo leista sterilizuoti gyvąją mintį!

5. Per ilgai teisinga ir neteisinga, gėris ir blogis buvo melo pranašų iškraipyti!

6. Nė viena konfesija neturi būti priimama dėl to, kad ji „dieviškos prigimties“. Religijomis turi būti abejojama. Nė viena moralės dogma negalima tikėti, nė viena apsisprendimo taisyklė neturi būti sudievinta. Moralės kodeksuose nėra pradinio šventumo. Jie, kaip ir tolimos praeities mediniai stabai, yra žmogaus rankų darbo vaisius, o tai, ką žmogus sukūrė, jis gali ir sunaikinti!

7. Labai protinga neskubėti į bet ką įtikėti, nes tikėjimas vienu melagingu principu yra visokios paikystės pradžia.

8. Bet kurio naujo tikėjimo pagrindinė pareiga išugdyti naujus žmones, kurie apibrėš jo laisves, užtikrins materialinę sėkmę ir įpirš surūdijusias sklendes ir mirusių papročių grandines, trukdančias sveikam vystymuisi. Teorijos ir idėjos, kurios mūsų protėviams teigė gyvenimą, viltį ir laisvę, dabar mums gali reikšti griūtį, pavergimą ir gėdą!

9. Mat kaip viskas aplink keičiasi, taip ir nė vienas žmonių idealas negali likti nekintantis!

10. Kur ir kada tai bebūtu, melas, pasodintas į sostą, tebūnie be jokio gailesčio nuverstas, nes po apgaulės našta niekam neįmanoma suklestėti.

11. Tat tegul tebesilaiką sofizmai praranda sostą, tebūnie išrauti, sudeginti ir sunaikinti, nes jie yra nuolatinė grėsmė visai minties ir veiklos didybei!

12. Jeigu įrodyta, kad bet kuri paskelbta „tiesa“ iš tikrųjų yra tuščias prasimanymas, tebūnie ji be ceremonijų išmesta į kosminę tamsą, priskirta mirusiems dievams, mirusioms imperijoms, mirusioms filosofijoms ir kitam beverčiam šiukšlynui bei atliekoms!

13. Pats pavojingiausias iš viso viešpataujančio melo yra šventas pašventintas, privilegijuotas melas, - melas, kuris visiems yra tiesos šablonas. Jis gimdo kitas visuotines klaidas ir suklydimus. Jis yra hidragalvis absurdo medis su tūkstančiu šaknų. Jis yra visuomenės vėžys!

14. Melas, apie kurį žinoma, kad jis melas, jau pusiau išrautas, bet su melu, kurį netgi mąstantis žmogus laiko tiesa, su melu įskiepytu mažam vaikui ant motinos kelių, kovoti pavojingiau negu su plintančiu maru!

15. Visuotinai paplitęs melas yra galingiausias asmeninės laisvės priešas. Su juo galima elgtis tik vienaip: išpjauti jį iki pat šerdies kaip nelemtą piktžaizdę, sunaikinti jo šaknį ir šaką, sunaikinti, kol ji to nepadarė su mumis!

III

1. „Mylėkite vienas kitą“, - pasakyta aukščiausiajame įsakyme. Bet, kokia prasmė glūdi tuose žodžiuose? Kokiu racionaliu pagrindu remiasi šis meilės poetizavimas? Kodėl aš neprivalau savo priešų neapkęsti? Juk jei juos „pamilsiu“, ar dėl to nepateksiu jų valdžion?
2. Ar natūralu priešams vienas kitam daryti gera, ir KAS YRA GĖRIS?
3. Ar gali sudarkyta ir sukruvinta auka „mylėti“ krauju aplietus skruostus, mylėti už tai, kad ją drasko į gabalus?
4. Ar mes visi instinktyviai nesame grobuonys žvėrys? Jei žmonės liausis vienas kitą medžioję, ar jie galės toliau egzistuoti?
5. Ar "geidulys" ir "kūniškoji aistra" ne labiau tinkami terminai apibrėžti “meilei“, kai kalbama apie žmonių giminės pratęsimą? Ar "meilė" nėra prisigerinančių šventųjų raštų paprastas eufemizmas pavadinti seksualinei veiklai? O gal „didysis mokytojas“ buvo eunuchų garbintojas?
6. Ar reikalavimas mylėti savo priešus, daryti gera tiems, kurie tavęs nekenčia ir tave išnaudoja, nėra niekinga filosofija medžioklinio šuns, kuris spardomas verčiasi ant nugaros?
7. Nekęsk savo priešų visa širdimi, ir jei kas tau smogė per vieną žandą, TRENK savo skriaudėjui per jo kitą! Išvelėk visą jo kailį, nes savisauga – aukščiausiasis įstatymas! O atsukantis kitą žandą yra bailus šuo.
8. Smūgis už smūgį, įnirtis už įnirtį, mirtis už mirtį - ir visa tai taip, kad gautum kuo daugiausia naudos! Akis už akį, dantis už dantį keturgubai ir šimteriopai! Tapk siaubu savo priešui ir jis, eidamas savo keliu, pakankamai patirs, apie ką dera susimąstyti. Tuo būdu priversi gerbti save visais gyvenimo atvejais, ir tavo nemirtinga dvasia gyvens ne neapčiuopiamame rojuje, o sausgyslėse tų, kurių pagarbos tu pasiekei.

IV

1 didžiausias blogis. Ir todėl didesnę gyvenimo dalį reikia išgyventi ČIA IR DABAR!

2 . Nėra nei dangaus šlovingame spindesyje, nei pragaro, kur kepinami nusidėjėliai. Čia ir dabar mūsų amžinų kančių diena! Čia ir dabar mūsų pasimėgavimų diena! Čia ir dabar mūsų šansas!

3 Tat pasirink šią dieną, šią valandą nes išgelbėtojo nėra!

4 Tark savo širdžiai: „Aš pats savęs išganytojas!“

5 . Sustabdyk jų kelyje tuos, kurie tave persekioja. Tegul tie, kurie sumanė su tavimi susidoroti, nugrimzta paniekoje ir nešlovėje. Tegul tokie tampa nendrėmis, ciklono blaškomomis, ir tenebūna jiems leista pasidžiaugti savo išsigelbėjimu.

6 . Paskui visa tavo išdidi būtybė pasakys: „Kas dar prieš mane?

7 Ar aš, susidūręs su savo priešais, nebuvau pakankamai stiprus? Ar aš pats SAVĘS neišvadavau savo protu ir kūnu?“

V

1 Palaiminti stiprieji, nes jie lems pasaulio likimą. Prakeikti silpnieji, nes jų paveldas - jungas!

2 Palaiminti galingieji, ir tebūnie jie žmonių gerbiami. Prakeikti bejėgiai, ir tegul jie būna nušluoti nuo žemės paviršiaus!

3 Palaiminti drąsieji, ir tetampa jie pasaulio valdovais. Prakeikti šventuoliškai kuklūs, ir tebūnie jie sutrempti skeltanagių!

4 Palaiminti nugalėtojai, nes pergalė - teisės pagrindas. Prakeikti pasidavusieji priešininkui, nes jie amžinai bus vasalais!

5 Palaiminta geležinė ranka, ir tegul nenuolankieji nuo jos bėga. Prakeikti silpnieji, ir tebūnie jie paniekinti!

6 Palaiminti paniekinusieji mirtį, ir jų dienos žemėje tebūnie ilgos. Prakeikti tie, kurie tikisi turtingo gyvenimo anapus kapo, ir tegul jie išnyksta kartu su daugeliu!

7 Palaiminti melagingų vilčių griovėjai, nes jie yra tikrieji Mesijai. Prakeikti dievobaimingieji, ir tebūnie jie nukirpti kaip avys!

8 Palaiminti didvyriai, nes jiems bus atlyginta dideliais lobiais. Prakeikti įtikėję gėrį ir blogį, nes jie bijo šešėlių!

9 Palaiminti tikintieji savo gerove, ir tegul jų proto niekuomet neapima baimė. Prakeikti „dievo avinėliai“, nes jie taps bekraujais, baltesniais už sniegą!

10 Palaimintas turintis priešų, ir tegu jie jį padaro didvyriu.

11 Prakeiktas, kuris daro gera tiems kurie, jam atsakydami, išsišiepia, nes jis bus paniekintas!

12 .Palaiminti didžio proto žmonės nes jie suvaldo viesulus. Prakeikti tie kurie moko, kad melas yra tiesa, o tiesa melas, nes jie šlykštūs!

13. Triskart prakeikti silpnieji, kurių nepavojingumas padaro juos pavojingais ir jiems teks tarnauti ir kentėti!

14. Saviapgaulės angelas įsitvirtino "dievobaimingųjų" sielose.

15. Satanisto kūne džiaugsmo dėka gyvena amžina jėgos ugnis!

IEŠKOMA DIEVO - GYVO ARBA MIRUSIO

Labai populiari klaida - nuomonė, kad Satanistas netiki Dievu. Dievo koncepcija žmogaus supratime per šimtmečius taip labai kito, kad Satanistas paprastai priima tą, kuri jam labiau tinka. Juk žmogus visada kurdavo dievus, o ne šie žmogų. Dievas, maloningas vieniems, baisus kitiems. Satanistas gi „Dievą“ laiko tam tikru gamtoje pusiausvyrą palaikančiu faktoriumi, neturinčiu jokio ryšio su kentėjimu.

Ta galinga jėga, prasiskverbianti į visą Visatą ir palaikanti joje pusiausvyrą, per daug nuasmeninta, kad galėtų rūpintis laime ir vargais būtybių, turinčių kūną ir kraują, gyvenančių ant purvino rutulėlio, kuris yra mūsų namai.

Tas, kas šėtoną tapatina su blogiu, privalo turėti galvoje tuos vyrus, moteris, vaikus ir gyvūnus, kurie mirė tik dėl to, kad tokia buvo „Dievo valia“. Be abejonės, žmogus, apgailestaująs nesavalaikę savo artimojo mirtį, greičiau sutiktu būti drauge su juo negu jį atiduoti į Dievo rankas! Tuo tarpu vietoje to jis gauna tik savo dvasininko šventeivišką paaiškinimą: „Tokia buvo Dievo valia“ arba „Guoskis, mano sūnau, dabar jis Viešpaties rankose“. Tokie žodžiai šventuoliams labai patogus būdas susitaikyti su Dievo negailestingumu arba jį pateisinti. Bet jei Dievas tiek visagalis ir maloningas, kodėl jis leidžia tokiems dalykams atsitikti? Per ilgai šventeivos griebdavosi savo biblijų ir taisyklių sąvadų tikslu įrodyti arba atkalbėti, teisti, kaltinti ir aiškinti.

Satanistai remiasi tuo, kad pats žmogus, o taip pat veikimo ir atoveikio jėgos Visatoje yra atsakingos už visa, kas vyksta gamtoje, ir neklysta manydami, kad kažkam visa tai rūpi. Nesėdėsime, sudėję rankas, pasitikdami „likimą“, nesiimdami ko nors tik todėl, kad kaip sakoma kažkokiame skyriuje ir kažkokioje psalmėję: ir taip tebūnie! Satanistas žino, kad iš maldųų nebus naudos, o iš tikrųjų jos netgi mažina galimybę laimėti, nes karštai pamaldūs žmonės labai dažnai geraširdiškai nieko neveikia, maldaudami situacijos, kurią, nors bent šį tą patiems darant, pavyktų sukurti daug greičiau!

Satanistai vengia tokių sąvokų kaip "viltis" ir „malda“, nes jos rodo nepasitikėjimą. Meldžiantis ir tikintis, kad kas nors įvyks, neliks laiko pozityviam darbui, kuriuo galima būtu galima pasiekti, kad tai įvyktų. Satanistas suprasdamas, kad viskas, ko jis pasiekia, yra jo paties pastangų vaisius, užuot meldęs Dievą, ima situaciją į savo rankas. Pozityvus mąstymas ir pozityvus veikimas visada duoda rezultatų. Lygiai taip pat kaip Satanistas neprašo Dievo pagalbos, neprašo jo atleidimo ir už neteisingus poelgius. Kitose religijose kas nors neteisingai pasielgęs, arba meldžia Dievą atleidimo, arba prisipažįsta tarpininkui ir maldauja jį melsti Dievą už jo nuodėmes. Satanistas gi žinodamas, kad iš maldų maža naudos, laiko, jog prisipažinimas tokiam pat jis žmogui duoda dar menkesnį rezultatą ir, daugiau, yra degradacija. Kai Satanistas padaro ką nors ne taip, jis supranta, kad visiškai natūralu klysti ir, jeigu jis iš tikro gailisi to, kas padaryta, tai iš to pasimokys ir to nedarys pakartotinai. Jeigu gi jis nuoširdžiai nesigaili dėl to, ką padarė, ir žino, kad tą patį jis darys dar ir dar, jam nėra reikalo eiti išpažinties ir melsti atleidimo. Juk gyvenime taip ir vyksta: žmonės atgailauja už nuodėmes tam, kad apvalytu savo sąmonę ir vėl darytu paprastai tą pačią nuodėmę.

Yra tiek Dievo aiškinimų kasdienėje to žodžio sampratoje, kiek yra žmonių tipų. Jo vaizdiniai įvairuoja nuo tikėjimo į kažkokią neapibrėžtą „universalią

kosminę sąmonę“ iki jo įsivaizdavimo antropomorfinę būtybę ilga, balta barzda, apsiavusią sandalais, sekančia kiekvieno individo veiklą.

Netgi atskiros religijos rėmuose Dievo aiškinimai labai įvairūs. Kai kurios sektos nueina taip toli, kad visus, kurie priklauso kitoms religinėms kryptims, skelbia eretikais, nors jų bendros doktrinos ir dievybės vaizdiniai beveik vienodi. Taip, pavyzdžiui, katalikai tiki, kad protestantai pasmerkti žūti pragare tik dėl to, kad jie nepriklauso Katalikų bažnyčiai. Lygiai taip pat daugelis iš krikščionybės atskilusių grupių, kaip evangelistai ir kiti, tiki, kad katalikai - pagonys, garbinantieji stabus (Kristus vaizduojamas fiziologiškai labiausiai panašus į savo garbintojus, o tuo tarpu krikščionys kritikuoja „pagonis“ už stabmeldystę). Žydai gi visada būdavo lyginami su Velniu.

Nežiūrint to, kad Dievas visose tose religijose iš esmės vienas ir tas pats, kiekvienas kitų pasirinktą kelią laiko smerktinu. Dar daugiau. Nežiūrint viso to, religingieji dar ir MELDŽIASI už vienas kitą! Jie niekina savo tikratikius brolius už tai, kad šių religija turi kitokių išorinių žymių. Tas priešiškumas kažkokiu būdu turi būti pašalintas, ir tai padaryti, pasirodo, patogiausia maldos pagalba.

Koks veidmainiškas būdas tokia silpnai užmaskuota priemone kaip malda už savo priešą pasakyti: „Mirtinai tavęs nekenčiu!“ Melstis už savo priešininką reiškia parodyti pigią rūstybę ir, be abejo, didžiausią pretenzingumą ir apsimetimą!

Ir jeigu egzistuoja tokie dideli nesutarimai dėl būdų tarnauti Dievui, tai kiek gi gali būti skirtingų Dievo aiškinimų ir kuris iš jų tikras?

Visi dievobaimingi žmonės rūpinasi tik įsiteikti Dievui, kad jis po mirties jiems atvertų rojaus „Perlamutrinius Vartus“. Nors, kita vertus, jei žmogus net ir pragyventų gyvenimą, nevykdydamas savo tikėjimo reikalavimų, jis gali paskutinę savo valandą pasišaukti dvasininką ir mirties patale atlikti paskutinę atgailą. Tuoj pat atbėgs popas ar pamokslininkas ir „suderins“ su Dievu klausimą dėl leidimo į Dangaus Karalystę (Jėzidai, velnio garbintojų sekta, turi savo požiūrį į šį klausimą. Jie tiki, kad Dievas visagalis ir be galo gailestingas, bet per gyvenimą jie privalo pataikauti Velniui, nes jis lemia jų likimą žemėje. Jie taip pat giliai tiki, kad Dievas atleis visus jų nusikaltimus atliekant apeigas prie mirštančiojo, jog nelaiko būtinu skaitytis su tuo, kaip Dievas žiūri į jų gyvenimą). Dėl visų prieštaravimų, kurie yra krikščionių raštuose, daugelis žmonių šiuo metu negali sąmoningai priimti krikščionybę taip, kaip ji priimama praeityje. Vis daugiau žmonių pradeda abejoti Dievo buvimu tradiciniu krikščioniškuoju supratimu.

Dėl to jie vadina save „Krikščioniškaisiais ateistais“. Žinoma, krikščionių biblija prigrūsta prieštaravimų, bet kas gali būti prieštaringesnio negu terminas „Krikščioniškasis Ateistas“?

Jeigu net įžymūs krikščionių lyderiai atmeta savo pirmtakų Dievo sampratą, tai kaip tada galima laukti, kad jų sekėjai gerbtų religines tradicijas? Susumuojant debatus apie tai, ar Dievas mirė, ar ne, galima pasakyti, kad jeigu jis dar ir ne miręs, tai jam būtu ne pro šalį kreiptis „MEDICINOS PAGALBOS“ !

DIEVU, KURĮ GARBINI, GALI BŪTI TU PATS

Visos dvasinio pobūdžio religijos išgalvotos žmogaus. Ne kitaip kaip savo kūniškomis smegenimis jis sukūrė visą dievų sistemą. Žmoguje yra jo „ego“, jo paslėptas „aš“, ir tik todėl, kad nepajėgia su juo susitaikyti, jis priverstas tą „ego“ nuo savęs atskirti ir laikyti kažkokiu didžiu dvasiniu kūriniu, vadinamu „Dievu“.

Dievui leista daryti tai, kas uždrausta žmogui, pavyzdžiui, užmušinėti žmones, daryti stebuklus savo paties poreikiams patenkinti, valdyti visą pasaulį, nesiimant matomos atsakomybės ir t.t. ir pan. Jei žmogui toks Dievas reikalingas ir jį pripažįsta, reiškia jis garbina žmogaus rankų tvarinį, t.y. JIS GARBINA ŽMOGŲ, SUKŪRUSĮ DIEVĄ - ar ne prasmingiau garbinti tą Dievą, kurį jis pats sukūrė pagal savo emocinius poreikius, tą, kuris geriausiai išreiškia jo kūnišką esybę, turinčią įkyrią idėją pirmiausia išrasti sau Dievą?

Jei žmogus Savo paslėptąją esmę „Dievo“ pavidalu atkakliai atskiria nuo savęs, tai kam bijoti savo tikrojo „aš“, baimintis „Dievo“, kam, kreipiantis į „Dievą“, kreiptis į save patį, kam atsiskirti nuo „Dievo“ APEIGOMS IR RELIGINĖMS CEREMONIJOMS ATLIKINĖTI SAVO PATIES VARDAN?

Žmogui reikia ritualo, dogmos, ir niekas nerodo, kad atskirtasis Dievas reikalingas atlikti ritualams ir ceremonijoms Dievo garbei. Ar negali atsitikti taip, kad, mažindamas nuotolį tarp savęs ir savo „Dievo“, žmogus pamatys iššliaužiantį į šviesą puikybės demoną - patį Liuciferio įsikūnijimą? Jis daugiau nebegali žiūrėti į save, suskilusį į dvi dalis - kūnišką ir dvasinę - o mato, kaip jos susilieja į vieną visumą ir paskui, savo didžiausiam pasibaisėjimui, pastebi, kad tos dvi dalys yra kūniškos IR TOKIOS BUVO VISUOMET! Po to jis arba kasdien iki pat savo mirties pradeda nekęsti savęs, arba neigia, kas jis iš tikrųjų yra.

Ėmęs savęs nekęsti, žmogus ieško vis naujų ir vis sudėtingesnių dvasinių „apšvietimo“ kelių su viltimi, kad vėl įstengs save padalinti, ieškodamas stipresnių ir tolimesnių „dievu“, galinčių nubausti jo vargingą kenčiančią esmę. Jeigu jis suvokia save, bet supranta, kad ritualas ir ceremonija yra labai svarbūs būdai, kuriuos žmogaus išrastus religijos panaudoja palaikyti tikėjimą melu, tai jam tampa aišku, kad TA PATI RITUALO FORMA palaikys jo tikėjimą tiesa, kad tai primityvi prabanga, teikianti savo didingos esmės supratimui papildomą prasmę.

Kai religinis tikėjimas silpsta, reiškia, kad žmogus tapo artimesnis sau, kad jis jau toliau nuo „Dievo“ ir arčiau „Velnio“. Jeigu tai Velnio apraiška, o žmogus gyvenimą praleidžia Velnio šventykloje ir Šėtono sausgyslės stimuliuoja jo kūną, tai jis arba pabėga nuo šventeivų kudakavimo ir priekabiavimo, arba išdidžiai atsistoja slaptavietėse ir manipuliuoja kvailumo apsėstomis masėmis savo Satanistinės jėgos dėka, laukdamas tos dienos, kada jis išeis iš šešėlio skelbdamas: „AŠ - SATANISTAS! NUSILENKITE, NES AŠ ESU AUKŠČIAUSIAS ŽMOGAUS GYVENIMO ĮSIKŪNIJIMAS !“

KAI KURIE NAUJOS ŠĖTONO EROS POŽYMIAI

Krikščionių tikyba konstatuoja esant septynias mirtinas nuodėmes: godumas, puikybė, pavydas, rūstybė, apsirijimas, gašlumas ir tinginystė. Satanizmas gi į kiekvieną jų žiūri atlaidžiai, jei tai duoda fizinį, dvasinį ir emocinį pasitenkinimą.

Satanistas žino, jog godume nėra nieko smerktino, nes godumas reiškia tik tai, kad žmogus trokšta turėti daugiau negu turi. Pavyde slypi vienpusis požiūris į kitų turtą ir troškimas turėti panašių daiktų pas save. Pavydas ir godumas yra ambicijų varomosios jėgos, o be ambicijos labai nedaug ko galima pasiekti.

Apsirijimas - tai valgymas daugiau negu reikia gyvybei palaikyti, kai jūs prisivalgote iki nutukimo. Kita nuodėmė - puikybė skatina jus rūpintis išore, o tuo pačiu ir savigarba.

Kiekvienas, kas perka drabužį kitiems tikslams negu pridengti savo kūną ir apsaugoti jį nuo stichijos, kaltas puikybe. Satanistai dažnai susiduria su juokdariais, kurie tvirtina, kad galima apsieiti be skiriamųjų ženklų, liudijančių priklausomumą tikybai. Tiems išorinių ženklų niekintojams tenka nurodyti, kad mažiausiai vienas, o kartais ir daug daiktu, kuriuos jie patys nešioja, visai nebūtinai juos šildo. Nėra žemėje žmogaus, neturinčio jokio papuošalo.

Satanistas sako, kad bet koks papuošalas ant šaipuolio kūno parodo, kad tas žmogus taip pat kaltas puikybe. Nepriklausomai nuo to, koks daugiažodis gali būti cinikas, intelektualiai aprašinėdamas savo laisvę, jis vis tiek pats ant savęs nešioja puikybės požymius. Nenoras rytą keltis leidžia kaltinti tinginyste, o gulint patale gana ilgai, galima nutverti save darant dar vieną - gašlumo - nuodėmę. Patirti mažiausią seksualinio geismo krustelėjimą reiškia nusikalsti geidulingumu. Žmonijos dauginimosi procesui paskatinti gamta geidulingumą padarė pagal jėgą antruoju instinktu po savisaugos. Tai suprasdama, krikščionių bažnyčia paleistuvavimą paskelbė „pirmagime nuodėme“. Tuo būdu išeina, kad niekam nepasiseka išvengti nuodėmės. Juk pats mūsų egzistavimo faktas nuodėmės rezultatas - Pirmagimės nuodėmės.

Pats stipriausias kiekvienos gyvos būtybės instinktas - savisauga, vedanti į paskutinę iš septynių mirtinųjų nuodėmių – rūstybę. Argi ne savisaugos instinktas atbunda, kai, kam nors mus nuskriaudus, įnirštame, siekdami apsiginti nuo tolimesnių puolimų? Satanistas elgiasi pagal principą: „Jei tave užgauna per vieną skruostą, trenk savo skriaudėjui į kitą!“ Nelikite niekam neatsilyginę. Būkite liūtu ant kelio, pavojingu netgi besiginant!

Jei visi natūralūs instinktai veda žmogų į nuodėmę, visi žmonės yra nusidėjėliai, o tokie patenka į pragarą. Jeigu mes visi pateksime į pragarą, tai ten sutiksime savo bičiulius. Rojus turi būti apgyventas labai keistų būtybių, nes visa, dėl ko jie žemėje dorai gyveno, tai troškimas patekti į vietą, kur per visą amžinybę galėtų kliunkinti arfomis.

„Laikai pasikeitė. Religijų lyderiai nebeskelbia, kad visi mūsų natūralūs poelgiai nuodėmingi. Ko gero, jau niekas nelaiko, kad seksas šlykštus arba kad didžiuotis savimi gėdinga, arba kad ko nors trokšti ydinga“.

Žinoma, ne, nes laikai pasikeitė. „Jei jūs norite iymų, pažvelkite, kaip atleido varžtus bažnyčios. Jos seka paskui visus naujus vėjus“.

Satanistai nuolat girdi tokius ir panašius pasisakymus ir visa širdimi su tuo sutinka, BET, jeigu pasaulis taip labai pasikeitė, kam ir toliau kabintis už mirštančio

tikėjimo nuolaužų? Jei daugelis religijų neigia savo jau pasenusius raštus ir skleidžia Satanizmo filosofiją, kodėl to nevadinti atitinkamu vardu - Satanizmu? Be abejo, tai būtu kur kas mažiau veidmainiška.

Pastaraisiais metais buvo nemaža bandymų sužmoginti krikščionybės dvasinę koncepciją. Jie atsispindi pačiuose svarbiausiuose dalykuose. Mišios, anksčiau laikytos lotynų kalba, dabar laikomos gimtosiomis kalbomis, kas, tarp kitko, leidžia lengviau suprasti ceremonijos beprasmybę, šalina šios apeigos ezoterinę prigimtį, atitinkančią dogmatikos principus. Daug paprasčiau sužadinti atitinkamą emocinę reakciją, vartojant nesuprantamus žodžius ir frazes negu teiginius, kuriuos netgi pats naiviausias protas apibers klausimais jau vien dėl to, kad jie ištarti gimtąja kalba. Jeigu kunigai ir popai prieš šimtą metų būtu naudoję tokius triukus, kurių griebiasi šiandien, siekdami, kad jų bažnyčios būtų pilnos, jie būtų apkaltinti erezija, išvadinti velniais, persekiojami ir, be jokios abejonės, atskirti nuo bažnyčios.

Dievobaimingieji postringauja: „Mes turime eiti koja kojon su laikmečiu", užmiršdami, kad dėl apribojančiu faktorių ir viso pasaulio religijų giliai įkaltų įstatymų, jos niekada negali būti pakankamai pakeistos, kad galėtų patenkinti kasdienes žmogaus reikmes.

Praeities religijos visuomet reiškė dvasinės žmogaus prigimties interesus, mažai arba visai nekreipdamos dėmesio į kūno ir pasaulietinius įsikalus. Į žemiškąjį gyvenimą jos žiūrėjo kaip į kažką praeinančio, o į kūną - tik kaip į apvalkalą. Fizinius malonumus laikė bereikšmiais, o skausmą - vertingu pasirengimu „Dangaus karalystei". Aiškiai kraštutinė veidmainystė iškyla į paviršių, kai „šventuoliai" keičia savo religiją, kad suskubtų žengti paskui natūralius žmogaus pokyčius! Vienintelis būdas, kuriuo krikščionybė gali visapusiškai pasitarnauti žmonių poreikiams - NEDELSIANT tapdama Satanizmu.

Jau būtina išeiti į sceną naujai religijai, pagrįstai natūraliais žmonių instinktais. JIE davė jai vardą. Tai - Satanizmas. Mat būtent ta smerkiamoji jėga sukėlė religinę polemiką gimimų kontrolės priemonių klausimais ir apmaudingą pripažinimą, kad seksualinei veiklai vardan malonumo yra vietos žmogaus gyvenime. Juk tai „Velnias" paskatino moteris atidengti savo kojas vyrams suerzinti, tas pačias kojas, kuriomis visuomenė dabar leidžia gėrėtis. Atidengia kojas ir jaunos vienuolės, šlifuojančios gatves apsirengusios sutrumpintais abitais. Koks nuostabus žingsnis dešiniojoje (arba kairiojoje) srovėje! Ar galime tikėtis, kad netolimoje ateityje galėsime pamatyti, kaip vienuolės, apnuoginusios krūtis, jautulingai lankstys savo kūnus, grojant Roko stiliumi „Missa Solemnis"? Šėtonas šypsosi ir sako, kad jam tai patiktų, nes daugelis vienuolių - simpatingos mergaitės, turinčios nuostabias kojas. Daugelyje didžiausių parapijų bažnyčių dabar grojama aistringa muzika, kuriai parapijiečiai pritaria plojimais. Ir tai taip pat Paskatinta Šėtono. Galu gale pačios geriausios melodijos Velnio žinioje. Bažnytiniai piknikai, nežiūrint tetos Mortos šnekų apie Gausų Viešpaties Derlių, yra ne kas kita kaip gudrus mėginimas pateisinti sekmadieninį apsirijimą. Ir niekam ne paslaptis, kad krūmuose vyksta įdomesni dalykai negu Biblijos skaitymas.

Daugelio bažnytinių mugių būdingu papildymu dabar tapo lėšų rinkimo renginys, plačiai žinomas kaip karnavalas, kuris anksčiau buvo laikomas kūno švente, nūdien jis neprieštarauja bažnyčios priesakams todėl, kad pinigai plaukia

bažnyčiai, duodami jai galimybių melstis prieš velnio pagundas! Pasakysime, kad visi tie papročiai ir ceremonijos pagoniškos, tik krikščionių pasiskolintos. Pagonys švęsdavo kūno malonumų šventes ir būdavo kaltinami tu pačių žmonių, kurie dabar tiesiog kartoja anuos ritualus, tik pakeitę jų pavadinimus.

Popai ir dvasininkai eina taikių demonstracijų pirmose eilėse ir gulasi ant bėgiu prieš traukinius, vežančius karo amuniciją, taip pat uoliai, kaip jų luomo broliai, tų pačių seminarijų absolventai-kapelionai laimina šovinius, bombas ir kareivius kariuomenėse. Kažkas iš jų neteisus. O gal dėl to reikėtų kaltinti Šėtoną? Žinoma, jie taip ir sako.

Kai šunytis subręsta, tampa šunimi, kai ledas tirpsta, jis virsta vandeniu, kai imta skaičiuoti 12 mėnesių, mes gavome naują atitinkamo pavadinimo kalendorių, kai magija tampa moksliniu faktu, mes į ją žiūrime kaip i mediciną, astronomiją ir t.t. Kai pavadinimas jau nebeatitinka tam tikro daikto, visai logiška pakeisti jį nauju, kuris geriau atspindi to daikto esmę. Tai kodėl gi nesielgiama pagal tą taisyklę, kai reikalas liečia religiją? Kodėl religiją toliau vadinti tuo pačiu vardu jei jos principai jau išėjo iš jos pradinės esmės ribų? O jei religija skelbia tą patį, ką ir visada, bet jos sekėjai iš esmės nepraktikuoja nė vieno jos mokymo, kodėl jie vis dar vadinasi vardu kuris duotas tos religijos išpažinėjams?

Jei jūs netikite tuo, ko moko jūsų religija kam toliau palaikyti tikėjimą, prieštaraujantį jūsų jausmams? Jūs niekuomet nebalsuosite už žmogų ar partiją, kuriais jūs netikite, tat kam atidavinėti savo dvasinį balsą už religiją nesutaikomą su jūsų įsitikinimais? Jūs neturite teisės būti nepatenkintu politine situacija už kurią jūs balsavote arba kurią palaikėte kokiu nors kitu būdu, pavyzdžiui, nuolaidžiaudami arba geraširdiškai pritardami kaimynams kuriems ta situacija patinka. Ir taip yra todėl, kad jūs per daug nenuoširdūs ir bailūs, nedrįstate parodyti, kas jūsų sieloje. Tas pats su balsavimu religijos klausimu. Net jeigu jūs negalite būti agresyviai nuoširdus savo pažiūrose dėl nemalonių pasekmių, galimų iš darbdavių, visuomenės veikėjų pusės ir t.t. jūs galite būti nuoširdus bent su savimi pačiu. Savo namuose, bendraudamas su artimais bičiuliais, jūs PRIVALOTE palaikyti religiją, kurios centre JŪSŲ gyvybiniai interesai.

Satanizmas pagrįstas sveika filosofija, - sako laisvai pasirenkąs žmogus, - bet kodėl to nevadinti humanizmu arba burtininku grupės vardu, mažiau ezoteriniu, ne tiek vulgariu vardu?“ Tam yra daugybė priežasčių. Humanizmas – ne religija. Humanizmas - tai tiesiog gyvenimo būdas be ceremonijų ir dogmų. Satanizme yra ir ceremonija, ir dogma, kurios, toliau parodysime, būtinos religijai

Satanizmas labai skiriasi nuo kitų dabar egzistuojančių vadinamų „baltųjų“ burtininkų ir magijos grupių. Tos save skelbiančios teisingomis, labai pasipūtėliškos „religijos“ iškilmingai pareiškia, kad jų išpažinėjai naudojasi maginėmis jėgomis tik altruistiniais tikslais. Satanistai su panieka žiūri į „baltąsias“ burtininkų grupes suprasdami, kad altruizmas - tai neiniciatyviškumo nuodėmė.

Nenatūralu neturėti troškimų gauti sau naudos. Satanizmas yra valdomo egoizmo atmaina. Tai nereiškia, kad jūs niekada nieko nedarote kito naudai. Jeigu jūs kam nors kažką darote, ir tas rūpestis teikia jums laimę, tai jo laimė duoda jums pasitenkinimo jausmą. Satanizmas laikosi kitokios formos aukso Taisyklės. Mes ją aiškiname taip: „Atiduok kitiems tai, ką jie atidavė tau“ todėl, kad jeigu „tu atiduosi pagal tai, ką iš jų esi gavęs, o jie atsakydami elgsis su tavimi blogai, tai pačiai

žmogaus prigimčiai atgrasu toliau su jais elgtis pagarbiai. Jūs galėtumėte duoti kitiems tiek, jeigu jie tiek pat jums būtu davę, bet jeigu už jūsų gerumą nebuvo jums grąžinta, su tokiais dera elgtis pagal jų nusipelnytą įžūlumą.

Baltieji burtininkai sako, kad, ištarus kurio nors žmogaus adresu prakeikimą, jis triskart stipresnis grįš į jūsų namus arba kuriuo nors būdu pasieks prakeikėją. Tai dar vienas pavyzdys kaltės filosofijos, kurios laikosi šios neopagoniškos pseudokrikščionių grupės. Baltieji burtininkai nori įsigilinti į magiją, bet nenori išsiskirti su joje išdeginta žyme. Todėl jie ir vadina save baltaisiais burtininkais ir 75% savo filosofijos grindžia banaliais ir nuvalkiotais krikščionybės postulatais. Tas, kuris apsimeta, kad magija arba okultizmas jį interesuoja dėl kitų priežasčių negu asmeninės galios siekimas, yra blogiausias davatkiškumo ir veidmainystės pavyzdžiukas. Satanistas gerbia krikščionybę bent jau dėl to, kad ji nuosekliai laikosi savo kaltės filosofijos, bet gali tik niekinti žmones, kurie bando parodyti esą išsivadavę iš kaltės komplekso, stoja į burtininku grupę, kad po to galėtų praktikuoti iš esmės tą pačią filosofiją kaip ir krikščionybė.

Paprastai laikoma, kad baltoji magija naudojama tik geriems ir neegoistiniams tikslams, o juodoji, prikišama mums, - tik egoistiniams, arba blogiems, reikalams. Satanizmas nebraukia skiriamojo brūkšnio. Magija yra magija, nežiūrint to, ar ji naudojama pagalbai, ar trukdymui. Satanistas, būdamas burtininku, privalo pajėgti pats nuspręsti, kas teisinga, o paskui panaudoti burtininkavimo jėgas savo tikslams pasiekti.

Per baltosios magijos ceremoniją dalyviai stovi pentagramos viduje, siekdami apsiginti nuo „piktų“ jėgų, kurias jie iššaukia į pagalbą. Satanistui tai atrodo šiek tiek veidmainiška: šauktis tų jėgų, tuo pačiu metu, ginantis nuo į pagalbą pasišauktų stichijų. Satanistas supranta, kad tik sudarius sąjungą su tokiomis jėgomis galima visiškai ir neveidmainiškai savo tikslais naudotis Tamsos Jėgomis.

Satanistų maginėje ceremonijoje jos dalyviai NE: nesudeda rankų ir nešoka ratelių, nedega įvairių spalvų žvakių, kad išsipildytu atitinkami troškimai; užsiiminėdami Juoduoju Menu, nemini Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios, nesirenka „Švento“ asmeninio globėjo, siekdami gauti paramos savo problemoms išspręsti; netepa savęs kvapiais aliejais, guosdamiesi viltimi, kad prie jų prilips pinigai; nemedituoja tikslu pasiekti „didį dvasinį atgimimą“; neskaito ilgų užkeikimų, gausiai po kiekvieno žodžio pagražintų Jėzaus vardu, ir t.t., ir pan. ad nauseam! (lot.: iki šleikštulio vert. pastaba).

TODĖL, KAD tai NE Satanistinės magijos atlikimo būdas. Kol jūs neišsivaduosite iš veidmainiškos saviapgaulės, jūs niekada netapsite puikiu burtininku, o tuo labiau Satanistu.

Satanistų religija ne tik pakėlė monetą, bet ją dar ir visiškai apvertė. Taigi kam jai palaikyti principus, kuriems ji prieštarauja, vadindama save bet kuo, tik ne bevardžiu, kuo glaudžiausiai susijusiu su atvirkštinėmis doktrinomis, sudarančiomis Satanistų filosofiją. Satanizmas - tai ne plačiojo pasaulio konfesija, o geidulinė, pasaulietinė, kūniška, viso, ką valdo Šėtonas, religija, Kairiojo kelio įkūnijimas. Neišvengiamai kyla tolimesnis klausimas: „Tarkime, kad to negalima vadinti humanizmu, nes humanizmas - ne religija. Tat kam tada į pirmą vietą kelti

religiją, jei visa, ką jūs darote, galų gale yra natūralu? Ar ne paprasčiau tada be to apsieiti?

Šiuolaikinis žmogus praėjo ilgą kelią. Jis laisvas nuo beprasmių praeities religijų dogmų. Mes gyvename apšvietos amžiuje. Psichiatrija žengė didelius žingsnius žmogaus tikrosios esmės supratimo kryptimi. Gyvename intelektualinio suvokimo eroje, kokios pasaulis dar nematė.

Nežiūrint viso šio proceso reikalingumo ir naudingumo, naujoje sąmonės būklėje yra vienas trūkumas. Vienas dalykas ką nors priimti protu, o kitas - emocionaliai. Vienas psichiatrijos dar neišaiškintų klausimų žmogaus įgimtas poreikis savo emocijas išreikšti per dogmą. Žmogui reikalinga ceremonija ir ritualas, fantazija ir burtininkavimas. Psichiatrija, nežiūrint visos jos atneštos naudos, pavogė iš žmogaus stebuklą ir fantaziją, kurias praeityje jam teikė religija.

Satanizmas, turėdamas galvoje aktualiuosius žmogaus poreikius, užpildo didelę pilką tuštumą tarp religijos ir psichiatrijos. Satanistų filosofija suderina fundamentalius psichologijos pagrindus ir gerą, nuoširdų jausmų igliejimą, arba dogmą. Ji pateikia žmogui taip Jam reikalingą fantaziją. Nėra nieko blogo dogmoje, pagrįstoje idėjomis ir veiksmais, neprieštaraujančiais žmogaus prigimčiai.

Trumpiausias kelias tarp dviejų tašku - tiesioji linija. Jei visos padarytos nuodėmės gali duoti naudos, tai atpuola intelektualinio sielos apvalymo reikalas, mėginant nuo jos nuplauti tramdančius faktorius. Satanizmas - vienintelė pasauliui žinoma religija, priimanti žmogų tokį, koks jis yra iš tikro, ir logiškai pagrindžianti blogio pakeitimą gėriu, negudraudama blogį Sunaikinti.

Tuo būdu, jei su psichiatrijos mokslo pagalba mintyse įvertinę savo problemas jūs dar nepajėgsite išsivaduoti nuo nuodėmės neleistinumo jausmo ir tą teoriją taikyti praktikoje, reikia išmokti priversti tą nuodėmę duoti jums naudą. Jūs turite elgtis sutinkamai su natūraliais instinktais, o paskui, jei jūs vis dar to padaryti negalite ir toliau nejausdami kaltės, jos nevenkite. Tie žodžiai gali pasirodyti prieštaringi, bet, apie tai pamąsčius, galima prieiti išvados, kad kaltė dažnai gali stimuliuoti jausmus. Suaugusiems neblogai būtu šio to pasimokyti iš vaiku, kurie dažnai jaučia didžiulį pasitenkinimą, darydami tai, ko, kaip jiems žinoma, neturėtu daryti.

Taip, pasikeitė laikai, bet ne žmogus. Pradinės Satanizmo sąvokos egzistavo visada. Vienintelis naujas dalykas - formali organizacija religijos, pagrįstos bendrais žmogui būdingais bruožais. Amžiais didingi akmens, kalkių, plieno statiniai buvo skiriami žmogaus sutramdymui. Atėjo laikas žmogiškosios būtybėms liautis kovojus su savimi pačiais ir skirti laiko žmonių laisvių šventovių statybai.

Nežiūrint to, kad laikai keičiasi ir visuomet keisis, žmogus iš esmės lieka toks pat. Du tūkstantmečius jis kentėjo bausmę už tai, už ką jis apskritai neturėjo būti kaltinamas. Mes pavargome mūsų nusipelnytų gyvenimo malonumų trūkumo. Šiandien, kaip ir visuomet, reikia patirti malonumų čia ir dabar, užuot lūkuriavus sau atlyginimo rojuje. Tat kodėl mums nepriimti religijos, pagrįstos laisvėmis? Ji neabejotinai derinasi su žvėries prigimtimi. Mes daugiau nebe skurdūs prašeivos, drebantys prieš negailestingą „Dievą“, kuriam daugiu daugiausia nusispjaut, ar mes gyvi, ar mirę. Mes - išdidūs, save gerbiantieji žmonės, mes - Satanistai!

PRAGARAS, VELNIAS IR KAIP PARDUOTI SAVO SIELĄ

Šėtonas, be abejo, per visą istoriją buvo geriausias bažnyčios draugas, jei jis per visus tuos metus ja naudojosi. Klaidingoms pragaro ir Velnio doktrinoms per ilgai buvo leista klestėti protestantų ir katalikų bažnyčių dėka. Be Velnio, į kurį galima rodyti pirštu, dešiniojo kelio šventeivos neturėtu kito darbo kaip tik grasinti savo sekėjams. „Šėtonas veda jus į pagundą", „Šėtonas - blogio kunigaikštis", „Šėtonas piktas, klastingas, žiaurus", jie įspėja. – „Jei jūs pasiduosite Velnio gundymui, tai patirsite amžino prakeikimo kančias ir būsite kepinami pragare".

Žodžio „Šėtonas" semantinė reikšmė – „priešininkas", „nelabasis", „kaltintojas". O pats žodis „Velnias - kilęs iš indų kalbos žodžio „dėvi", kuris reiškia „dievas". Šėtonas - tai opozicija visoms religijoms, kurios tarnauja žmogaus pažeminimui ir priespaudai už jo natūralius instinktus. Šėtonui buvo priskirtas pikto pranašo vaidmuo tiesiog tik todėl, kad jis įkūnijo savyje visus fizinius, žemiškus ir kūniškus žmogaus gyvenimo aspektus. Šėtonas, Vakarų pasaulio vyriausiasis velnias, pradžioje buvo angelu, kuris turėjo pareigą pranešinėti dievui apie žmonių prasižengimus. Tik nuo XIV a. imta jį vaizduoti pikta būtybe, pusiau žmogumi, pusiau gyvuliu su panašiais kaip ožio ragais ir kanopomis. Kol krikščionybė jo nepavadino Šėtonu, Liuciferiu ir pan., žmogaus prigimties kūniškoji pusė buvo valdžioje dievo, arba Panų, senovės graikų vaizduojamu satyro, arba fauno, pavidalu. Panas iš pradžių buvo „geras mažylis" ir simbolizavo vaisingumą bei derlingumą.

Kai nacija pereina į kitą valdymosi formą, - praeities herojai tampa dabarties smurtininkais. ifas pats ir su religija. Pirmieji krikščionys tikėjo, kad pagoniu dievai yra velniai, ir su jais turėti reikalų reiškia užsiiminėti „juodąja magija". Stebuklingus dangaus reiškinius jie vadino „baltąja magija". Ir tai buvo vienintelis skirtumas tarp dviejų „rūšių" magijos. Senieji Dievai nemirė, jie nugrimzdo į pragarą ir tapo velniais. Naminiai, goblinai ir bukai (angl.: bogey, bugaboo - vert. pastaba), kuriais gąsdindavo vaikus, kilo iš žodžių: slaviškojo „Bog" ir indiškojo „Bhaga".

Daugelis malonumų, kurie buvo laikomi pagarboje iki atsirandant krikščionybei, naujosios religijos buvo uždrausti. Prireikė tik nedidelių pakeitimų Panui su jo ragais ir .skeltomis kanopomis paversti pačiu įtikinamiausiu velniu! Jo atributai taip pat lengvai buvo paversti baudžiamomis nuodėmėmis, ir metamorfozė tapo užbaigta.

Ožio asocijavimą su Velniu galima rasti krikščionių Biblijoje. Švenčiausia metų diena, Atpirkimo diena,buvo švenčiama aukojant du ožius „be trūkumų". Vienas jų buvo skiriamas viešpačiui, kitas - Azazeliui. Pastarasis ožys, ant kurio buvo sukrautos žmonių nuodėmės, buvo pateikiamas desertui ir buvo laikomas „atpirkimo ožiu". Tokia kilmė ožio, naudojamo šiuolaikinėse ceremonijose, kaip, pavyzdžiui, ir Egipte: kartą metuose jis buvo aukojamas dievui.

Velnių žmonijoje yra pakankamai, ir savo kilme, žinoma, jie skiriasi. Satanistų rituale demonų iššaukimas nepraktikuojamas. Tos praktikos laikosi tie, kurie bijosi pačių jėgų, kurias jie pažadina. Manoma, kad demonai – tai piktosios dvasios, galinčios kenkti žmonėms ir įvykiams, prie kurių jie prisiliečia. Graikiškas žodis „demon" reiškia „dvasia – saugotoja", arba „įkvėpimo šaltinis", ir,

žinoma, teologai, legionas po legiono, išgalvojo tuos įkvėpimo pranašus ir, be kita ko, visus nelabuosius. Dešiniojo kelio „burtininkų“ bailumo įrodymas - jų praktika pavedimui atlikti iššaukti atitinkamą demoną (kuris, kaip manoma, yra sumažinta velnio kopija). Taip elgdamiesi, jie remiasi tuo, kad demonas, būdamas velnio tarnu, lengviau valdomas. Okultistinis folkloras pasakoja, kad tik labai „užtikrintas savo saugumu“ arba beprotiškai paikas gali susigalvoti iššaukti patį Velnią.

Satanistas vogčiomis neiššaukinėja tų „neišbaigtu“ velniukų, o be baimės pažadina tuos, kurie sudaro patyrusių pragaro prievartautojų armiją, - pačius Velnius!

Teologai savo demonų sąrašuose sudarė kai kurių velnių vardų katalogą, bet žemiau pateiktas sąrašas vardų, dažniausiai efektyviai naudojamų Satanistų ritualuose. Tie iššaukiamų dievų ir deivių vardai su trumpomis pastabomis apie juos ir yra vardai didelės dalies būtybių, gyvenančių Karališkuose Pragaro Rūmuose.

KETURI VAINIKUOTI PRAGARO KUNIGAIKŠČIAI

Š Ė T O N A S - (ivritas, žydu kalba) priešininkas, nelabasis, kaltintojas, ugnies, Pragaro, Pietų valdovas.
LIUCIFERIS - (lotynu kalba) šviesos, apšvietos nešėjas, rytinė žvaigždė, oro ir Rytų valdovas.
BELIALIS - (ivritas) be šeimininko, žemės pagrindas, nepriklausomybė, Šiaurės Valdovas.
L E V I A T A N A S - (ivritas), gelmių gyvatė, jūros ir Vakarų Valdovas.

VELNIŲ VARDAI

ABADONAS (Abadona) - (ivritas) griovėjas
ADRAMELECHAS - šumerų velnias
APUCHAS- Majų (Centrinės Amerikos indėnų) velnias
ARIMANAS - mazdakitu (iraniečių) velnias
AMONAS - egiptiečių gyvybės ir vaisingumo dievas su avino galva
APOLLIONAS - graikiškas Šėtono sinonimas, vyresnysis velnias
ASMODEJAS - žydu juslingumo ir prabangos dievas, pradžioje „teisiančioji būtybė“
ASTARTA - Finikijos gašlumo ir geismingumo deivė
AZAZELIS - (ivritas) ginklakalys, kosmetikos išradėjas

BAALBERITAS - Kanaano santarvės valdovas, vėliau virtęs velniu
BALAAMAS - žydų godumo ir gobšumo velnias
BAFOMETAS - templieriai jį garbino kaip Šėtono įsikūnijimą
BASTĄ - Egipto malonumų deivė, vaizduojama kate
BELZEBUBAS - (ivritas) Musių valdovas, paimtas iš Skarabėjaus simbolizmo
BEGEMOTAS - žydų Šėtono personifikacija dramblio pavidalu
BEHERITAS - Syrietiškas Šėtono vardas
BILIS - keltų Pragaro dievas
ČEMOŠAS - nacionalinis moabitų dievas, vėliau velnias
KIMERISAS - sėdi ant juodo arklio ir valdo Afriką
KOJOTAS - Amerikos indėnų velnias
DAGONAS - filistimų kerštingasis jūrų dievas
DAMBALLA - gyvatiškas vuduizmo dievas
DEMOGORGONAS - graikiškas velnio vardas, kurio neturi žinoti mirtingieji
DIABOLAS -(graik.) "tekantis žemyn"
DRAKULA - rumuniškas velnio pavadinimas
E M M A-O - japonų Pragaro valdovas
EURONIMAS - graikų mirties kunigaikštis
FENRICAS - Loki sūnus, vaizduojamas vilko pavidalu
GORGONAS – deminutyvinis Demogorgono, graikų velnio, pavadinimas
HABORIMAS - ivritiškas Šėtono sinonimas
HEKATĖ - graikų požemio karalystės ir burtininkavimo deivė
IŠTARTA - Babilonijos vaisingumo deivė
KALIS - (hindi kalba) Šivos duktė, vyriausioji žynė
LILIJA - žydu velnė, pirmoji Adomo žmona
LOKI - teutonu velnias
MAMONAS - aramėjų turto ir patogumu dievas
MANIJA - etruskų Pragaro deivė
MANTU - etruskų Pragaro dievas
MARDUKAS - Babilono miesto dievas
MASTEMAS - žydiškas Šėtono sinonimas
MELOK TAUS -žydu velnias
MEFISTOFELIS - (graik.) tai, kas vengiašviesos. Žr. Gėtės „Faustą“
METCTLIS - actekų nakties deivė
MIKTIANAS - actekų mirties dievas
MIDGARDAS - Loki sūnus, vaizduojamas gyvatės pavidalu
MILKOMAS - amonitų velnias
MOLOCHAS - finikiečių ir kananiečių velnias
MORMO - (graik.) vampyrų karalius, Hekatės vyras
NAAMA - žydų velnė gundytoja
NERGALAS - babiloniečių Hado dievas
NIHASA - Amerikos indėnų velnias
NIDZA - lenkų požeminio pasaulio dievas
O-JAMA - japoniškas Šėtono vardas
PANAS - graiku geidulingumo dievas, vėliau patekęs [velnių svitą.
PLUTONAS - graikų požemio karalystės dievas

PROZERPINA - graikų požemio karalystės valdovė
ŠABAZIJUS - frigų kilmės, identifikuojamas su Dionizu, gyvatės garbinimas
ŠAITANAS - enochiečių Šėtono ekvivalentas
SAMMAELIS - (ivritas) „dievo rūstybė“
SAMNU - Centrinės Azijos tautų velnias
SEDITAS - Amerikos indėnų velnias
SEHMETAS - Egipto keršto deivė
SETAS - egiptiečių velnias
ŠAITANAS - Šėtono arabiškas vardas
ŠIVA - (hindi) griovėjas
SUPAJAS - indų požeminio pasaulio dievas
TIANJ-MO - kiniečių velnio antrininkas, godumo ir aistros dievas
ČIORT - rusiškas Šėtono vardas, "juodasis dievas"
TECKATLIPOKAS - acteku Pragaro dievas
TAMUZA - šumerų dievas, vėliau priskirtas Velnio svitai
TOTAS - egiptiečių magijos dievas
TUNRIDA - skandinavų velnė
TAIFŪNAS - graikiška Šėtono personifikacija
JAOCINAS - actekų Pragaro dievas
JEN-LO-VANGAS -kinų Pragaro valdovas

Praeities religijų velniai bent iš dalies turi gyvulių savybes. Tai įrodymas žmogaus pastovaus poreikio neigti, kad jis toks pat gyvulys, nes tas pripažinimas labai įžeistų jo varganą ego.

Kiaulę žydai ir egiptiečiai niekino. Ji simbolizavo tokius dievus, kaip Frejas, Oziris, Adonis, Persefonas, Atisas ir Demetra, ir buvo aukojama Ozyriui ir Mėnuliui. Tačiau, laikui bėgant, ji buvo paversta velniu. Finikiečiai garbino musių dievą Baalį, iš kurio kilęs kitas velnias - Belzebubas. Abu - Baalis ir Belzebubas - buvo tapatinami su mėšlavabaliu, arba skarabėju, kaip jį vadino egiptiečiai. Jam buvo priskiriama savybė pačiam prisikelti taip pat kaip mitiniam paukščiui Feniksui, prisikeliančiam iš savo paties pelenų. Senovės žydai persų įtakoje tikėjo, kad pasaulyje yra dvi svarbiausios varomosios jėgos- Ahura-Mazda, gėrio, ugnies ir šviesos dievas, ir Arimanas -gyvatė, tamsos, griovimo, mirties ir blogio dievas. Tie ir daugybė kitų nesuskaičiuojamų pavyzdžių ne tik vaizduoja mums velnius, žmogaus išgalvotus, žvėrių pavidalu, bet taip pat rodo ir būtinumą aukoti, norint įtikti pirmykščių dievų-žvėrių naujoms religijoms ir paversti juos velniais. Reformacijos laikais (XVI amžiuje) daktaras ir alchemikas Johanas Faustas atrado būdą iššaukti iš Pragaro Mefistofelį ir sudarė su juo sutartį. Jis krauju pasirašė dokumentą, kuriame įsipareigojo atiduoti Mefistui savo sielą mainais už galimybę pasijusti jaunu ir tą pačią valandą tapo jaunas. Kai atėjo laikas apmokėti sąskaitą.Faustas savo kambaryje tartum laboratorijoje, įvykus sprogimui, buvo sudraskytas į gabalus. Ta istorija savo meto (XVI amžiaus) protestas prieš mokslą, chemiją ir magiją.

Norint tapti Satanistu, visiškai nebūtina parduoti Velniui sielą arba sudaryti sutartį su Šėtonu. Ta baisi pasaka buvo sugalvota krikščionybės, kad žmonės nesitrauktų nuo bažnyčios. Iškeltais rodomaisiais pirštais ir drebančiais balsais

dvasininkai mokė savo parapijiečius, kad jei jie pasiduos šėtono pagundoms ir gyvens sutinkamai su savo natūraliais polinkiais, tai už savo nuodėmingus malonumus turės užmokėti, atiduodami sielas Šėtonui ir amžinai kentėti pragare. Žmonės buvo verčiami tikėti, kad nesutepta siela - laidas į amžiną gyvenimą.

Veidmainiai pranašai išmokė žmones bijoti Šėtono. Bet kaip tada suprasti tokius terminus kaip „dievo baimė“? Jei dievas toks maloningas, kam tada žmonėms jo bijoti? Nejaugi galima patikėti, kad be baimės negalima apsieiti? Jei bijoti Dievo, tai kodėl tada nesiliauti Šėtono ir bent jau guostis, kad atsikratyta „dievo baimės“? Be tos visaapimančios baimės dvasininkai neturėtų kuo išlaikyti savo įtaką parapijiečiams.

Teutonų mirties deivė ir pagonių kankinimų bei bausmės dievo Loki duktė buvo vadinama Hela. Dar viena "l" buvo pridėta prie jos vardo, tašant Senojo Testamento knygas. Evangelistai nežinojo žodžio“Hell“, (angį. - pragaras) ir naudojosi žydišku žodžiu "Šeol",(„Gales“ graikiškai - kapas) ir „Tartaro“ (apatinis pasaulis, požeminė puolusių angelų buveinė), o taip pat ivrito kalbos žodžiu „Geėna“ (netoli Jeruzalės esančios lygumos pavadinimas, kur Viešpatavo Molochas ir buvo deginamos Šiukšlės. Štai iš kur krikščionių bažnyčia ėmė „ugnies ir sieros“ idėją Pragare).

Pragaras, protestantų ir katalikų supratimu, - amžinosios bausmės vieta. Tačiau katalikai tiki, kad yra „Skaistykla“, kur po mirties tam tikram laikotarpiui patenka visos sielos, ir „Limbas“ (Pragaro prieangis), kur patenka visos nekrikštytos sielos. Budistų Pragaras padalintas į aštuonias dalis, pirmųjų septynių galima išvengti išpirkimo keliu. Ekleziasto aprašyme Pragaras įsivaizduojamas baisia ugnies ir kančių vieta. Dantės „Inferno“ (ital. - pragaras;vert. pastaba) ir šiaurės tautų Pragaras įsivaizduojamas šalta, apledėjusia vieta, milžinišku šaldytuvu. (Grasindami amžinu prakeikimu ir sielų deginimu Pragare, kfikščionių misionieriai susidūrė su visišku nesupratimu kai kurių tautų, nenorėjusių jų paistalų priimti. Malonumas bei skausmas, kaip ir grožis, priklauso nuo to, kas į visa tai žiūri.

Taip, pavyzdžiui, kai misionieriai, atvykę į Aliaską, ėmė eskimus bauginti Pragaro ugnies baisumais ir liepsnojančiais ežerais, kurie laukia nusidėjėlių, tie klausinėjo: „Kaip mums ten greičiau patekti?“). Dauguma Satanistų nelaiko Šėtono antropomorfine būtybe su skeltomis kanopomis, su uodega, gale besibaigiančia kutu, ir ragais. Jis tiesiog įkūnija gamtos jėgas Tamsos Jėgas, taip vadinamas tik todėl, kad nė viena religija nesiteikė tas jėgas iš tamsos atimti. Mokslas taip pat nepajėgė toms jėgoms pritaikyti techninę terminologiją. Jos kaip indas be čiaupo, kuriuo naudojosi labai nedaug žmonių, nes ne visi sugeba pavartoti priemonę, pirma jos neišardę ir neįvardiję visų dalių, kurios verčia jį veikti. Būtent tas pastovus troškimas viską analizuoti daugeliui žmonių kliudo pasinaudoti pranašumais to įvairiapusio rakto, padedančio suvokti tą paslaptingą jėgą, kurią Satanistai pavadino Šėtonu. Šėtonas, kaip dievas, pusdievis, asmeninis gelbėtojas arba kokiame vaidmenyje benorėtumėte jį matyti, buvo išgalvojamas visų religijų visų pagrindėjų vieninteliu tikslu - valdyti visus taip vadinamus nešvarius žmonių veiksmus ir vietas žemėje. Visa, kas duoda fizinį arba dvasinį pasitenkinimą, buvo apibūdinta kaip „blogis“, tuo būdu kiekvieną visam gyvenimui apdraudžiant nuo neleistinumo nuodėmės.

Bet kadangi jie mus pavadino „blogiu“, mes ir esame blogis. Ir ką gi? Priekyje - Šėtono epocha! Kodėl nesinaudoti jos gėrybėmis ir GYVENTI? (Originale: LIVE (gyventi) reiškia EVIL (blogis) atvirkščiai).

MEILĖ IR NEAPYKANTA

Satanizmas reiškia palankumą tiems, kas jo nusipelnęs, užuot eikvojęs meilę pataikūnams! Negalima mylėti visus. Juokinga galvoti, kad tai įmanoma. Jei jūs mylite visus ir viską, tai prarandate natūralų sugebėjimą pasirinkti ir tampate blogu charakterių ir savybių vertintoju. Jei kuo nors naudojamasi per daug laisvai, tai šitai praranda savo tikrąją prasmę. Todėl Satanistas tiki, kad reikia labai ir visiškai mylėti tuos, kurie nusipelnę mūsų meilės, bet niekuomet neatkišinėti kito skruosto savo priešui!

Meilė viena stipriausių žmogaus išgyvenamų emocijų, po jos antroje vietoje stovi neapykanta. Versti save mylėti, nedarant atrankos, labai nenatūralu. Stengdamiesi mylėti visus, jūs tik menkinate savo jausmus tiems, kam reikia meilės. Nuslopinta neapykanta gali sukelti daug fizinių ir dvasinių sutrikimų. Išmokę atpalaiduoti savo neapykantą tiems, kas jos nusipelnę, jūs apvalysite save nuo piktybinių emocijų ir poreikio išlieti tvardomą neapykantą savo mylimiesiems.

Tenka pastebėti, kad pasaulio istorijoje dar nebuvo „meilės“ didžių sąjūdžių, kurie nesibaigtų išžudymu nesuskaitomos daugybės žmonių, siekiant įrodyti, kaip labai jie mylimi! Visų šios žemės veidmainių kišenės prikimštos meilės!

Kiekvienas fariziejiškas šventeiva, tvirtinąs, kad reikia mylėti savo priešą, net kai esi jo įžeistas, guodžiasi mintimi, kad jo priešą ištiks dievo bausmė. Užuot prisipažinę, kad jie patys pajėgia neapkęsti savo priešų ir su jais deramai elgtis, jie sako: „Vadinasi, tokia dievo valia“ ir už juos „meldžiasi“. Kam žemintis, vykdant tokią netikslią politiką?

Satanizmas visada buvo siejamas su negailestingumu ir žiaurumu, bet tik todėl, kad žmonės bijojo atsigręžti veidu į tiesą, o tiesa ta, kad žmogiškosios būtybės visai ne tokios geros ir ne tokios kupinos meilės. Tik todėl, kad Satanistas laiko save pajėgiu ir mylėti, ir neapkęsti, jis laikomas piktu. Tačiau, atvirkščiai, kaip tik todėl, kad jis pajėgia išlieti savo įniršį ritualo pagalba, jis daug labiau pajėgia mylėti, giliau mylėti. Nuoširdžiai atpažindamas ir pripažindamas meilę ir neapykantą, kurias jis pajėgus išjausti, jis negali vienos su kita sumaišyti. O tas, kuris nepajėgia patirti vieno iš tų jausmų, negali visapusiškai patirti kito.

SATANISTINIS SEKSAS

Daug ginčų kelta apie Satanistų pažiūras į „laisvąją meilę“. Labai dažnai manoma, kad seksualinė veikla - pats svarbusis Satanistų religijos faktorius ir kad nusiteikimas dalyvauti seksualinėse orgijose-yra prielaida tapti Satanistų. Iš tikrųjų gi tai visiškai netiesa. Tikrovėje mūsų religijos oponentai, neturėdami jokio gilesnio intereso kaip tik seksualinius aspektus joje, būna labai sugluminti.

Satanizmas propaguoja seksualinę laisvę, bet tik tikra tų žodžių prasme. Laisvoji meilė, Satanistų supratimu, gali reikšti būtent tokią laisvę - ar būti ištikimu vienam žmogui, ar duoti laisvę savo seksualinėms aistroms su tiek žmonių, kiek, jūsų supratimu, reikia patenkinti jūsų individualiems poreikiams.

Satanizmas nenuolaidžiauja orgiastinei veiklai, arba nesantuokiniams ryšiams, tų, kam tai nėra natūralus polinkis. Labai daug kam būtų nenatūralu ir žalinga būti neištikimu savo išrinktiesiems. Kitiems seksualinis prisirišimas prie vieno žmogaus virstų nusivylimu. Kiekvienas privalo pats apsispręsti, kokia seksualinės veiklos forma geriausiai tinka jo individualiems poreikiams. Būtų saviapgaulė versti save svetimauti arba iki santuokos miegoti su kitais, kad pašaliniams (o dar blogiau sau pačiam) įrodžius, kad išsilaisvinta nuo seksualinių įsipareigojimų. Tai netgi pagal Satanistų standartus neteisinga, kaip ir neteisinga savo seksualinės reikmės nepatenkinti dėl pasenusių kaltės kompleksų.

Daugelis tų, kurie nuolat susirūpinę demonstruoti savo išsilaisvinimą nuo kaltės komplekso, iš tikrųjų dar didesniais seksualiniais pančiais yra susirišę negu tie, kurie paprastai savo veiklą laiko natūralia gyvenimo dalimi ir nekelia daug triukšmo dėl savo seksualinio išsivadavimo. Taip, pavyzdžiui, jau seniai nustatytas faktas, kad dėl nimfomanijos kenčianti moteris (bet kurio vyro svajonė ir visų nešvankių novelių herojė) iš tikrųjų ne seksualiai laisva, o frigidiška ir blaškosi nuo vyro prie vyro, be galo susirūpinusi kada nors sekse rasti išsilaisvinimą.

Kita klaida - mintis, kad galėjimas dalyvauti grupiniame sekse rodo seksualinę laisvę. Visos šiuolaikinės laisvojo sekso grupės turi vieną bendrą bruožą - jos atsiskiria nuo fetišistinės ir nukrypusios veikios.

Bet patys ryškieji nefetišistinės, silpnai užmaskuotos „laisve“ veiklos pavyzdžiai turi vieną bendrą bruožą. Visi orgijos dalyviai nusirengia, sekdami lyderio pavyzdžiu, ir susijungia taip pat jo pavyzdžiu. Niekas iš jų nesuvokia, kad jų sekso „išsilaisvinusioji“ forma gali pasirodyti ribota ir infantiliška tiems, kurie vienodumo negali laikyti laisve.

Satanistas suvokia, jog jei jis nori būti sekso žinovu (ir iš tikrųjų laisvu nuo kaltės komplekso) jo negalės sulaikyti taip vadinami seksrevoliucionieriai taip pat, kaip ir kaltės komplekso sužalotos visuomenės apsimestinis gėdingumas. Laisvojo sekso klubai neturi tikros seksualinės laisvės. Tik jeigu seksualinė laisvė negali pasireikšti individualiai (o čia įeina ir asmeniniai fetišai), atsiranda reikalas dalyvauti seksualinėse orgijose.

Satanizmas taikstosi su bet kuria seksualinės veiklos forma, kuri patenkina jūsų poreikius, - ar jos būtų heteroseksualinės, homoseksualinės, biseksualinės, ar net aseksualinės - pagal jūsų pasirinkimą. Satanizmas taip

pat pritaria bet kuriam fetišui arba nukrypimui, pagerinančiam ar praturtinančiam jūsų seksualinę veiklą tol, kol čia neįpainiojamas niekas, nenorintis dalyvauti.

Iškrypusio arba fetišistinio elgesio tipų vyravimas mūsų visuomenėje galėtų pritrenkti seksualiai naivaus žmogaus vaizduotę. Egzistuoja daug daugiau seksualinės veiklos variantų negu gali ateiti į galvą nepatyrusiam žmogui: transvestizmas, sadizmas, mazochizmas, urolagnija, eghibicionizmas - tai tik keletas labiausiai paplitusių. Kiekvienas turi kokį nors savo fetišą, bet kadangi daugelis žmonių nežino apie fetišistinės veiklos vyravimą mūsų visuomenėje, tai, tenkindami savo „nenatūralius“ geismus, jaučiasi ištvirkusiais.

(Fetišizmą praktikuoja ne tik žmonės, bet irgyvuliai. Fetišas - gyvulių seksualinio gyvenimo neatskiriama sudėtinė dalis. Pavyzdžiui, seksualinis kvapas būtinas, kad vienas gyvūnas susijaudintų nuo kito. Laboratoriniai eksperimentai parodė, kad, dirbtinai netekęs kvapo, gyvūnas netenka savo seksualinio patrauklumo kitiems gyvūnams. Stimuliacija, sukeliama seksualinio aromato, teikia pasitenkinimo žmogui, nežiūrint to, kad jis dažnai tai neigia).

Netgi aseksualus žmogus turi seksualų nukrypimą - savo aseksualumą. Daug nenormalesnis reiškinys yra seksualinio potraukio nebuvimas (išskyrus ligą, senatvę arba kitas svarbias priežastis, dėl kuriu jis dingo) negu ryšių netvarkingumas. Daugeliu atveju neatsargūs bandymai seksualinę sublimaciją (arba aseksualumą) transformuoti seksualiniu planu aseksualui gali būti pražūtingi.

Aseksualai randa daug savo seksualinės energijos pakaitalų, tokių kaip darbas arba hobi. Visos jėgos ir interesas, kuriuos normalus žmogus nukreipia į lytinį aktyvumą, panaudojami kitaip leidžiant laiką ir kitokiems užsiėmimams. Jei žmogus pirmenybę skiria kitiems interesams negu seksualinė veikla, tai jo teisė, ir niekam negalima jo už tai smerkti. Tačiau tokiu atveju žmogus turi bent suvokti, kad tai yra seksualinė sublimacija.

Nesant tinkamų priemonių išreikšti, daug seksualinių troškimų niekuomet neišeina už seksualinių fantazijų ribų. Nebuvimas išeities dažnai verčia griebtis prievartos ir todėl labai daug žmonių išgalvoja savo troškimams išreikšti kitiems neregėtus būdus. Tik todėl, kad didelė dalis fetišistinės veiklos nėra iš išorės pastebima, lytiniuose klausimuose naivus žmogus neturi susivilioti mintimi, kad tokios veiklos nėra. Pakanka tik pateikti kai kurių gudravimų pavyzdžių: vyrai transvestitai patiria pasitenkinimą savo fetišo dėka, išeidami savo kasdieniais reikalais, apsivilkę moteriškais apatiniais baltiniais mazochistė gali nešioti guminę juostą, keliais numeriais mažesnę, siekdama taip pat patirti fetišistinį pasitenkinimą dėl diskomforto per visą dieną. Ir viso to niekas neįtars. Šios iliustracijos - tai tik banaliausi pavyzdžiai iš tų, kuriuos galima būtu pateikti.

Satanizmas pritaria bet kuriam seksualinės saviraiškos būdui, kurį jūs laikysite sau priimtiniausiu, jei tik jis niekam nedaro žalos.

Tas teiginys turi būti paaiškintas: kad išvengtume neteisingos traktuotės. Nepadaryti kitam žalos nereiškia tos netyčinės nuoskaudos, kurią gali pajusti tie, kas dėl SAVO asmeninių pažiūrų į lytinę moralę gali nesutikti su jūsų požiūriu į seksą. Suprantama, mes privalome vengti įžeisti pažiūras tų, kurie mums brangūs, pavyzdžiui, labai skrupulingus draugus arba giminaičius. Tačiau, jeigu jūs nuoširdžiai stengiatės vengti juos įskaudinti, bet, nežiūrint jūsų pastangų, jie

atsitiktinai sužinojo tiesą, jūs negalite už tai būti atsakingi ir jausti kaltę kaip už savo įsitikinimus taip ir už skausmą, kurį tie įsitikinimai jiems suteikė. Jei jūs nuolat baiminatės įžeisti skrupulingus žmones savo pažiūromis į seksą, tai nėra prasmės bandyti emancipuotis iš kaltės komplekso taip pat, kaip nėra prasmės demonstruoti savo seksualinę laisvę.

Kita išimtis iš taisyklių liečia santykius su mazochistais. Mazochistas patiria pasitenkinimą iš jam padaryto skausmo. Todėl atimti iš mazochisto pasitenkinimą, pašalinant jo skausmą yra tiek pat žalinga, kiek tikras fizinis skausmas žalingas ne mazochistui . Susidūrimą su tikrai žiauriu sadistu iliustruoja toks pavyzdys. Mazochistas prašo sadistą, kad tas jį sumuštu, o negailestingasis sadistas į tai atsako: ne. Jei žmogus nori, kad jį įskaudintų ir kančia mėgaujasi, tai nėra priežasties atsisakyti suteikti jam tą malonumą. Terminas „sadistas" plačiąja prasme reiškia žmogų, kuris patiria pasitenkinimą iš visapusiško žiaurumo. Tačiau, atrodo, kad tikras sadistas išrankus. Jis tiksliai atsirenka iš gausios tinkamų aukų atsargos ir patiria didelį pasitenkinimą, vykdydamas pageidavimus tų, kurie trokšta kančių. Geras sadistas - tikras epikurietis, pasirinkdamas tuos, ant kurių galima išlieti savo emocijas! Jei žmogus pakankamai sveikas, kad gali save laikyti mazochistu ir mėgautis pavergimu bei mušimu, tikras sadistas tik laimingas, galėdamas jam šiame reikale padėti! Išskyrus anksčiau paminėtas išimtis, Satanistas neprivalo tyčia daryti žalą kitiems, pažeisdamas jų seksualines laisves. Jei jūs mėginate išlieti savo aistrą ant tų, kurie nepritaria jūsų reikalavimams, jūs kėsinatės į JŲ seksualines laisves. Tuo būdu Satanistas negina prievartavimo, mažamečių tvirkinimo, seksualinio gyvulių bjaurojimo arba kitos seksualinės veiklos formos, suponuojančios dalyvavimą tų, kurie nenori dalyvauti, arba kurių nekaltybė ar naivumas leidžia juos gąsdinti arba klaidinti dėl kurių nors veiksmų prieš jų valią.

Jei visi dalyvaujantieji seksualinėje veikloje yra subrendę ir suaugę žmonės, sąmoningai prisiima visą atsakomybę už savo veiksmus ir laisvai dalyvauja bet kurioje tos veiklos formoje, netgi jei ji yra visuotinai pripažinta tabu, tai jiems nėra priežasčių savo polinkius slopinti.

Jei jūs suvokiate visus rezultatus, išdavas ir nepatogumus ir esate įsitikinę, kad jūsų veiksmai niekam nepadarys žalos, kas nenori arba nenusipelnęs būti nuskriaustu, tai nėra priežasčių slopinti savo seksualines privilegijas. Kaip nėra dviejų vienodų žmonių pasirenkant vartojamo maisto kiekybę, taip ir seksualiniai apetitai kiekvieno žmogaus skirtingi. Nei asmeniui, nei visuomenei neduota teisė nustatinėti seksualinių standartų arba lytinio aktyvumo dažnumo apribojimus. Atitinkamas elgesys gali būti pasmerktas tik kiekvienos atskirai paimtos situacijos kontekste. Vadinasi, kas laikoma teisingu vieno žmogaus seksualiniu ir moraliniu požiūriu, kitam gali būti žeminančiu.

Taisyklė veikia ir atvirkščiai: žmogus gali pasižymėti dideliu seksualiniu šaunumu, bet jam neleistina žeminti kitus, kurių seksualinės galimybės gali neatitikti jo turimųjų, ir būtu neapdairu primesti kitiems savo nuomonę. Pavyzdžiui, tai tiktų vyrui, turinčiam nenumaldomą lytinį apetitą, kurio žmonos poreikiai nesutampa su jo pretenzijomis. Nedora būtu laukti iš jos entuziazmo atsakant į jo siekius; bet ji privalo parodyti tiek pat susirūpinimo.

Tais atvejais, jei ji nejaučia didelės aistros, tai privalo arba pasyviai, bet maloniai priimti jo seksualumą, arba nesiskųsti, jei jis pasirenka būdą savo troškimams patenkinti kur nors kitur, įskaitant autoerotinę praktiką.

Idealūs santykiai, kai žmonės vienas kitam jaučia gilią meilę ir seksualiniai poreikiai sutampa. Tačiau tokie santykiai, palyginti, nedažni. Svarbu pažymėti, kad dvasinė ir kūniška meilė gali eiti ranka rankon, bet tai atsitinka toli gražu ne visada. Jei ir egzistuoja seksualinio sutapimo laimė, tai ji dažnai esti ribota, ir kai kurie, nors ir ne visi, seksualiniai geismai bus patenkinti.

Nėra stipresnio seksualinio pasitenkinimo už tą, kuris pasiektas sąveikoje su labai mylimu, ypač kai seksualumas vienodas. Jei jūs kitam seksualiai netinkate, tai reikia pastebėti, kad nebuvimas seksualinio sutapimo nerodo, jog nėra dvasinės meilės. Žmogui gali, ir tai dažnai atsitinka, egzistuoti be kitų. Kaip taisyklė vienas iš partnerių pasineria į kitokią veiklą todėl, kad jis giliai myli savo išrinktąjį ir nenori jo įskaudinti arba pažeminti. Didelė dvasinė meilė praturtinama seksualine, kuri, be abejo, yra būtinas ingredientas bet kurių patenkinamų santykių. Bet dėl seksualinių polinkių skirtumo pašalinė seksualinė veikla, arba masturbacija, teikia būtiną paramą ir palengvėjimą.

Masturbacija, daugelio žmonių suvokiama kaip tabu, sukuria kaltės kompleksus, su kuriais ne taip lengva susidoroti. Dera šį momentą ypač iškelti, nes jis sudaro daugelio sėkmingų maginių veiksmų labai svarbią dalį.

Nuo to laiko, kai žydų-krikščionių Biblija aprašė Onano nuodėmę (Pradžios 38,7-10), žmogus buvo susirūpinęs „vienišiaus nuodėmės“ pasekmių rimtumu. Netgi nepaisant to, kad šių laikų seksologai išaiškino, jog Onano „nuodėmė“ yra ne kas kita kaip coitus interruptus (angl.-nutrauktas lytinis aktas), didelė žala.padaryta per daugelį amžių, teologams neteisingai aiškinant, tebevargina žmones ir mūsų laikais. Be tikrų seksualinių nusikaltimų tarp kitų lytinės veiklos rūšių masturbacija sukelia vieną didžiausių nepasitenkinimų. Per paskutinį šimtmetį nesuskaičiuojami traktatai aprašinėjo baisias onanizmo pasekmes. Praktiškai masturbacija buvo kaltinama už visas fizines ir dvasines ligas. Išbalimas, kvėpavimo sutrikimas, įdubusi krūtinė, nervingumas, spuogai ir apetito praradimas - tai tik kai kurios apytikriai išskaičiuotos bėdos, dėl kurių kaltinama masturbacija. Visiška fizinė ir dvasinė degradacija buvo žadama tiems, kurie nevykdydavo jaunimui duodamu priesaku. Tragiški aprašymai, randami tuose tekstuose, atrodytų beveik jumoristiniai, jei ne viena nelaiminga aplinkybė: nežiūrint to, kad šiuolaikiniai seksologai, daktarai ir rašytojai daug padarė pašalinti masturbacijos stigmatai, giliai įsišakniję kaltės kompleksai buvo tik iš dalies įveikti. Didelė žmonių dalis, ypač tų, kuriems per keturiasdešimt, nepajėgia emocionaliai priimti fakto, kad masturbacija natūralus ir sveikas reiškinys, net tada, kai intelektualiai jie tai suvokia. Be viso kito jie, nors dažnai nesąmoningai, tą pasibjaurėjimą perduoda savo vaikams.

Nežiūrint daugelio paneigimų, anksčiau manyta ir dabar tebemanoma, kad žmogus gali išprotėti, jei jis nuolat praktikuos autoerotizmą. Tas nevykęs mitas atsirado iš pranešimų apie didelį masturbacijos paplitimą tarp psichiatrinių ligoninių pacientų. Buvo manoma, jog jei nepagydomi ligoniai masturbuojasi, tai kaip tik masturbacija atvedė juos į beprotybę. Niekas dargi nesusimąstė, kad priešingos lyties partnerių nebuvimas ir išsivadavimas nuo draudimų, kurie yra

nenuginčijamos beprotystės požymis, tampa tikrąja tokios bepročių praktikos priežastimi.

Daugelis žmonių dėl savo kompleksų greičiau sutiktų, kad jų partneriai ieškotų seksualinių kontaktų iš šalies negu užsiiminėtų autoerotizmu. Jie bijo, kad jiems teks dalyvauti masturbacijoje arba pajusti pasibjaurėjimą savo partneriais, nežiūrint to, kad neįtikėtina dauguma atvejų nauji jausmai sukyla, vien tik suvokus, kad partneris turi ryšį su pašaliniais, nors tai retai tepripažįstama.

Jei susijaudinama suvokus, kad partneris susijęs su kitais žmonėmis, tai šitai turi vykti atvirai, kad abi pusės iš tos veiklos galėtų turėti naudos. Tačiau, jei masturbacijos draudimas kyla iš vienos arba iš abiejų pusių tik dėl kaltės komplekso, tai jie turi visomis priemonėmis stengtis tuos kompleksus įveikti arba juos išnaudoti. Daugelis santykių galėtų būti išgelbėti, jei jų dalyviai nekentėtų nuo natūralaus masturbacijos akto atlikinėjimo kompleksų.

Masturbacija traktuojama kaip blogis todėl, kad pasitenkinimas patiriamas glamonėjant savo rankomis „uždraustas“ kūno dalis. Kaltės kompleksai, susiję su daugeliu seksualinių aktų, gali būti užglostyti religiškai priimtinais teiginiais, kad jusliniai malonumai reikalingi ainiams gimdyti pasauliui. Tokie pasiguodimai veikia netgi tais atvejais, kai jūs atsargiai laikotės „nepavojingų“ dienų kalendorių. Tačiau tas loginis paaiškinimas neteikia nusiraminimo, praktikuojant masturbaciją.

Nesvarbu, ką jūs esate girdėjęs apie „nekaltą prasidėjimą“, net jeigu jūsų aklas tikėjimas leidžia priimti tą absurdą jūs puikiai žinote, kad JŪS, norėdamas pradėti kūdikį, turite lytiškai kontaktuoti su priešingos lyties asmenimis! Jei jūs jaučiate kaltės kompleksą už „pirmapradę nuodėmę“, tai, be abejo, jausite dar didesnę kaltę už seksualinio akto atlikimą TIK dėl pasitenkinimo, neketinant gimdyti vaikų. Satanistai puikiai supranta, kodėl šventeivos masturbaciją skelbia esant „nuodėmingą“. Kaip ir visi natūralūs poelgiai, ji bus žmonių daroma, nežiūrint griežto persekiojimo. Sužadinti kaltės jausmą - svarbi jų piktavališko plano dalis: įpareigoti žmones išpirkinėti savo „nuodėmes“, aukojant susilaikymo šventovėms! Net jeigu žmogus jau nebeslegiamas naštos komplekso, sudaryto religinių įsitikinimų (arba taip galvoja), jis vis tiek jau čia gėdą, pasiduodamas masturbacijos geismui. Vyriškis gali pasijusti netekęs savo vyriškumo, tenkindamas save, užuot varžęsis dėl moters arba ją medžiojęs.

Moteris savo ruožtu gali save seksualiai patenkinti, bet kamuojasi, tenkindama savąjį ego, atsirandantį iš tokios sporto rūšies kaip viliojimas. Nei pseudokazanova, nei tariamoji Viliokė nepatiria pasitenkinimo, „nusileisdamos“ iki masturbacijos, abi labiau norėtų netinkamo partnerio. Satanistiniu gi požiūriu, daug geriau susižavėti idealia fantazija negu santykiauti su kitu žmogumi, nepatiriant pasitenkinimo. Be to, masturbuodamiesi jūs visiškai kontroliuojate situaciją.

Pailiustruoti neginčijamam faktui, kad masturbacija - normalus ir sveikas aktas, pakaks pasakyti, kad jis atliekamas praktiškai visų gyvūnijos pasaulio atstovu. Vaikai taip pat tenkintų savo INSTINKTYVIUS masturbacinius geismus, JEIGU NEBŪTŲ draudžiami savo besipiktinančių tėvų, kurie, be abejo, buvo baudžiami SAVO tėvu ir t.t.

Liūdna, bet faktas, kad seksualiniai tėvų kompleksai būtinai perduodami jų vaikams. Siekiant mūsų vaikus išgelbėti nuo nelemto mūsų tėvų, protėvių likimo

ir galbūt nuo mūsų pačių, iškreipti praeities moralės kodeksai turi būti paskelbti tuo, kuo jie yra iš tikrųjų: pragmatiškai sudarytais sąvadais taisyklių, kurios, jei jas vykdytume deramai, nuvestų į visišką žmonijos išmirimą. Jei mes nepakilsime virš juokingų mūsų visuomenės seksualinio elgesio taisyklių, įskaitant taip vadinamą seksualinę revoliuciją, neurozės, sukeltos tų dusinančių apribojimų, nesibaigs. Protingos ir humaniškos naujos Satanizmo moralės laikymasis gali išugdyti ir išugdys visuomenę, kurioje mūsų vaikai įgytų galimybę išaugti sveikais ir laisvais nuo dabar egzistuojančios mūsų ligotos visuomenės pražūtingų moralinių apsunkinimų.

NE VISI VAMPYRAI GERIA KRAUJĄ

Satanizmas - atsakomybė atsakingiesiems, o ne sąjunga su dvasiniais vampyrais.

Daug žmonių, niekinančių šią žemę, puikiai sugeba be jokio pagrindo versti kitus jausti jiems atsakomybę ir net pareigas. Satanizmas tuos siurbėles laiko tokiais, kokie jie yra iš tikrųjų. Dvasiniai vampyrai - tai individai, siurbiantieji iš kitų jų gyvenimiškąją energiją. To tipo žmonių galima rasti visuose visuomenės sluoksniuose. Jie nevaidina mūsų gyvenime jokio vaidmens ir nėra nei meilės objektai, nei tikri draugai. Tačiau mes, patys nežinodami kodėl, jaučiamės tiems dvasiniams vampyrams įpareigoti.

Jei jūs manote esąs tokio žmogaus auka, tai žemiau rasite keletą paprastų taisyklių, kurios padės jums teisingai apsispręsti. Jūs štai pažįstate žmogų, kuriam dažnai skambinate arba kurį lankote, netgi jei jums to nelabai norisi, bet jums atrodo, kad taip nedarydami jausitės kalti. Arba gal jūs laikote, kad nuolat darote paslaugas tam, kuris jų atvirai neprašo, bet tik apie tai užsimena? Dvasinis vampyras dažnai naudojasi atvirkščia psichologija ir sako: „O, aš negaliu jūsų to prašyti“, - o jūs savo ruožtu atkakliai stengiatės tai padaryti. Dvasinis vampyras NIEKUOMET nieko iš jūsų neprašo. Tai atrodytų per daug įžūlu. Jis paprastai leidžia jums apie jo troškimus sužinoti slaptais būdais, kas padeda jam gintis nuo apkaltinimo parazitizmu. Jis „niekada nė nepagalvotų“ prisimesti ir visada lieka patenkintas, nė kiek iš išorės nesvyruodamas!

Jų nuodėmės - ne tai, ką jie daro, bet tai, ką laiko galimu daryti. Jus verčia jausti pareigas jų atžvilgiu ne TAI, ką jie kalba, o tai, ko jie NEKALBA. Jie per daug gudrūs, kad tiesiog jūsų prašytų, nes žino, kad jiems atsakysite dėl aiškių ir paprastų priežasčių.

Tokių žmonių didelis procentas turi specialius atributus, kurie jūsų priklausomybę nuo jų padaro įtikinamesnę ir efektyvesnę. Daugelis dvasinių vampyrų yra invalidai (arba tokiais apsimetantieji) arba „žmonės, turintieji emocinių ir dvasinių trūkumų“. Kiti gali apsimesti tamsūs ir nekompetentingi, ir jūs iš užuojautos jiems arba iš susierzinimo darote jiems paslaugas.

Tradicinis velnio ar dvasios egzorcizmo būdas - išaiškinti, kas jis yra iš tikrųjų ir jį išvyti. Tų šiuolaikinių demonų išaiškinimas - vienintelis priešnuodis apsisaugoti nuo jų pražūtingos veiklos.

Daugelis žmonių tuos pasyviai grėsmingus individus vertina kaip tikrą monetą tik todėl, kad jie niekada nebuvo atskleidę tu gudrių manevrų esmės. Jie tas „vargšes sielas“ laiko nelaimingesnėmis už save ir mano, jog privalo joms kiek galėdami padėti. Tas neteisingai suprastas pareigos jausmas (arba slaptas kaltės kompleksas) puoselėja „altruizmą“, kuriuo tie parazitai minta.

Dvasinis vampyras egzistuoja, savo aukomis pasirinkdamas sąmoningus ir sąžiningus žmones, giliai suvokiančius savo „moralinę pareigą“.

Kai kuriais atvejais mes galime susidurti ne tik su atskirais žmonėmis, bet ir su ištisomis grupėmis. Bet kuri renkanti pinigus organizacija - ar tai būtų labdaros fondas, municipalitetas, religinė ar kūrybinė asociacija ir t.t. - pirmininko arba koordinatoriaus pareigoms labai kruopščiai parenka žmogų, gimusį prievartauti kitus. Jo darbas priversti mus pradžioje atverti savo širdis, o paskui ir pinigines „laisvanorišku aukų“ gavėjui, niekuomet neužsimenant, kad JIE laiko neeikvojo nesavanaudiškai, o jų gautos apvalutės sumos už jų atliktus „kilniaširdiškus darbus“. Jie meistrai pasinaudoti sąžiningų žmonių užuojauta ir dėmesiu. Kaip dažnai mes matome mažus vaikus, siunčiamus tu teisuolių sklandžiai vilioti iš gerų žmonių aukas. Kas atsilaikys nekalto vaikučio žavesiui?

Žinoma, yra žmonių, kuriems neduoti nepatogu, bet vargu ar daug kam iš mūsų tenka susidurti su šia kategorija. Nelaimei, mums dažnai tenka daryti dalykus, kurių, kaip mums atrodo, neturėtų būti iš mūsų reikalaujama. Sąmoningam žmogui labai sunku pasirinkti tarp laisvos ir priverstinės labdarybės. Jis nori teisingai elgtis ir atsiduria keblioje padėtyje, stengdamasis nuspręsti, kam jis tikrai turi padėti ir kokio dydžio pagalbos privalu TEISĖTAI iš jo laukti. Kiekvienas žmogus turi pats apsispręsti, kokios jo deramos pareigos draugams, šeimai ir visuomenei. Prieš aukodamas savo laiką ir pinigus tiems, kurie betarpiškai neįeina į jo šeimą ir siaurą draugų ratą, jis privalo nuspręsti, ką jis gali sau leisti, nenuskriausdamas savo artimųjų. Visa tai svarstydamas, jis turi įrašyti SAVE PATĮ į sąrašą tų, kurie jam patys svarbiausi. Rengiantis teikti pagalbą, būtina tiksliai įvertinti prašymo svarbą, o taip pat ir prašančiojo asmenybę bei motyvus. Žmogui, visą gyvenimą sakančiam „taip“, labai sudėtinga išmokti pasakyti „ne“. Bet jei tik jis nenori būti nuolatiniu naudos viliojimo objektu, kai to reikalauja aplinkybės, jis turi išmokti pasakyti „ne“. Jei jūs leisite, dvasiniai vampyrai brausis į jūsų kasdienį gyvenimą tol, kol jame visai neliks vietos asmeniniams reikalams, ir bendraudamas su jais visiškai prarasite ambiciją.

Dvasinis vampyras, siekdamas maitintis, savo auka visada pasirenka žmogų, kuris santykinai patenkintas savo gyvenimu žmogų, laimingą santuokoje, patenkintą savo darbu ir apskritai neblogai prisitaikiusį prie aplinkinio :pasaulio. Pats faktas, kad dvasinis vampyras parazituoja žmogumi, rodo, kad jis pats viso to neturi, ir padarys viską, kas galima, sukelti nemalonumams, disharmonijai tarp savo aukos ir jai brangiu žmonių.

Todėl saugokitės tų, kas neturi tikrų draugų .ir regimo gyvenimo intereso (išskyrus interesą jumis). Jis visada jums kartos, kad yra labai išrankus, pasirinkdamas draugus, arba kad nesutaria su žmonėmis dėl savo aukštų

standartų (Draugams įsigyti ir juos išlaikyti reikia būti pasiruošusiam aukotis, o dvasinis vampyras to nesugeba). O paskui paskubės pridurti, kad JŪS atitinkate visus jo reikalavimus ir esate nuostabi išimtis iš visu kitų - jūs vienas į iš nedaugelio, vertų jo draugystės.

Kaip jūs bemaišytumėte beviltišką meilę (kuri yra labai egoistinis dalykas) su dvasiniu vampyrizmu, turi būti išaiškinti tarp jų esantis didelis skirtumas. Vienintelis būdas nustatyti, ar jūs tapote dvasinio vampyro auka, - pasverti , ką jūs jam davėte, lyginant su tuo, ką jis , davė jums mainais.

Jūs kartais galite būti susierzinęs dėl įpareigojimų jums užkrautų jūsų mylimųjų, iraugų ar net darbdaviu. Prieš pavadindamas juos dvasiniais vampyrais, jūs turite save paklausti: „O ką aš iš jų gaunu mainais?“ Jei jūsų sužadėtinė arba meilužė jūs verčia jai dažnai skambinti, bet jūs savo ruožtu reikalaujate, kad ji atsiskaitytu už laiką, praleistą ne su jumis, jūs privalote suprasti, kad tai situacija, reikalaujanti savitarpio nuolaidų. Arba, sakysime, jei jūsų draugas, įpratęs į jus kreiptis pagalbos pačiais nepatogiausiais momentais, bet jūs, reikalui esant, taip pat galite juo remtis, tai reikia į tai žiūrėti kaip į dorus mainus. Jei viršininkas prašo jus padaryti truputį daugiau negu jūs tokiu atveju turite teisę laukti, bet nereaguoja į atsitiktinius pavėlavimus arba, kai reikia, atleidžia, tai, be abejo, jūs neturite pagrindo skųstis ir manyti, kad iš jūsų siekiama išlupti naudos.

Tačiau jūs neabejotinai patekote dvasinio vampyro įtakon, jei jus be galo prašo pagalbos arba laukia nuolaidų tas, kuriam tuo metu, kai jums reikalingos jo paslaugos, visada atsiranda neatidedamų reikalų. Daugelis dvasinių vampyrų gali duoti jums materialinių daiktų, kad primintu, jog jūs privalote ką nors duoti mainais, tuo būdu jus pririšdami prie savęs. Skirtumas tarp to, ką jie duoda jums, ir to, ką duodate jūs, yra tas jūsų atsakomasis užmokestis turi būti grąžintas nedaiktine forma. Jie nori, kad jūs jaustumėtės įpareigotas, ir nusivils, netgi pasijus nuskriausti, jei pamėginsite atsimokėti jiems materialiai. Iš esmės jūs „pardavėte savo sielą“ jiems, ir jie dabar nuolat primins jums pareigą atsilyginti būtent tuo, apie ką jums NEUŽSIMINTA.

Tikram Satanistui vienintelis kelias bendrauti su dvasiniais vampyrais – „klijuoti durnių“ ir elgtis taip, tartum jie iš tikrųjų altruistai ir iš tikrųjų nelaukia nieko mainais. Pamokykite juos, maloniai priimdami visa, ką jie jums duoda, dėkodami pakankamai garsiai, kad visi girdėtų ir eikite šalin! Tuo būdu jūs tapsite nugalėtojais. O ką jiems liks bepasakyti? Jeigu gi iš jūsų vis dar laukiama atsilyginimo už jų „kilniaširdiškumą“ (štai čia sunkiausias dalykas), jūs sakykite „NE“, bet taip pat maloniai. Kai jie pajus, kad jūs išsprūstate iš jų gniaužtų, atsitiks du dalykai. Pirma, jie vaidins esą „prislėgti“, tikėdamiesi, kad jūsų pareigos ir užuojautos jausmai pasireikš, o kai (arba jei) to neatsitiks, jie parodys jums savo TIKRĄJĄ esmę ir įnirtingai keršys.

Kai jūs iki to prieisite, jūs galėsite vaidinti nukentėjusiojo vaidmenį. Galu gale jūs nieko neteisingo nepadarėte ir, be to, atsitinka taip, kad kai jiems jūsų reikia, jus „prispaudžia reikalai“, ir jeigu jau nieko nelaukiate mainais už jų dovanas, tai neturi būti ir stiprių jausmų.

Iš esmės po to dvasinis vampyras supranta, kad jo metodas atskleistas ir toliau taip nesielgs. Jis daugiau jums nebeeikvos laiko, o griebsis kitos nieko neįtariančios aukos. Tačiau atsitinka, kad dvasiniai vampyrai taip lengvai neatleidžia

savo gniaužtų ir daro viską, kas įmanoma, jums pakankinti. Tam jie turi laiko pakankamai todėl, kad, būdami vieną kartą atstumti, jie negali nepaisyti viso kito (to mažo, ką jie turi), siekdami kiekvieną savo veiklaus gyvenimo sekundę paskirti planavimui keršto, kuriam, jų įsitikinimu, turi būti atiduotas jų gyvenimas. Dėl to, pirma, geriausia vengti paties ryšio su tokiais žmonėmis. Jų „keliaklupsčiavimas" ir priklausomybė nuo jūsų pradžioje gali būti labai malonūs ir jų dovanos labai patrauklios, bet, laikui bėgant, jūs suprasite, kad už tai sumokėjote daug daugiau. Negaiškite laiko su žmonėmis, kurie galų gale nori jus sunaikinti, o vietoj to, nukreipkite savo dėmesį į tuos, kurie priima jūsų pagalbą ir patys gali pagelbėti jūsų reikaluose.

O jeigu jūs dvasinis vampyras, saugokitės! Saugokitės Satanistų - jie pasiryžę ir pilni troškimo, anot priežodžio, įsmeigti baslį į jūsų širdį!

NUOLAIDŽIAVIMAS BET NE PRIEVARTA

Žmogaus išsivystymo aukščiausia stadija yra kūno suvokimas! Satanizmas pritaria savo sekėjų veiksmams, kai jie savo natūraliems troškimams duoda laisvę. Tik taip galima tapti visiškai patenkintu žmogumi be nusivylimų, galinčių atnešti žalos jums ir aplinkiniams. Satanistų tikėjimo pati paprasčiausia prasmė slypi šioje frazėje: NUOLAIDŽIAVIMAS VIETOJE SUSILAIKYMO. Žmonės dažnai prievartą suvokia kaip nuolaidžiavimą, bet tarp tų sąvokų yra didelis skirtumas. Prievarta niekuomet neatsiranda nuolaidžiaujant, o atvirkščiai, gimsta dėl nesugebėjimo nusileisti. Paskelbus ką nors tabu, ims stiprėti troškimas. Visi mėgsta daryti tai, kas jiems uždrausta. „Uždrausti vaisiai patys saldžiausi".

Vebsterio enciklopedinis žodynas nuolaidžiavimą aptaria taip: „Pasiduoti, nesipriešinti ir neveikti prieš, duoti laisvę, pasitenkinti, nusileisti". Žodyno pateiktas prievartos apibrėžimas toks: „Prievartos arba fizine bei moraline jėga privertimo, aktas, valios slopinimas". Kitaip tariant, nuolaidžiavimas leidžia pasirinkti, kai tuo tarpu slopinimo aktas parodo, kad to pasirinkimo nėra.

Kai žmogus savo troškimams patenkinti neturi atitinkamos išeities, jie greitai auga ir virsta prievarta. Jei kiekvienas turėtų tinkamos vietos ir laiko periodiškai patenkinti savo troškimus be kliūčių ar priekaištų baimės, tai jiems būtų daug lengviau gyventi be nusivylimų šiame pasaulyje. Jie būtų laisvi visa galva pasinerti į bet kurį savo pasirinktą darbą, užuot vykdžius savo pareigą atžagariomis rankomis, slopinant savo kūrybinius protrūkius, neigiant natūralius troškimus. Ta taisyklė tinka daugumai atvejų, bet, kaip visada, atsiranda tokių, kurie savo darbą geriau atlieka priversti. Iš esmės tie, kuriems reikia griežtumo, kad atliktų darbą su visa energija, priklauso artistų sferoms (toliau bus smulkiau aiškinamas patenkinimas save paneigiant). Tai visiškai nereiškia, kad visi žmonės yra tokie. Atvirkščiai, daug menininkų negali kurti, kol nepatenkinti jų gyvybiniai poreikiai.

Didžiąja dalimi visai ne menininkams ir individualistams, o viduriniosios klasės eiliniams darbininkams, vyrams ir moterims, trūksta deramos išeities jų troškimams realizuoti. Ironija, kad atsakingas, gerbiamas žmogus, kuris apmoka visuomenės sąskaitas, tampa tokiu, kuris visų mažiausiai gauna mainais. Kaip tik jis turi nuolat suprasti savo moralines pareigas ir turėti galimybes normaliai patenkinti savo natūralius troškimus.

Satanistų religija laiko, kad tai labai neteisinga. Tas, kas sąžiningai vykdo savo pareigas, turi būti gausiausiai atlygintas malonumais pagal savo pasirinkimą, necenzūruojant visuomenei, kuriai JIS tarnauja.

Pagaliau atsirado religija (Satanizmas), kuri skatina ir apdovanoja tuos, kurie palaiko visuomenę, kurioje jie gyvena, užuot juos smerkusi už jų žmogiškus poreikius. Iš bet kurio principų rinkinio (ar tai būtu religiniai, politiniai ar filosofiniai) galima pasisemti kai kurios naudos. Tarp hitlerinės koncepcijos beprotybių vienas teiginys tai ryškiai patvirtina „jėga per džiaugsmą“. Hitleris žinojo, ką daro, kai žadėjo vokiečių tautai laimę asmeniniame gyvenime už labai efektyvų darbą mainais už lojalumą jo atžvilgiu.

Visai tiksliai nustatyta, kad dauguma ligų yra psichosomatinės prigimties, o jas, savo ruožtu, tiesiogiai gimdo nusivylimai.Yra patarlė: „Geriausieji miršta jauni“. Mat geriausieji pagal krikščioniškuosius standartus ir PRIVALO mirti jauni! Mūsų natūralių instinktų sutrikdymas - štai priežastis, žlugdanti mūsų kūnus ir sielas.

Tapo labai madinga sutelkti dėmesį dvasios tobulinimui, o kūno (tos substancijos, be kurios negalėtų egzistuoti ir siela, ir kūnas) malonumus laikyti šiurkščiais ir nepriderančiais. PASTARUOJU METU DAUG ŽMONIŲ, MANANČIŲ, KAD JIE TAPO KILNESNI, PASIEKĖ TIK TO, KAD JŲ NORMALUMAS VIRTO IDIOTIZMU! Lenkdami savo nugaras, kad pasiektų savo bambą, maitindamiesi tokiomis egzotinėmis dietomis kaip rudi ryžiai ir arbata, jie mano pasieksią aukštą dvasinio išsivystymo būseną.

„Kiaulių jovalas!“ - sako Satanistas. Jis labiau vertina gerą ir sveiką maistą, lavindamas savo vaizduotę ir progresuodamas fizinio ir dvasinio pasitenkinimo keliu. Satanistas supranta, kad daugelį amžių laikęsis nepagrįstu religiniu reikalavimus žmogus privalo sveikinti galimybę pagaliau tapti žmogumi!

Jei kas galvoja, kad, neigiant natūralius poreikius, galime apsisaugoti nuo vidutinybės, tas privalo studijuoti rytu misticizmą, kurį pastaraisiais metais palankiai vertina intelektualai. Krikščionybė – „sena skrybėlė“, ir tie, kurie norėtų išvengti jos grandinių, nusigręžė į taip vadinamas apšviestąsias religijas, tokias kaip budizmas. Nežiūrint to, kad krikščionybė, be abejo, nusipelnė kritikos, ji, matyti, visgi kaltinama daugiau negu yra užsitarnavusi. Mistinių srovių sekėjai taip pat gali būti apkaltinti humanizmo stoka, kaip ir „suklydę“ krikščionys. Visos religijos pagrįstos nuvalkiotomis filosofijomis, bet misticizmo adeptai pretenduoja rodytis apsišvietę ir iškilę virš komplekso kaltės dogmos, kurią gina krikščionybė. Tačiau rytų mistikai netgi daugiau už krikščionis susirūpinę kratytis animalistinių požymių, kurie jiems primena, kad jie ne „šventieji“, o viso labo tik žmonės - kita gyvulių forma, kai kada geresnių, o daug dažniau blogesnių negu tie, kurie vaikšto keturiomis, kurie dėl savo intelektualinio ir dvasinio išsivystymo yra tapę pačiais pavojingiausiais iš visu gyvulių!

Satanistas klausia: „Kas gi neteisingo tame, kad buvimas žmogumi turi savo pranašumus ir trūkumus?“ Neigdamas savo troškimus, mistikas ne lengviau įveikia pasmerkimą negu jam artimas krikščionis. Rytų mistiniai tikėjimai išmokė žmones galva paliesti savo bambą, stovėti ant galvos, spoksoti į tuščias sienas, kasdieniame gyvenime kratytis etikečių ir apriboti kiekvieną savo troškimą materialinių malonumų. Tačiau aš įsitikinęs, kad jums teko matyti daugybę taip vadinamu jogų, lygiai taip pat nepajėgiančių mesti rūkyti, kaip ir visi žmonės, arba „iškilių“ budistų, kurie, susitikę priešingos, o kai kuriais atvejais ir su savo pačių lyties asmeniui, taip pat susijaudina, kaip ir „mažiau nuo pasaulio atitrūkęs“ žmogus. O paprašyti paaiškinti savo veidmainiavimo priežastį, tie žmonės prisidengia dviprasmybe, kuri apibūdina jų tikėjimą - niekas negali jų smerkti, negavęs tiesioginių atsakymų. Tai savo esme paprastas faktas - tokie žmonės, atsivertę į tikėjimą, kuris praktikuoja susilaikymą, ima nuolaidžiauti. Jų priverstinis mazochizmas yra priežastis pasirinkimo religijos, kuri ne tik gina savęs neigimą, bet ir jį skatina ir, dar daugiau, duoda jiems pašventintą kelią savo mazochistiniams poreikiams patenkinti. Kuo didesnę blogo elgesio dozę jie gali panešti, tuo jie tampa „šventesni“.

Mazochizmas daugelio žmonių suprantamas kaip nuolaidžiavimo neigimas. Satanizmas nurodo to žodžio nuvalkiotoje ir daugiausia vartojamoje sampratoje slypinčią prasmę ir mazochizmą laiko nuolaidžiavimu tuo atveju, jei bet koks bandymas žmogų atitraukti arba išgydyti nuo mazochizmo sutiktas su pasipiktinimu arba baigiasi nesėkme. Satanistas nekaltina tų žmonių už savo mazochistinių polinkių reiškimą, bet jaučia didžiausią panieką tiems, kurie negali būti sąžiningi (mažiausiai patys sau suvokdami savo mazochizmą ir jį laikydami natūralia savo asmenybės dalimi).

Religijos naudojimas savo mazochizmui pateisinti jau savaime yra blogis, bet tuo užsiimantieji žmonės dar turi įžūlumo jaustis pranašesniais už tuos, kurie neapsigaudinėja, vartodami savo fetišus.Jie pirmieji apkaltins žmogų, kas savaitę savo fantazijas tenkinantį su partneriu, kuris jį nuoširdžiai muša, tuo pačiu patys išsivaduodami iš to, kas jį, neišsivadavusį, priverstų, kaip jau juos privertė, vaikščioti į bažnyčią arba būti religiniu fanatiku. Radus adekvačią išeiti patenkinti savo mazochistinėms aistroms, jau nebereikia žemintis ir kiekvieną sekundę save kaltinti, kaip tai privalu priverstiniam mazochistui.

Satanistai skatinami daryti septynias „mirtinas nuodėmes“, jei tik jos niekam nekenkia. Nuodėmės buvo išgalvotos krikščionių bažnyčios, kad būtų galima užtikrintai apkaltinti bet kurį iš savo parapijiečių. Bažnyčiai puikiai žinoma, kad niekam nelemta išvengti nuodėmių, kadangi jos yra ne kas kita kaip tai, ką mes, būdami žmonės, kasdien darome. O po neišvengiamų nusidėjimų piniginės dovanos bažnyčiai, turinčios tikslą atsipirkti nuo Dievo, parapijiečio sąmonėje vaidina išmaldos vaidmenį!

Šėtonui niekada nereikėjo taisyklių sąvado, nes natūralios gyvybinės jėgos laikė žmogų „nuodėmėje“ turėdamos tikslų žmogaus ir jo jausmų savisaugą. Tačiau buvo atlikta daug eksperimentų su kūnu „sielai išgelbėti“, kas tik patvirtina, kiek neteisingai buvo naudojamos ir aiškinamos etiketės „nuolaidžiavimas“ ir „susilaikymas“.

Satanizmas, žinoma, pritaria seksualinei veiklai ir ją skatina, bet tas faktas, kad mūsų religija vienintelė užimanti tokią poziciją, yra priežastis, dėl kurios ji

susilaukė tokio didelio priešiško dėmesio. Kai tokia dauguma žmonių priklauso religijoms, kurios seksualinėje srityje juos varžo, tai visa, kas šiuo gundančiu aspektu parašyta, lemia pasisekimą. Jei visi bandymai ką nors parduoti (ar tai būtu produktas, ar idėja) nepasiseka, reikia šauktis į pagalbą seksą! Priežastis ta, jog, žiūrint, kad žmonės dabar sąmoningai suvokia seksą kaip natūralią ir būtiną organizmo funkciją, jų pasąmonė vis dar suvaržyta įvairiais tabu, primestais religijos. Vėl primename, kad labiausiai geidžiama to, kas uždrausta. Būtent sekso baubas duoda progą literatūrai, skirtai Satanistų pažiūroms šia tema, užgožti visa, kas tik parašyta apie Satanizmą.

Tikras Satanistas seksu ne daugiau susirūpinęs kaip bet kuriais kitais savo troškimais. Greičiau seksą jis palenkia sau kaip ir visus malonius dalykus, kurie patenka į jo kompetenciją. Jis nėra nei velniškas iškrypėlis, tik ir ieškantis progos defloruoti visas jaunas mergaites, nei baikštus degeneratas, besitrainiojąs apie „nešvarius“ knygynus, be galo mėgstantis „nepadorius“ paveikslėlius. Jei pornografija šiuo momentu tinka jo poreikiams, jis nesigėdydamas perka jam reikalingus daiktus ir be tariamo kaltės jausmo jais naudojasi.

„Mes turime turėti galvoje faktą, kad žmogus sutrikdomas nuolatinio tramdymo, bet taip pat privalome padaryti visa, kas galima, bent prislopinti nuodėmingas žmonių aistras, kitaip šioje naujoje epochoje jos taps nevaldomos - kalba tvirtų įsitikinimų šventeivos Satanistui, klausiančiam: „Kodėl ir toliau tuos troškimus laikyti gėdingais ir slopintinais, jei dabar jūs pripažįstate, kad jie natūralūs!?“ Bet ar negali atsitikti taip, kad pasaulinių religijų išpažinėjai, nutaisą rūgščias minas, priminus, kad iki Satanizmo jiems nė į galvą neatėjo mintis apie naują religiją, kurios išpažinėju tapti būtų labai malonu, norėtų iš gyvenimo gauti truputį daugiau malonumų, bet iš baimės prarasti savo tikrąjį veidą bijo tai pripažinti? Ar negali atsitikti ir taip, kad jie bijo, jog žmonės, išgirdę apie Satanizmą, pasakys: „Štai šitai kaip tik man. Kam toliau išpažinti religiją, kuri mane kaltina viskuo, ką aš darau, jei tame nėra nieko blogo?“ Pastarąją mintį Satanistas laiko įtikinamesne.

Yra neabejotinų faktų, liudijančių, kad praeities religijos kasdien atšaukia vis daugiau ir daugiau juokingų ir nevykusių apribojimų. Bet, nežiūrint to, jei visa religija pagrįsta principu „susilaikymas vietoje nuolaidžiavimo“ (lyg taip ir turėtu tai būti), tai iš jos maža kas beliks, jai bepersitvarkant tikslu patenkinti šiuolaikinio žmogaus poreikius. Vadinasi, kam eikvoti laiką „perkant avižas nugaišusiam arkliui?“

Satanizmo lozungas - NUOLAIDŽIAVIMAS vietoje susilaikymo"... BET nuolaidžiavimas - tai ne prievarta.

ŽMOGAUS AUKOJIMO KLAUSIMU

Manoma, kad aukojimo ritualo vykdymo tikslas - energijos, esančios ką tik užmušto žvėries kraujyje išmetimas į maginio veiksmo atmosferą, tuo pačiu padidinąs mago sėkmės galimybes.

„Baltasis“ burtininkas mano, kad jeigu kraujas yra gyvybinė jėga, tai nėra geresnio būdo įsiteikti dievams arba demonams kaip pateikti jiems reikalingą jo kiekį. Prie šio loginio paaiškinimo pridėję faktą, kad mirštanti būtybė netenka daug adrenalino ir kitų biocheminių elementų, gausite, atrodo, nepaneigiamą patvirtinimą.

„Baltasis“ burtininkas, vengdamas pasekmių, susijusių su žmogaus nužudymu, paprastai savo ceremonijoje naudoja paukščius ir kitus „žemesnius“ gyvūnus. Atrodo, kad šie šventeivos niekšai nejaučia kaltės, vietoje žmogaus atrinkdami gyvulio gyvybę.

Iš tikro, gi, jeigu magas vertas savo vardo, jis nesivaržys išlaisvinti reikalingą energiją iš savo paties kūno, užuot žudęs to nenorinčią ir nenusipelniusią auką! Priešingai visai magijos teorijai tos jėgos atpalaidavimas pasireiškia ne praliejant kraują, o gyvos būtybės mirtinose kančiose. Biologinės energijos iškrova - toks pat fenomenas, koks pasireiškia labai sustiprėjus tokiems žmogiškosios būtybės reiškiniams kaip seksualinis orgazmas, aklas įniršis, mirtinas išgąstis, viską nustelbiantis sielvartas ir t.t. Iš visų šių emocijų patys paprasčiausi patiriami sava valia - tai seksualinis orgazmas, o taip pat pyktis ir sielvartas, kuris tam tikru mastu neprilygsta pirmiesiems dviem jausmams. Turint galvoje, kad pirmosios dvi emocijos (seksualinis orgazmas ir pyktis) šventeivų sąmonėje įdegintos kaip „nuodėmingos“, nenuostabu, kad „baltieji“ magai, iš visu žmonių velkantieji kaltės didžiausią naštą, jų vengia! Reikalavimo apeigose žudyti nekaltą gyvą būtybę bukaprotiškas asiliškas absurdiškumas, praktikuotas praeities „burtininkų“, yra aiškiai mažesnė blogybė, kai reikia energijos iškrovos. Tie vargšeliai kvailiai, vadinę save raganomis ir burtininkais, kankinami sąžinės graužimo greičiau būdavo pasirengę nukirsti galvą ožiui arba viščiukui, stengdamiesi išnaudoti jų priešmirtinę agoniją negu „šventvagiškai“ masturbuotis akivaizdoje Jehovos, kurį, jų tvirtinimu, jie patys ir neigė! Vienintelis būdas, kuriuo tie mistiniai kvailiai galėjo atsipalaiduoti, buvo svetimos mirties agonija, kurią jie labiau vertino už nuolaidžiavimo jėgą, iš kurios kyla gyvybė! Žygiuojantys plačiuoju pasaulio keliu iš tikrųjų yra šalti ir mirę! Nenuostabu, kad tie „mistinio mokslo“ krizenantys spuogeliai privalėjo stovėti apsauginių ratų viduje ir raišioti „piktąsias“ jėgas, kad jaustųsi apsaugoti nuo puolimo, NES VIENAS GERAS ORGAZMAS JUOS UŽMUŠTŲ!

Žmonių aukų naudojimas Satanistų rituale nesuponuoja žudymo „dievams įsiteikti“. Simboliškai auka sunaikinama užkalbėjimu arba užkeikimu, kas savo ruožtu atveda į fizinį, dvasinį arba emocionalų „aukos“ sunaikinimo būdą, o to negalima priskirti burtininkui. Satanistas aukoja žmogų tik tada, kai auka gali patarnauti dviem tikslams iš karto: burtininkui išvaduoti nuo blogio, kuris jam gresia prakeikime ir, kas dar svarbiau, išgelbėti jį nuo labai šlykštaus ir pasibjaurėtino individo.

JOKIOMIS aplinkybėmis Satanistas neaukoja gyvulio arba kūdikio! Ortodoksinio kelio propagandistai amžiais plepėjo apie velnio garbintojų vykdomus mažų vaikų ir gašlių merginų žudymus ir aukojimus. Natūralu būtu manyti, kad bet kas skaitantis ar klausantis tų istorijų, abejodamas tų pasakų šaltinių objektyvumų, nedelsdamas pareikalaus patvirtinti, kad jos teisingos. Bet

priešingai, kaip ir visas „šventas melas“, priimamas be išlygų, šis Satanistų „modus operandi“ egzistuoja iki šios dienos!

Priežastys, dėl kurių Satanistai negali taip elgtis, aiškios ir logiškos. Žmogus, kaip ir gyvulys, Satanistui - dievybė. Gryniausia kūniškos būties forma glūdi kūnuose gyvulių ir vaikų, kurie dar nepakankamai suaugę, kad įstengtų tramdyti savo natūralius troškimus. Jie pajėgia suvokti tai, apie ką suaugusieji nė svajoti negali. Todėl Satanistas į tas būtybes žiūri šventai įsitikinęs, kad iš tų natūralių šio pasaulio burtininkų gali daug ko pasimokyti. Satanistas žino apie Agarti kelio sekėjų turimą paprotį - dievažudystę. Dėl to kad dievai visada kuriami pagal žmogaus paveikslą ir panašumą, o vidutinis žmogus nekenčia savęs už tai, ką jis savyje randa, turi įvykti tai, kas neišvengiama: dievo, vaizduojančio žmogų, aukojimas. Satanistas gi NELAIKO NEAPYKANTOJE nei savęs, nei savo pasirinktų dievų ir neturi noro sunaikinti save arba tą, kam jis atsidavęs! Dėl tos priežasties jis niekuomet sąmoningai nekenkia gyvūnui arba kūdikiui.

Kyla klausimas: „Ką gi tada laikyti tinkama ir derama žmogiška auka ir kaip reikia apsispręsti tokio žmogaus atžvilgiu?“ Atsakymas labai paprastas. Tai kiekvienas, kuris su jumis pasielgė neteisingai, kas „iškrypo iš savo kelio“, siekdamas jums pakenkti, kas sąmoningai sukėlė nemalonumus ir sunkumus, jums .ir tiems, kurie jums brangūs ir artimi. Trumpai tariant žmogus, kuris šaukiasi prakeikimo savo veiksmais.

Kada žmogus savo nedoru elgesiu praktiškai šaukiasi, kad jį sunaikintų, tai, be abejo, jūsų moralinė pareiga išpildyti jo troškimą. Žmogus, nepraleidžiąs progos „užkabinti“ kitus, dažnai klaidingai vadinamas „sadistu“. Bet iš tikrųjų tas žmogus yra iškrypęs iš kelio mazochistas, siūląsis būti sunaikintas. Priežastis, dėl kurios tokie žmonės jus piktai puola ,yra ta, kad jie bijo arba jūsų, arba to, kas jūs esate, arba jaučiasi įskaudinti dėl to, kad jūs laimingas. Jie silpni, lengvai palūžta pavojuose ir vaikšto ant siūbuojančios žemės. Todėl, kai jūs sviedžiate jiems savo prakeikimą, jie tampa idealiomis žmogiškomis aukomis.

Kai kada labai lengva nepastebėti blogio, kurį daro jūsų prakeikta auka, įsigilinus, kiek ji iš tikrųjų nelaiminga. Tačiau ne taip lengva atstatyti visus griaunamuosius jūsų antagonisto pėdsakus ir pataisyti visas sugadintas situacijas.

„Ideali auka“ gali būti emocionaliai pastatyta į pavojų, tačiau vis dėlto gali savo nesaugumo machinacijų keliu rimtai sutrikdyti jūsų ramybę arba sutepti jūsų reputaciją. „Nervinis protrūkis“, „nesugebėjimas prisitaikyti prie aplinkos“, „nerimastinga neurozė“, „vaikiškas lenktyniavimas“ ir t.t., ir pan. iki begalybės - visi tie sindromai per ilgai buvo piktų ir neatsakingų poelgių patogūs pateisinimai. Kiekvienas, kuris sako, kad „mes privalome pasistengti suprasti“ tuos, kurie gyvenimą paverčia kančia jos nenusipelniusiems, gimdo ir platina visuomenės vėžį! Tų pasiutusių šunų apologetai verti būti visokeriopai išpliekti rankomis tų, kuriuos jie globoja.

Pasiutę šunys naikinami, bet jiems reikia kur kas didesnės pagalbos negu tiems žmonėms, kuriems ant lūpų pasirodo putos, kai tik imama kalbėti apie iracionalų elgesį! lengva pasakyti: „Na, ir kas? Tie žmonės nepastovūs, jie negali man pakenkti“. Bet faktas lieka faktu - pirmai progai pasitaikius, jie jus sunaikins!

Vadinasi, jūs turite visas teises juos (simboliškai) sunaikinti, ir jeigu jūsų prakeikimas priveda prie tikro sunaikinimo, guoskitės mintimi, kad jūs buvote įrankis pasauliui išvaduoti nuo kenkėjo! Jei jūsų sėkmei ir laimei kas nors trukdo, jūs jam niekuo neįpareigotas! Jis nusipelno būti sutryptas. JEI ŽMONĖS JAUSTŲ SAVO POELGIŲ PASEKMES, JIE DUKART PAGALVOTŲ!

GYVENIMAS PO MIRTIES SIEKIANT PATENKINTI EGO

Žmogus žino, kad anksti ar vėlai jis mirs. Kiti gyvūnai, artinantis mirčiai, ją jaučia, bet iki paties to memento gyvulys vargu ar įtaria apleistas šį pasaulį. Ir netgi kai mirtis šalia, jis nežino, kas slypi už paskutinės ribos. Dažnai konstatuojama, kad gyvulys sutinka mirtį maloniai, be baimės ir nesipriešindamas.

Puiki koncepcija, teisinga, tačiau tik tais atvejais, kai mirtis gyvūnui neišvengiama. Kai gyvulys serga arba sužeistas, jis kovos už savo gyvybę iki paskutinio jame likusio jėgos lašo. Ta neįveikiama valia gyventi žmogui, jei jis nebūtų taip „aukštai išsivystęs“, duotų jam būtinos kovos dvasios, kurios jam taip reikia, kad išliktų gyvas.

Taip pat visiems gerai žinomas faktas, kad daugybė žmonių miršta tik todėl, kad pasiduoda, kad jiems jau į viską nusispjaut.

Tai visai suprantama, jei žmogus serga ir išgyti jam jau nėra jokių šansų. Bet dažnai ir tai nėra tikroji mirties priežastis. Žmogus aptingo. Jis išmoko rinktis lengvus kelius. Net savižudybė daugeliui tampa mažiau atgrasi negu kitos nuodėmės. Ir dėl to tenka kaltinti tik religiją. Mirtis daugelyje religijų pristatoma kaip didysis dvasinis atbudimas (žinoma, tiems, kas pasirengė pomirtiniam gyvenimui). Ta koncepcija labai patraukli tiems, kurių gyvenimas nepatenkina, bet tam, kas pažino visus džiaugsmus, kuriuos gyvenimas gali suteikti, mirtis atrodo kažkoks baisus ir didelis kataklizmas, pati didžiausia baimė. Taip ir turi būti. Ir kaip tik gyvenimo troškimas leidžia kūniškajam žmogui toliau gyventi po jo kūniškojo apvalkalo neišvengiamos mirties.

Istorija rodo, kad žmonės, paskyrę savo gyvenimą idealo ieškojimui, už savo kankinystę buvo sudievinti. Šventeivos ir politikai, sudarinėdami savo planus, labai išradingi. Rodydami kankinį visiems žmonėms žėrinčiu pavyzdžiu, jie bando įveikti sveiko proto reakciją į savižudybės absurdiškumą, kuris prieštarauja tai pačiai gyvulių logikai. Satanistui kankinystė ir neįasmenintas heroizmas susiję ne su charakterio herojiškumu, o su jo bukagalviškumu. Tai, žinoma, neliečia situacijų, kuriose tenka rūpintis mylimo žmogaus saugumu. Bet atiduoti savo gyvenimą už kažką neasmeninio, už politinius ar religinius įsitikinimus yra ne kas kita kaip ryškiausia mazochizmo apraiška.

Gyvenimas - didžiausias gėris, mirtis -pikčiausias blogis. Gyvenimas žmogui, patenkintam savo žemiškąja egzistencija, - kaip geras vakarėlis. O kam gi norisi išeiti iš GERO vakarėlio? Kitaip sakant, jei žmogus šioje žemėje savimi

patenkintas, jis nesutiks atiduoti savo gyvenimą už žadamą pomirtinį, apie kurį jis nieko nežino.

Rytų mistiniai tikėjimai moko žmogų ugdyti savyje pasipriešinimą bet kuriam sąmoningam troškimui sėkmės, kad paskui būtų galima pradingti „Visatos kosminiame prote“, išvengti viso, kas teikia gerą, sveiką pasitenkinimą arba nuoširdų pasididžiavimą žemiškaisiais pasiekimais!

Įdomu pastebėti, kad rajonai, kur klesti toks tikėjimas, yra tie, kur įsigyti materialinių gėrybių ne taip lengva. Dėl to vyraujančiomis religijomis turėjo tapti ir tapo tos, kurios savo išpažinėjus skatina atsisakyti materialinių vertybių ir vengti naudotis bet kuo, kas turi bent kiek reikšmės jų įsigyjant. Tokiu būdu žmonėms pakišama mintis, kad reikia sutikti su tokiu savo likimu, koks jis yra, nežiūrint koks skurdus jis bebūtų.

Satanizmas naudoja daugybę žodinių charakteristikų. Jeigu daiktai nebūtų vadinami savais vardais, labai daug kas iš mūsų gyvenime maža ką suprastų ir daug mažiau jam beteiktų reikšmės.

O reikšmė leidžia suvokti, kad iš esmės reikšminga ir yra tai, ko visi trokšta, ypač rytų mistikai, kurie tik ir stengiasi visiems įrodyti, kad gali ilgiau medituoti arba pakelti daugiau vargų negu jų bendrabroliai.

Rytų filosofai propaguoja žmogiškojo ego išsiskaidymą dar iki to laiko, kol jis suspėja nusidėti. Satanistas nesuvokia ego, kuris sąmoningai nusprendžia pats save paneigti.

Suprantama, kad šalyse, kur panašios priemonės naudojamos savanoriškam nuskurdinimui, ego neigimo filosofija tarnauja tik valdantiesiems, nepageidaujantiems masinio nepasitenkinimo. Bet tiems, kurie naudojasi bet kuria galimybe pagerinti savo materialinei padėčiai, tos religinio mąstymo formos pasirinkimas, be abejo, atrodo tiesiog kvailystė!

Rytų mistikas tvirtai tiki reinkarnacija. Žmogui, praktiškai gyvenime neturinčiam nieko, prielaida, kad jis praėjusiame gyvenime buvo valdovas arba juo bus ateinančiame, labai patraukli ir labai paguodžia jo savigarbą. Jeigu šiame gyvenime nėra nieko, kuo žmogus galėtų išreikšti savo kilnumą, jis guodžiasi mintimi apie „būsimus gyvenimus“. Tikinčiam reinkarnacija niekada neateina į galvą, kad jeigu jo tėvas, senelis, prosenelis ir t.t. sukūrė „gerą karmą“ ištikimybe tiems patiems tikėjimams ir etikai, kaip štai jis, tai kodėl tada jis gyvena skurde, o ne kaip maharadža? Tikėjimas reinkarnacija pateikia stebuklingą fantazijos pasaulį, kuriame žmogus gali rasti deramą būdą išreikšti savajam ego, tuo pačiu tvirtindamas, kad jis tą ego išsklaido. Tai pabrėžiama ir vaidmenų pasirinkimu, kuriuos žmogus pasirenka būsimuosiuose ir praėjusiuose gyvenimuose.

Tikintieji reinkarnacija ne visada pasirenka taurius personažus. Jei žmogus yra didžiai garbingos ir konservatyvios kilmės, jis dažnai tariasi praeityje buvęs patraukliu bastūnu arba banditu, tuo pačiu patenkindamas savo antrąjį aš. Arba aukštuomenės moteris apibūdinti savo buvusiam statusui pasirenka kurtizanės vaidmenį.

Jei žmonės pajėgtų nusimesti juose įdegintą siekimo patenkinti asmeninį ego žymę, jiems nebūtų reikalo žaisti saviapgaulės žaidimus, tokius kaip tikėjimas reinkarnacija, laikant ją priemone tam ego patenkinti.

Satanistas tiki pilna savo ego kompensacija. Satanizmas iš esmės VIENINTELĖ religija, ginanti ego tobulinimą ir skatinimą.

Tik po to, kai žmogaus ego pakankamai patenkintas, jis gali sau leisti būti geru ir maloniu kitiems, neprarasdamas savigarbos. Paprastai žmogų, kurio ego padidintas, laikome pagyrūnu. Iš tikrųjų gi jo pagyrūniškumas atsiranda iš poreikio patenkinti ego.

Šventeivos išlaikydavo savo išpažinėjus rikiuotėje, slopindami jų ego. Versdami juos jaustis pavaldžiais, jie stengėsi priversti juos pripažinti Dievo didybę. Satanizmas gi skatina savo išpažinėjus vystyti gerą, stiprų ego, teikiantį jiems savigarbos, kuri būtina kasdienei egzistencijai šiame gyvenime. Jei žmogus savo buvimo metu buvo patenkintas gyvenimu ir už savo egzistenciją žemėje iki galo kovojo, tai ne kas kitas kaip jo ego atsisakys mirti, netgi užgesus jį palaikiusiam kūnui. Galima tik žavėtis mažų vaikų negęstančiu geismu gyventi. Pavyzdžiui, mažylis nenori gulti į patalą, kai aplink vyksta koks nors sujudimas, ir paguldytas miegoti šliaužia iš lovytės, kad tik ko nors įdomaus nepraleistų. Ta vaikiška gyvenimo meilė ir leidžia Satanistui žvelgti pro tamsos ir mirties uždangą ir likti prisirišusiam prie žemės.

Aukojimuisi Satanistų religija nepritaria. Vadinasi, jei tik mirtis nėra malonė dėl ypatingų aplinkybių, kurios gyvenimo baigimą daro pageidautinu išsivadavimu iš nepakeliamos žemiškos egzistencijos, savižudybei Satanizmas taip pat nepritaria.

Religiniai kankiniai patys sau atėmė gyvybę, bet ne todėl, kad gyventi buvo nepakeliama, o religinio tikėjimo veikiami. Tada mes turime daryti prielaidą, kad į savižudybę bažnyčios labui ne tik žiūrima pro pirštus, bet ir jai pritariama, nežiūrint, kad bažnytiniai tekstai, nors savižudybę ir vadina gėdinga nuodėme, o vis dėlto religinius kankinius dievina.

Todėl kurioziškas faktas, jog tada, kai savižudybė buvo malonė, ji buvo laikoma nuodėme.

RELIGINĖS ŠVENTĖS

Satanistų religijoje visų švenčių didžiausia -savo paties gimimo diena. Tai visiška priešingybė šventėms kitų religijų, laikančių dievu kurį nors antropomorfinį dievo, sukurtą pagal žmogaus paveikslą ir panašumą, kas dar kartą įrodo, kad ego dar ne galutinai palaidotas.

Satanistas galvoja: „Kodėl gi nebūti sąžiningu sau pačiam, ir jeigu jau dievas sukuriamas pagal mano paveikslą ir panašumą, kodėl tuo dievu nelaikyti savęs?“ Kiekvienas žmogus yra dievas, jei jis save tokiu laiko. Tuo būdu Satanistas švenčia savo gimimo dieną kaip svarbiausią šventę metuose. Galų gale argi pats jūsų gimimo faktas neteikia jums daugiau džiaugsmo negu gimtadienis to, kurio jūs savo gyvenime net nesutikote? Arba, neskaitant religiniu motyvų, kodėl daugiau gerbti Prezidento gimtadienį arba istorinę datą negu dieną, kurią jūs pasirodėte pasaulyje? Nežiūrint to fakto, kad kai kurių iš mūsų galbūt ir nenorėta arba,

mažiausiai, nebuvome užplanuoti, mes džiaugiamės, jei mūsų buvimu čia ir niekas daugiau nesidžiaugia! Reikia paploti sau per nugarą, prisipirkti kokių tik norint dovanų, elgtis su savimi kaip su karaliumi (arba dievu), kuriais mes ir esame; apskritai savo gimimo dieną dera švęsti kiek beįmanoma iškilmingai ir ceremoningai.

Po savojo gimtadienio yra dvi Satanistų šventės: Valpurgijos naktis (naktis iš balandžio 30-osios į gegužės l-ąją) ir hallowinas (Visų Šventųjų Dienos išvakarės 1-oji spalio).

Šv. Valpurgija, arba Valpurga, Valburga, priklausomai nuo vietos ir laiko, kada ji minima, gimė Anglijos grafystėje Sussekse VII - VIII amžių sandūroje, išsilavinimą įgijo Uniborne, Doroeto grafystėje, kur, tapusi vienuole, gyveno 27 metus. Paskui savo senelio Šv.Bonifacijaus ir brolio šv.Vilibaldo primygtinai prašoma su kitomis vienuolėmis išvyko kurti religinių bendruomenių Vokietijoje. Pirmoji jų buvo įkurta Mainco vyskupijoje, Bišofšteine, o po dvejų metų Šv.Valpurgija tampa savo brolio Šv.Vilibaldo abatijoje, Bavarijoje, moterų benediktinių vienuolyno abate. Čia ir kitas jos brolis Vinebaldas taip pat vadovavo vienuolynui.

Po jo mirties, 760 metais, ji perėmė jo pareigas ir vadovavo abejoms abatijoms iki pat savo mirties 779m. vasario 25 d. Jos palaikai buvo pervežti į Aištadtą, kur palaidoti vienoje uolos nišoje, iš kurios vėliau ėmė tekėti bitumo aliejus, žinomas Valpurgijos vardu ir turintis stebuklingą gydomąją galią. Ola tapo maldininkų lankoma ir ten buvo pastatyta didelė bažnyčia. Šv. Valpurgija būdavo garbinama kartą metuose įvairiu laiku, bet svarbiausia gegužės l-ąją, kuri nuo šiol tapo krikščionių švente vietoje tą dieną švęstos pagoniškosios. Nuostabu, kad visos tos kvailystės imtos laikyti būtinomis tik todėl, kad teko susidurti su vis tebešvenčiama pačia svarbiausia pagonių švente - pavasario lygiadienio kulminacija.

Gegužės išvakarės buvo laikomos naktimi, kurią visi demonai, šmėklos, piktosios dvasios ir kita bjaurastis išlenda į šviesą ir surengia kraupias iškilmes, simbolizuojančias pavasario lygiadienio atėjimą.

Hallowinas, Visų Šventųjų Dienos išvakarės, - tai spalio 31-osios - lapkričio l-osios naktis. Pačioje pradžioje Visų Šventųjų Diena buvo Britanijos druidų laikų viena didžiųjų ugnies švenčių.

Škotijoje ji buvo siejama su tuo metu, kai mirusiųjų vėlės, demonai ir burtininkai būdavo neįprastai aktyvūs ir žmonėms palankūs. Paradoksalu, bet tą dieną jaunimas atlikinėdavo magines apeigas, siekdamas sužinoti, kas bus jų santuokos partneris. Kaimo jaunimas pasinerdavo į pramogas ir erotinius pasilinksminimus, o vyresnieji budriai saugojo savo namus nuo piktų dvasių, raganų ir demonų, kurie tą naktį turėjo nepaprastą galią.

Solsticijos ir lygiadieniai taip pat būdavo švenčiami kaip pirmosios metų laikų dienos. Skirtumas tarp solsticijos ir lygiadienio yra Saulės, Mėnulio ir nejudančių žvaigždžių santykio semantinis apibrėžimas. Solsticijos būna žiemą ir vasarą, o lygiadieniai rudenį ir pavasarį. Vasaros solsticija - birželyje, žiemos - gruodyje. Rudens lygiadienis esti rugsėjyje, pavasario - kovo mėnesį. Ir solsticijos, ir lygiadieniai metai iš metų pasikeičia diena arba dviem, kas priklauso nuo mėnulio ciklo einamuoju momentu, bet kaip taisyklė būna 21-ąją arba 22-ąją

atitinkamo mėnesio dieną. Po tų datų praėjus 5 - 6 savaitėms, švenčiamos legendinės Satanistų šventės.

JUODOSIOS MIŠIOS

Niekas taip glaudžiai su Satanizmu nesiejama kaip Juodosios Mišios. Tvirtinimas, kad pati šventvagiškiausia iš visų religinių apeigų yra ne kas kita kaip literatūrinis prasimanymas, mažiausia reikalauja paaiškinimų, bet už tai nieko teisingesnio būti negali..

Populiari Juodųjų Mišių koncepcija tokia: nuo bažnyčios atskirtas dvasininkas stovi prieš altorių, kurį vaizduoja nuoga moteris, praskėtusi kojas ir demonstruojanti makštį. Abiejose ištiestose rankose ji gniaužia po juodą žvakę, nulietą iš nekrikštytų vaikų riebalų. Ant jos pilvo stovi taurė su prostitutės šlapimu (arba krauju). Virš altoriaus kabo apverstas kryžius, o dvasininkas laimina ir moters-altoriaus makštyje dažo iš skalsėmis užterštos duonos padarytas trikampes ostijas arba juodomis dėmėmis išmargintą ropę. Paskui, mums pasakoja, kreipiniai į Šėtoną ir įvairius demonus užleidžia vietą rinkiniui maldų ir psalmių, skaitomų atvirkščiai ir prikaišiotų nešvankybėmis. Visa tai atliekama ant grindų nupieštoje „apsauginėje" pentagramoje. Jei pasirodo Velnias, tai jis prisistato pavidalu nekantraus vyriškio su juodo ožio galva ant pečių. Paskui eina tokie veiksmai kaip saviplaka, maldaknygių deginimas, kunnilingas, fellacio ir bučiavimas daugiausia apatinių kūno galūnių. Viskas vyksta lydint nešvankioms citatoms iš Biblijos ir skrepliavimui ant kryžiaus! Jei apeigų metu gali būti užmuštas kūdikis - dar geriau: juk visiems žinoma, kad tai Satanistų mėgstama sporto rūšis!

Jei jums visa tai atrodo bjauru, tai lengva suprasti pasisekimą reportažų apie juodąsias mišias, siekiančių palaikyti atsidavimą bažnyčiai. Nė vienas „padorus" žmogus negalėtų nepritarti inkvizicijai, išgirdęs pasakojimus apie tokią šventvagystę. Bažnyčios propagandistai gerai vykdė savo pareigas, informuodami publiką apie ereziją ir šlykštybes, daromas pagonių, katarų, bogomilų, tamplierių ir jų vienminčių, kurie, vadovaudamiesi dualistinėmis filosofijomis ir kartais Satanistine logika, nusipelnė būti sunaikinti.

Pasakojimai apie Satanistų grobiamus nekrikštytus vaikus naudoti mišiose buvo efektyvūs ne tik propagandiniu požiūriu, bet ir turtino bažnyčią (turimas galvoje mokestis už krikštą). Nė viena krikščionė motina, išgirdusi tas istorijas apie velnišką kidnepingą, negalėjo nepaisyti pareigos nedelsiant pakrikštyti savo kūdikį.

Dar vienas žmogiškosios prigimties bruožas pasireiškė tuo, kad gašlios vaizduotės menininkas ar rašytojas, vaizduodamas eretikų veiklą, galėjo duoti valią visoms savo nepadoriausioms fantazijoms. Cenzorius, kurio pareiga susipažinti su pornografija, kad galėtų įspėti kitus, yra šiuolaikinis ekvivalentas viduramžių metraštininko, aprašinėjančio Satanistų (ir, žinoma, jų žurnalistinių dublerių) nepadorią veiklą. Vaikšto gandelis, kad pati didžiausia pasaulyje

pornografinė biblioteka esanti Vatikane! Velnio užpakalio bučiavimas per „tradicines“ juodąsias mišias - tai veiksmas, iš kurio kilo šiuolaikinis terminas, naudojamas apibūdinti tam, kas, kreipdamasis į kito žmogaus ego, siekia iš jo gauti materialinės naudos. Kadangi visos Satanistinės apeigos turėjo labai materialius tikslus, osculum infame (begėdiškas bučinys) buvo laikomas simboliniu žestu, turinčiu tikslą pasiekti greičiau kūniškos negu dvasinės sėkmės.

Yra nuomonė, kad Satanistine ceremonija, arba pamaldos, visada vadinasi Juodosiomis mišiomis. Juodosios Mišios nėra apeigos, kurias Satanistai praktikuoja. Satanistas jomis naudotųsi tik kaip psichodrama. Toliau tenka pažymėti, kad Juodųjų Mišių dalyviai nebūtinai visi Satanistai. Savo esme Juodosios mišios - Romos katalikų bažnyčios mišių parodija, bet jos taip pat laisvai gali būti paverstos bet kurios kitos religinės apeigos satyra.

Satanistui neatrodo, kad Juodosiomis Mišiomis, niekinančiomis ortodoksinius ritualus, nueita per toli. Visų susiformavusių religijų apeigos pačios yra parodijos senų pagoniškųjų ritualų, kuriais garbinta tai, kas žemiška ir kūniška. Bandydami deseksualizuoti ir dehumanizuoti pagoniškus tikėjimus, dvasinio tikėjimo žmonės vėliau ištaisė originalių ritualų reikšmes ir pavertė juos įtaikiais eufemizmais, dabar vadinamais „tikrosiomis mišiomis“. Net JEIGU Satanistas kasnakt laikytų Juodąsias Mišias, jis negalėtų suvaidinti didesnės komedijos negu tvarkingas bažnyčios lankytojas, neapgalvotai dalyvaująs savo „Juodosiose Mišiose“ - savojoje pagoniškos senovės nuoširdžių ir emocionalių ritualų individualioje mistifikacijoje.

Bet kuri ceremonija, besivadinanti Juodosiomis Mišioms, privalėjo efektyviai šokiruoti ir įžeisti žmonių jausmus, nes kaip tik šios savybės lėmė jų panaudojimo sėkmę įsiteikiant bažnyčiai. Viduramžiais bažnyčios koneveikimas buvo šokiruojantis. Dabar gi bažnyčia nesirodo grėsmingu inkvizicijos veidu. Tradicinės Juodosios Mišios nebėra iššaukiantis spektaklis, diletantams, kokios jos buvo kitados. Jei Satanistas nori sukurti ritualą pasityčioti iš kokios institucijos tikslu suvaidinti psichodramą, jis rūpestingai pasirenka tą, kurią parodijuoti nūnai nemadinga. Tuo būdu jis pasikėsina prieš tikrą šventąją karvę. Juodosiose Mišiose šiandien galėtų būti tyčiojamasi iš rytų misticizmo, psichiatrijos, psichologinio sąjūdžio, ultra liberalizmo ir t.t., ir pan. Patriotizmą reikia ginti, narkotikus ir jų guru apipilti purvais, nekultūringus aktyvistus - sudievinti, o bažnytinių teologijų smukimui duoti Satanistinį pagreitį.

Magas Satanistas visada buvo katalizatoriumi, suliedinančiu populiarius tikėjimus, ir tuo atveju Juodųjų Mišių apeiga gali patarnauti toli siekiantiems maginiams tikslams.

1666 metais Prancūzijoje atsitiko įdomūs įvykiai ryšium su mirtimi Fransua Manevro, architekto, savo kūriniuose naudojusio trapeciją, kurios geometrinės savybės padėjo atsirasti pirmiesiems namams su vaiduokliais. Pagal jo projektą buvo pastatytas Versalis. Paskutiniosios žavios Šėtono dvasininkės Žanos Marijos Buavjė šlovę palaipsniui temdė arši priešininkė ir beširdė, apsukri moteris Katerina Deše, dar žinoma La Vuazen - vardu. Praeityje ši moteris, buvusi kosmetikė, pasinėrusi į abortus ir gaminimą pačių veiksmingiausių nuodų damoms, norinčioms atsikratyti nepageidaujamų vyrų arba meilužių, staiga pajuto priežodžiu tapusį polinkį ypatingomis aplinkybėmis laikyti „mess nuar“.

Drąsiai galima sakyti, kad 1666 metai įėjo į istoriją kaip pirmųjų „komercinių“ Juodųjų Mišių atsiradimo metai! Rajone į pietus nuo Šen Deni, kuris dabar vadinamas La Garenn, La Vuazen nupirko aukšta siena aptvertą namą, kuriame buvo vaistinė, kameros, laboratorija ir koplyčia. Netrukus ne tik aukštuomenei, bet ir paprastiems diletantams tapo de riguer (būtina vert.) dalyvauti ten vykstančiose šiame skyriuje anksčiau minėtose pamaldose. Ten organizuota šarlatanybė pateko į istoriją „tikrų Juodųjų Mišių“ pavadinimu.

Kai La Vuazen galų gale 1679 m. kovo 13 d. buvo areštuota (keistu sutapimu tai įvyko Švenčiausios Dievo Motinos Apreiškimo bažnyčioje) kompromituojantis ženklas jau buvo įspaustas. Degradavusi La Vuazen veikla Satanizmo pergalę atitolino daugeliui metų.

Vėliau Satanizmas pasirodė Anglijoje XVIII a. viduryje kaip sero Frensio Desvudo Medmenhemo Pranciškonų Ordinas, liaudies kalboje vadintas Pragaro Liepsnos Klubu. Atsisakęs praėjusiais šimtmečiai praktikuoto kraujo praliejimo ir žvakių iš vaikų riebalų, seras Frensis įvedė ritualus, pilnus geros nešvarios linksmybės ir, be abejo, daugeliui savo laiko pirmaeilių žmonių sukūrė ryškios, neužgaulios formos psichodramą. Įdomia sero Frensio linijos atšaka tapo taip pat jo suorganizuotas Diletantų Klubas, perėmęs Pragaro Liepsnos Klubo dvasią.

Satanizmą reabilitavo XIX amžius silpnais „baltųjų“ burtininkų bandymais praktikuoti „juodąją“ magiją. Satanizmui tai buvo labai paradoksalus periodas. Tokie rašytojai kaip Bodleras ir Giujsmanas, nežiūrint to, kad buvo apsėsti blogio aistros, atrodė gana geri žmonės. Plačiajai publikai Velnias įgavo Liuciferio pavidalą ir palaipsniui virto kažkokiu svetainės džentelmenu. Tai buvo era juodųjų menų „ekspertų“, tokių kaip Elifasas Livajis ir taip pat nesuskaičiuojami mediumai, kurie savo dvasių ir demonų kolekcija klestėjo, temdydami smegenis tų, kurie šiandien save vadina parapsichologais!

Iš viso to, su kuo Satanizmas susijęs, dvasia jam patys artimiausi yra Hermetinio Auksinės Aušros Ordino neopagoniški ritualai ir vėlyvesnį - Elisterio Kraulio Sidabrinės Žvaigždės (Argentum Astrum) Ordinas ir Rytų Templierių Ordinas (O.T.O. Ordo Templi Orientis. Kraulis pamėgdžiojo tokio pavadinimo vokiečių sektą, įkurtą 1902 metais ir praktikavusią kai kuriuos principus, kurie šioje knygoje išdėstyti toliau), kurie paranojiškai neigė turį ką nors bendro su Satanizmu, nežiūrint, kad pats Kraulis pripažino Apreiškimo knygos Žvėries įvaizdį. Apart žavingos poezijos, alpinizmo ir kai kurių maginių niekučių paviršutiniško žinojimo, Kraulio gyvenimas buvo pozavimo ir stengimosi atrodyti blogesniu negu jis iš tikrųjų buvo pavyzdys. Kaip ir jo amžininkas Garbusis (?) Montegiu Sammersas, Kraulis, be abejo, praleido savo gyvenimą maža ką bepasakydamas, bet šiandieniniai jo pasekėjai įsigudrina įžvelgti ezoterinę prasmę kiekviename jo žodyje.

Su tomis draugijomis nuolat konkuruodavo seksklubai, panaudodami Satanizmą savo veiklai pagrįsti. Tai tebevyksta ir iki šiol, kuo bulvarinių laikraščių reporteriai turi neapsakomai džiaugtis.

Jei susidaro įspūdis, kad Juodosios Mišios yra bažnyčios pramanytas šou, parodantis iškreiptą ir komercinę tikrovę užpildyti spragoms masinės informacijos priemonėse, pagaliau jei tai psichodrama diletantams ir paveikslų kulto priešininkams, KAM gi jos reikalingos tikram Satanistui ir kas tada praktikavo tikrą

Satanistų magiją per visus tuos metus, pradedant 1666aisiais? Atsakymas į šitą klausimą glūdi kitame klausime. Ar žmogus, laikantis save satanistu, praktikuoja Satanizmą JO TIKRĄJA PRASME, ar tai požiūris tų, kurie laikosi kitų įsitikinimų? Dažnai sakoma, ir beveik visada tai teisinga, kad visos knygos apie Velnią parašytos Dievo agentų. Todėl lengva suprasti, kokia savotiška velnio garbintojų prigimtis buvo pavaizduota teologų pastangomis. „Piktas“ praėjusių metų personažas visai nebūtinai bus praktikavęs TIKRĄ Satanizmą. Taip pat negalima jo pavadinti beribės puikybės arba išdidumo gyvu įsikūnijimu, kaip popagoniškame pasaulyje blogį ir apibrėždavo bažnyčia. Vietoje viso to jis yra vėlesnės ir rafinuotesnės propagandos vaisius.

Pseudosatanistas visada įsigudrina šiuolaikinėje istorijoje rodytis su savo Juodosiomis Mišioms, besiskiriančiomis piktžodžiavimo laipsniu, bet tikrą Satanistą ne taip lengva pažinti.

Būtų per didelis supaprastinimas pasakyti, kad visi vyrai ir moterys šioje žemėje, pasiekę laimėjimų, to nežinodami, praktikavo Satanizmą. Bet troškimas žemiškos sėkmės su iš to išplaukiančiu geismu jos pasiekti, be abejo, yra pagrindas, kuriuo remdamasis šv.Petras parodytų nykščiu žemyn. Jei turtuolio bandymas patekti į rojų yra toks pat sunkus uždavinys kaip kupranugariui pralįsti pro adatos skylutę, jei meilė pinigams - visų blogybių šaknis, tai mes galime spėti, kad visi patys galingiausieji žemės žmonės - patys tikriausi Satanistai. Tai liečia ir finansinius verteivas, pramonininkus, Romos popiežius, poetus, diktatorius, visus įvairiausių sprendimų priiminėtojus ir pasaulinio masto vadus.

Kartais, informacijai nutekant, mes sužinome, kad tūlas paslaptingas vyriškis ar paslaptinga moteriškė „mėgaujasi“ juodaisiais menais. Jie, žinoma, vaizduojami „paslaptingomis“ istorinėmis asmenybėmis. Tokie vardai kaip Rasputinas, Zacharovas, Kaliostras, Rozenbergas ir į juos panašūs -grandys, arba raktai, taip sakant, į Šėtono paveldą, iškylantį virš etninių, rasinių, ekonominių skirtumų ir laikinų ideologijų. Satanistai visada valdė pasaulį ir visada valdys, kaip kas juos bevadintų. Viena neabejotina : standartai, filosofijos ir praktiniai dalykai, išdėstyti šiuose puslapiuose, buvo naudojami pačių šviesiausiai mąstančių ir galingiausių žmonių pasaulyje. Kiekvieno žmogaus slaptose mintyse, motyvuotose aiškaus ir nesudrumsto proto, gyvuoja Satanisto potencialas, ir taip buvo visais laikais. Ragų žymė dabar matyti daugelyje, o ne tik išrinktuosiuose. Ir tegul išeina į priekį magas, kad būtų pažintas.

SATANISTINĖS MAGIJOS TEORIJA IR PRAKTIKA

(Mažosios ir didžiosios magijos apibrėžimas ir tikslai)

Šioje knygoje aprašytos magijos apibrėžimas toks: „Situacijos ir įvykių pakeitimas pagal žmogaus valią negalimas taikant įprastinius metodus“. Turima galvoje, kad tas pakeitimas palieka daug erdvės aiškinimams. Galimas dalykas, kai kas pasakys, kad tos instrukcijos ir procedūros yra ne kas kita kaip

taikomoji psichologija arba mokslinis faktas, apibrėžtas magine terminologija, bet tekste gali pasitaikyti ir tokia nuoroda: „neturi savyje žinomų mokslinių pagrindimų“. Dėl tos priežasties čia nebandoma apriboti paaiškinimus tikslu sukurti terminologiją. Magija niekuomet negali būti moksliškai paaiškinta, o mokslas, verta pakartoti, visada tuo ar kitu mastu buvo suprantamas kaip magija.

Nėra skirtumo tarp „baltosios“ ir „juodosios“ magijos, apart perdėto davatkiškumo, kompleksuoto teisuoliškumo ir „baltųjų“ magų saviapgaulės. Pagal klasikinę religinę tradiciją „baltoji“ magija praktikuojama altruistiniais ir „gerais“ tikslais, tuo tarpu kai „Juodoji“ - magija reikalinga išaukštinti asmeninei valdžiai ir „blogiems“ tikslams. Niekas žemėje dar nesimokė okultinių mokslų, metafizikos, jogo arba bet kurios kitos „pasaulinės“ koncepcijos, nepatenkindamas ego, arba kitu tikslu negu asmeninės valdžios įgijimas. Išeina taip, kad vieniems žmonėms patinka nešioti vilnonius marškinius, o kiti labiau vertina barchatą ir šilką. Tai, kas vienam teikia pasitenkinimą, kitam yra skausmas, ir tai galioja „gėriui“ ir „blogiui“. Kiekvienas burtininkaujantis įsitikinęs, kad jis arba ji elgiasi „teisingai“.

Magija skirstoma į dvi kategorijas: ritualinę, arba apeiginę, ir neritualinę, arba manipuliacinę. Ritualinę magiją sudaro atlikimas formalios ceremonijos, kuri vyksta bent iš dalies šiam tikslui parengtos vietovės ribose ir tam tikru laiku. Jos pagrindinė funkcija izoliuoti kitais atvejais išblaškomą adrenalino arba kitokią emocionaliai sukeliamą energiją ir paversti ją dinamiškai perduodama jėga. Tai grynai emocinis, bet ne intelektualinis aktas. Bet kuri ir bet kokia intelektualinė veikla turi vykti IKI ceremonijos, bet ne jos metu. Ši magijos rūšis kartais dar vadinama“DIDŽIĄJA MAGIJA“.

Neritualinė, arba manipuliacinė, magija, kai kada dar vadinama „MAŽĄJA MAGIJA“, susideda iš įvairių gudrybių ir triukų, pasiekiamų įvairių pritaikymų ir sudarytų situacijų dėka, kurios deramai atliktos gali atvesti prie pakitimų „pagal žmogaus valią“ Senaisiais laikais tai būtų pavadinta „burtais“, „užkalbinėjimais“ arba „užkerėjimu“.

Daugelis raganų procesų aukų visiškai nebuvo raganomis.

Dažnai“raganomis“ tapdavo ekscentriškos senutės ar sergančios senatvišku marazmu, ar nepaklususios visuomenės reikalavimams. Kitos gi buvo gražuolės, atstūmusios valdžią turinčių vyrų pretenzijas. Tikros raganos retai būdavo baudžiamos, nes jų bylos nedažnai pasiekdavo teismą, kadangi jos buvo labai įgudusios burti ir, gelbėdamos savo gyvybę, galėjo žmones apžavėti. Daugelis tikrų raganų miegodavo su inkvizitoriais. Iš čia ir kilęs angliškas žodis „apžavai“. Sena jo reikšmė - burtininkavimas. Svarbiausia šiuolaikinės raganos savybė - jos sugebėjimas suvilioti arba panaudoti savo kerus. Angliškas žodis „žavesys“ taip pat yra panašios okultinės kilmės. Žavesiu pradžioje buvo vadinamas užkerėjimas. Sulaikyti žmogaus žvilgsnį ir jo neatleisti, kitaip tariant, jį sužavėti reiškė jį užkerėti. Jei moteris turėjo sugebėjimą apkerėti vyriškį žvilgsniu, ji buvo laikoma ragana.

Išmokti efektyviai panaudoti įsakymą „ŽIŪRĖTI“ - raganos arba burtininko treniravimosi pagrindinė dalis. Norint manipuliuoti žmogumi, reikia išmokti patraukti ir išlaikyti jo dėmesį.

Trys metodai, kurių pagalba gali būti realizuotas įsakymas „žiūrėti“, tokie: sekso, užuojautos, nuostabos panaudojimas arba bet kokia jų kombinacija. Ragana

turi nuspręsti, kuriai kategorijai ji natūraliausiai tinka. Pirmas metodas, susijęs su seksu, kalba pats už save. Jei moteris žavi, seksualiai patraukli, ji privalo padaryti viską, kas tik galima, kad taptų, kiek beįmanoma, gundančia, taip panaudodama seksą kaip savo galingiausią ginklą, Seksualaus patrauklumo pagalba užvaldžiusi vyriškio dėmesį, ji laisvai gali jį panaudoti savo nuožiūra. Antras metodas užuojauta. Paprastai juo naudotis tinka senesnėms moterims, į kurių kategoriją gali įeiti „bobučių –kiaulpienių“ tipo raganos, gyvenančios mažuose kotedžuose ir žmonių laikomos šiek tiek ekscentriškomis. Vaikai paprastai būna sužavėti fantazijos, kurią sužadina šio tipo raganos, o jaunimas siekia iš jų gauti išmintingų patarimų. Savo nekaltumo dėka vaikai gali pajusti jų magišką jėgą. Apsimesdama, taikinga kaimyne, tokia ragana apgaulės būdu gali pasiekti savo tikslų. Trečias būdas - nuostaba.

Ši kategorija geriausiai tinka nepaprastos, įspūdingos išvaizdos moteriai. Naudodamasi savo išvaizda, ji gali manipuliuoti žmonėmis dėl tos paprastos priežasties, kad jie bijosi pasekmių, jei priešinsis jos valiai. Daugelis moterų tinka ne vienai kategorijai. Pavyzdžiui, jauna, skaisčios, nekaltos išvaizdos ir kartu labai seksuali mergina turi panaudoti seksą ir užuojautą.

Arba nelemta moteris, prie sekso pridedant! kraupų balsą, naudoja sekso ir nuostabos metodus. Pasvėrusi savo privalumus, ragana turi nuspręsti, kokį būdą arba jų kombinaciją ji gali sėkmingai panaudoti.

Norėdamas tapti puikiu burtininku, vyriškis taip pat turi pasirinkti sau tinkamiausią kategoriją. Žavus ir seksualiai patrauklus vyriškis, suprantama, turi rinktis pirmąją – sekso kategoriją. Antroji, užjaučianti, tiks pagyvenusiam elfo, ar miško kerėtojo išvaizdos vyriškiui. Žaviam dėdulei (o dažnai ir nešvariam seniokui) tiks užjaučiančioji kategorija. Trečiojo tipo burtininku gali tapti kraupios arba velniškos išvaizdos vyriškis Kiekvienas jų turi panaudoti savo sugebėjimą aukščiau moterims aprašytais būdais.

Vizualinis išvaizdumas, naudojamas sukelti emocinei reakcijai, be abejo, yra mažosios magijos svarbiausioji dalis. Tie, kurie pakankamai paiki ir mano, kad „išorė nieko nereiškia“, žinoma, klysta. Gera išorė visiškai nebūtina, bet „išorė“ neabejotinai reikalinga!

Kvapas - kitas svarbus mažosios magijos manipuliatyvinis faktorius. Atsiminkite - gyvuliai nepasitiki tuo, kas neturi kvapo! Ir netgi mes, kaip žmonės, nors ir galime sąmoningai neigti daugybę tuo faktu pagrįstų nuomonių, taip pat, kaip ir keturkojai, remiamės savo uosle. Jeigu jūs vyras ir norite sužavėti moterį, leiskite natūralioms savo kūno išskyroms pripildyti aplinkinę atmosferą ir veikite gyvuliškame kontraste, neprarasdamas socialinio galantiškumo įvaizdžio. Jeigu jūs, kaip moteris, norite sužavėti vyriškį, nebijokite „sukelti jo pasibjaurėjimą“ tik todėl, kad jūsų kūno tepalai ir aromatai nenuvalyti, kad vieta tarp jūsų šlaunų nesausa ir nesterili. Šie natūralūs kvapai seksualiniai stimuliatoriai, kuriuos savo išmintimi numatė gamta.

Sentimentalūs stimulai yra tie kvapai, kurie sukelia malonius prisiminimus ir nostalgiją. Užburti vyrą per jo skrandį pradžioje galima ruošiamo patiekalo kvapu! „Sentimentalaus“ tipo burtininkas pastebės, kad tas faktorius - vienas tinkamiausių užkalbėjimo būdų. Dėl juoko nesustosime prie žvejų kaimelyje įvykdytų prasimanymų vyro, nusprendusio užburti savo jauną žmoną, palikusią vaikiškų

džiaugsmų namus. Būdamas mažosios magijos naudojimo šalininku, jis rūpestingai įkišo į kelnių kišenę skumbriją ir susilaukė vaisių, kuriuos atneša didelė meilė.

TRYS SATANISTINIO RITUALO TIPAI

Satanistinės magijos praktikoje sutinkami trys ceremonijų tipai. Kiekvienas jų atitinka vieną žmogaus emociją. Pirmąjį jų mes pavadinsime seksualiniu ritualu.

Seksualinis ritualas plačiau žinomas kaip meilės kerai arba burtai. Tokio ritualo atlikinėjimo tikslas - pažadinti jūsų norimame žmoguje geismą arba seksualinio partnerio paskatinimas patenkinti jūsų troškimus. Jeigu jūs nesate pasirinkęs ypatingo žmogaus arba asmenybės tipo, kurie galėtų sužadinti pakankamai stiprų, kryptingą seksualinį jausmą, pasibaigiantį orgazmu, tai jūsų veikla neturės pasisekimo. Visas reikalas tas, kad netgi jei atsitiktinai ritualas baigsis sėkmingai, tai kokia bus jo prasmė, jeigu jūs negalėsite panaudoti jums suteiktos galimybės dėl nebuvimo paskatos arba geismo? Prisiviliojimą, tarnaujantį jūsų slaptoms paskatoms, lengva sumaišyti su užbūrimu savo seksualiniams geismams patenkinti.

Prisiviliojimas tikslu save išaukštinti, lydimas ceremoninės magijos, priklauso arba kategorijai teigiamo, arba griaunamojo ritualo, o gali pavirsti ir tuo, ir kitu. Jeigu jūs ko nors trokštate ar ko nors jums reikia taip labai, kad to nebuvimas liūdina arba labai kankina, ir jūs galite to pasiekti, panaudodami kerus ir burtus, nepadarydami niekam žalos, tai teigiamasis ritualas, būdamas sudėtine dalimi, padidins jūsų galią. O jeigu jūs norite prisivilioti arba savo asmeniniais tikslais pavergti to nusipelniusią auką, tai jums reikia panaudoti griaunamąjį ritualą. Tų formuluočių reikia laikytis, nes panaudojimas neteisingai pasirinkto ritualo tipo norimam tikslui pasiekti gali sukelti nemalonių komplikacijų.

Geras pavyzdys gali būti atsitikimas su mergaite, kuriai įgrysta įkyrus garbintojas. Jeigu iš jos pusės nedaug tepadaryta jam padrąsinti, tai ji turi pripažinti jį esant dvasiniu vampyru, kuo jis iš tikrųjų ir yra, ir leisti jam vaidinti savo mazochistinį vaidmenį. Tačiau jei ji lengvabūdiškai jį sužavėjo, visaip jį skatino, o paskui, didžiam savo apmaudui, pamato, kad tapo jo nepaliaujamo geismo objektu, tai jai nėra ko kaltinti, išskyrus save pačią. Panašūs poelgiai, kuriais siekiama išsireklamuoti, būdingi žmonėms, nepasitikintiems savimi, o tas jausmas ir gimdo tokių nerimtų „pergalių“ poreikį. Satanistė turi pakankamai stiprių asmeninių savybių, leidžiančių viliones panaudoti savo pačios seksualiniam pasitenkinimui, valdžiai arba savos rūšies sėkmei užsitikrinti.

Antras ritualo tipas yra teigiamo pobūdžio. Teigiamas, arba užjaučiantis, ritualas atliekamas padėti kitiems arba pačiam sau. Sveikata, šeimyninė laimė, sėkmė versle ir pasiekimai mokslo kelyje - tai tik kai kurios situacijos, kurias spręsti imasi šis ritualas. Galima pasakyti, kad ši ceremonijos forma yra TIKROJI labdarybė, jei turėsime galvoje, kad „labdarybė prasideda nuo savo namų“.

Trečia stimuliuojančioji jėga - griovimas. Ši ceremonija naudojama supykus, susierzinus, ką nors niekinant arba atvirai įniršus. Ji žinoma kaip užkeikimas, prakeikimas arba griaunančioji jėga. Viena didžiausių klaidų, atsiradusių požiūryje į ritualinės magijos praktiką, nuomonė, kad neva reikia patikėti maginėmis jėgomis pirmiau negu jos įstengs padaryti jums žalos arba netgi jus sunaikinti. Nėra nieko labiau neteisingo, nes pačios jautriausios prakeikimams aukos visada buvo didžiausiais skeptikais. O tikroji priežastis nuostabiai paprasta. Necivilizuotas laukinis, kai tik pajus, kad priešas jį prakeikė, pirmiausia bėgs pas artimiausią burtininką arba šamaną. Jis supranta grėsmę, ir blogio buvimas ir jo tikėjimas prakeikimo galia tokia didelė, kad jis griebsis visų atsargumo priemonių. Taip su teigiamos magijos pagalba jis pasipriešins bet kuriam blogiui, kuris gali jį ištikti. Ir tas žmogus veikia apdairiai, jokių būdu nerizikuoja. Iš kitos pusės apsišvietęs žmogus, neteikiąs reikšmės tokiems „prietarams“ savo instinktyvią prakeikimo baimę nukelia į savo pasąmonės sritį, tuo būdu ją paversdamas fenomenalia griaunamąja jėga, kuri didės, ištinkant kiekvienai tolimesnei nesėkmei. Žinoma, skeptikas kaskart vienareikšmiškai neigs bet kokį ryšį tarp savo naujos nesėkmės ir prakeikimo,YPATINGAI tarp to, kas jam teko. Tas atkaklus, sąmoningas prakeikimo potencialo neigimas ir yra ta pati sudėtinė dalis, kuri neša jam sėkmę, sudarydama atsitiktines situacijas, atitinkančias prakeikimo potencialą. Dauguma atvejų auka neigs bet kokią maginių jėgų įtaką savo likimui iki pat paskutinio atodūsio, nors burtininkas tol visiškai patenkintas, kol viskas vyksta taip, kaip jis norėjo.

Nedera pamiršti, kad JŪSŲ NETURI JAUDINTI TA APLINKYBĖ, JOG KAŽKAS GALI RIMTAI NEPRIPAŽINTI JŪSŲ VEIKLOS, JEI VEIKLA DUODA PAGEIDAUJAMŲ REZULTATŲ. Be saiko skrupulingą logiką ryšį tarp maginio ritualo ir jo galutinio rezultato visada aiškins kaip atsitiktinį sutapimą“ Ar būrimas baigsis kuriamaisiais ar griaunamaisiais tikslais, veiklos sėkmė priklauso nuo jautrumo žmogaus, kuriam teks patirti malonę arba prakeikimą, žiūrint su kokiu atveju mes susiduriame. Atliekant seksualinį, arba teigiamą ritualą, pasitikėjimas to, kieno naudai jis atliekamas, ir jo tikėjimas magija PADEDA atlikti ritualą, bet žmogus, patyręs prakeikimą arba užkeikimą, kur kas labiau linkęs žūti kaip sunaikinimo auka, jei jis į tai netiki. Kol žmogus žino, kas yra baimė, jam reikės kelių ir priemonių apsiginti nuo savų baimių. Niekas visko nežino ir kol esama stebuklų, bus ir nežinomybės baimė, kurioje slypi potencialiai pavojingos jėgos. Kaip tik ta natūrali nežinomybės baimė, artimiausia giminaitė žavėjimosi nežinomybe, skatina loginio proto žmogų ieškoti paaiškinimų. Akivaizdu, kad mokslininką, darantį atradimus, skatina jo nuojauta stebuklo. Ir vis dėlto kaip liūdna, kad tas žmogus, kuris save vadina logikų, dažnai paskutinis suvokia ritualinės magijos esmę.

Religinis tikėjimas ir entuziazmas gali sukelti kūne kraujuojančias žaizdas, apytikriai panašias į tas, kurios neva buvo padarytos Kristui. Tokios žaizdos vadinamos stigmomis ir atsiranda dėl kraštutiniškai aukšto laipsnio užuojautos jausmo. Kodėl gi tada abejojama griaunamaisiais kraštutinumais, kuriuos gali sukelti baimė ir siaubas? Teoriškai taip vadinami demonai gali sudraskyti ir sunaikinti kūną lygiai taip pat, kaip kad saujelė seniai surūdijusių vinių gali sukelti kraujoplūdžio ekstazę žmoguje, įsitikinusiame, kad jis nukryžiuotas Golgotoje.

Todėl niekuomet nebandykite įtikinėti skeptiko, kurį norite prakeikti. Tegul jis tyčiojasi. Jo apšvietimas sumažintų jūsų pasisekimo šansus. Atlaidžiai, pasitikėdami savimi, klausykitės, kaip jis šaiposi iš jūsų magijos,

žinodami, kad jo dienos tuo pačiu metu pilnos nemalonumų. Jei, be to, jis pakankamai niekingas, tai iš Šėtono malonės jis gali net mirti juokdamasis!

ĮSPĖJIMAS TIEMS, KURIE KETINA ŠIUOS MENUS PRAKTIKUOTI

Sekso ir geismo atžvilgiu

Visapusiškai pasinaudokite pradėjusiais veikti užkeikimais ir burtais: jei jūs vyras, gosliu aistringumu panardinkite į ją savo varpą: jei jūs moteris, nujausdama saldžią palaimą, plačiai atverkite savo įsčias.

Užuojautos atžvilgiu

Būkite tvirtai įsitikinę, kad dėl kainos tos pagalbos, kurią suteikėte kitiems, jums neteks gailėtis, jei jų naujai įgytos gėrybės taps kliūtimi jūsų kelyje.

Griovimo atžvilgiu

Prieš sviesdami savo prakeikimą, įsitikinkite, kad jūsų NEJAUDINA, ar numatyta auka liks gyva, ar ji mirs ir, iššaukę jos sunaikinimą, triumfuokite, o ne atgailaukite.

Griežtai laikykitės šių taisyklių, kitaip kiekvieną kartą jūs pamatysite, kaip jūsų troškimai atsigręš prieš jus, kad greičiausiai jie bus jums žalingi, o ne naudingi.

RITUALINIS, ARBA INTELEKTUALINIO ATSIPALAIDAVIMO KAMBARYS

Magijos ceremoniją galima atlikti kaip pavieniui, taip ir grupėje, tačiau ir vieno, ir kito būdo pranašumus reikia paaiškinti.

Žinoma, grupinis ritualas labiau sustiprina tikėjimą ir duoda daugiau jėgos negu individuali ceremonija. Susibūrimas žmonių, atsidavusių bendrai filosofijai, būtinai užtikrina tikėjimo magijos galia atsinaujinimą. Religijos vaizdumas visada buvo jos atrama. Kaskart, kai religiją imama praktikuoti vienatvėje, ta praktika įgauna asketizmo formas, kas beveik lygu antivisuomeniniam poelgiui.

Štai kodėl Satanistas privalo rasti kitų, su kuriais jis galėtų atlikti tas ceremonijas. Jei, atliekant prakeikimo, arba griaunamąjį, ritualą, burtininko troškimus sustiprina kiti grupės nariai, tai kartais gali jam padėti. Tos rūšies ceremonijoje nėra nieko tokio, kas galėtų šį ritualą atliekančius sutrikdyti, nes pyktis ir simbolinis numatytos aukos sunaikinimas būtinos ritualo sudėtinės dalys. Iš kitos pusės, teigiamas ritualas su niekuo netramdomu ašarų liejimu arba

seksualinis ritualas su savo masturbaciniais ir orgazmatiniais virštoniais tikriausiai vyks sėkmingiau, jei bus atliekamas vienatvėje.

Ritualiniame kambaryje ne vieta drovumui, jeigu tik tas pats drovumas nėra atliekamo vaidmens sudėtinė dalis ir gali būti patogiai panaudotas, sakysime, gėda, pergyvenama padorios altoriaus funkciją atliekančios moters, kuri dėl savo drovėjimosi jaučia seksualinį susijaudinimą.

Tačiau net išimtinai individualiame rituale reikia panaudoti standartinius išankstinius užkeikimus ir priemones pirma negu įvyks paslaptingų fantazijų inscenizacija. Formaliąją ritualo dalį galima atlikti tame pačiame kambaryje arba patalpoje, kur vyks individualioji dalis: kitu atveju formaliąją ceremoniją galima atlikti vienoje vietoje, o individualiąją - kitoje. Ceremoniją reikia pradėti ir baigti ritualo kambaryje, kur yra simbolinės priemonės (altorius, taurė ir t.t.). Ceremonijos formalioji pradžia ir pabaiga yra kategoriška antiintelektualinė priemonė atskirti veiklą ir suvokimo sistemą, esančias išoriniame pasaulyje, nuo tos veiklos ir suvokimo, kurie yra ritualiniame kambaryje, kur ištisai naudojama valia. Tas ceremonijos elementas daug SVARBESNIS intelektualui, nes jam YPAČ reikalingas „dekompresinio kambario“ efektas - giedojimai, varpų skambesys, žvakės ir kiti ceremonijos aksesuarai - pirmiau negu jis galės savo grynus ir valios troškimus priversti veikti savo naudai, projektuodamas ir panaudodamas savuosius įvaizdžius.

„Intelektualinio atsipalaidavimo kambarį“ Satanistų šventovėje lygiai taip pat galima laikyti laikino tamsybiškumo ugdymo mokykla kaip ir VISŲ religijų pamaldas. Skirtumas tas, kad Satanistas ŽINO praktikuojąs sąmoningo tamsybiškumo formą, kai tuo tarpu kito tikėjimo išpažinėjas to nežino arba, jei vis tik ir žino, bet praktikuoja tokią saviapgaulės formą, kuri draudžia jam taip pripažinti. Jo individualybė nuo įskiepytų religinių pažiūrų jau tiek nusilpo, kad jis negali leisti sau pačiam prisipažinti tamsuoliškumo, kurį jis pats ir palaiko.

SATANISTINĖS MAGIJOS PRAKTIKAVIMO SUDĖTINĖS DALYS

Noras

Ritualo atlikimo pirmoji sudėtinė dalis -noras, taip pat vadinamas motyvu, pagunda, emociniu įsitikinimu. Jei jūs nuoširdžiai netrokštate galutinio rezultato, nereikia nė mėginti ritualą atlikti. Neįmanoma veiksmą atlikti „iš įpročio“, nes vienintelis būdas padaryti tokius „triukus“ kaip nejudamų objektų perkėlimas - stiprus emocinis poreikis tokiam veiksmui atlikti. Tiesa ta, kad jei burtininkas nori pasiekti įtakos, savo magijos menu padarydamas kitiems įspūdį, jis turi pateikti savo sugebėjimų regimą įrodymą.

Satanistas atlieka savo ritualą, siekdamas užsitikrinti, kad išsipildys jo troškimai, ir jis negaiš laiko, nedės valios pastangų kam nors neįtikimam, pavyzdžiui, naudodamasis magija, nebandys priversti pieštuką nukristi nuo stalo arba ką nors

panašaus. Kiekio energijos, reikalingos pakelti į orą arbatos puoduką (tikrai pakelti), pakaktų perkelti savo idėją į galvas grupės žmonių, esančių kitame pasaulio krašte, ir juos paskatinti elgtis pagal jūsų valią. Satanistas žino, kad jeigu jums net pasisektų pakelti nuo stalo arbatos puoduką, tai žmonės vis tiek laikys, kad tai tik panaudotas triukas. Todėl, jei Satanistas nori pakelti objektą į orą, jis pasinaudos viela, veidrodžiu ir kitais prietaisais ir tuo pačiu sutaupys jėgų savęs išaukštinimui. Visi „talentingi" mediumai ir mistikai, baltosios magijos išpažinėjai praktikuoja gryną, pritaikomąją, sceninę magiją su akių užrišimu, vokų užantspaudavimu, ir bet kuris pakankamai kompetentingas iliuzionistas, karnavalininkas arba saloninis pokštininkas galės padaryti tuos pačius efektus, nors, tikriausiai, juose nebus davatkiškų „spiritualistinių" virštonių.

Mažas kūdikis supranta, kad ko nors labai panorėjus, tai būtinai išsipildys. Tai labai reikšminga.Noras susijęs su pastangomis, o tuo tarpu malda - su pavojumi. Šventasis raštas iškreipė norą, vaizduodamas jį geidulingumu, godumu, gobšumu. Tapkite panašūs į kūdikį ir neslopinkite noro, nes taip prarasite ryšį su maginės praktikos pirmąja sudėtine dalimi. Pasiduokite pagundai ir įsisavinkite tai, kas jus gundo, kaskart, kai tik atsiranda galimybė!

Laiko pasirinkimas

Kiekvienoje sėkmingoje situacijoje svarbiausia tinkamai pasirinkti laiką. Atliekant maginį ritualą, laiko pasirinkimas gali duoti dar didesnę sėkmę ar nepasisekimą. Užkerėti, mesti burtus, užkeikimus ir prakeikimus geriausias laikas, kai jūsų objektas yra jautriausioje būklėje. Pasidavimas burtininko valiai garantuotas tuo atveju, kai objektas kuo pasyvesnis. Kokią stiprią valią žmogus beturėtų, miego metu pasyvumas - jo natūrali būklė.

Todėl pats geriausias laikas nukreipti maginę energiją į jūsų objektą - tai jo arba jos miego laikas. Miego cikle esti tam tikri periodai, patogiausi išoriniams poveikiams. Žmogus, po dienos darbų natūraliai pavargęs, „miegos kaip užmuštas", kol jo kūnas ir protas pasilsės. Tas gilaus miego periodas paprastai trunka apie keturias valandas, o paskui prasideda sapnų fazė, trunkanti dvi ar tris valandas, t.y. iki pabudimo.

Tarkime, kad magas nori užburti žmogų, kuris paprastai gulasi vienuoliktą valandą vakaro ir keliasi septintą ryto. Pats efektyviausias laikas ritualui atlikti prasidės maždaug penktą valandą ryto, t.y. prieš dvi valandas iki objekto pabudimo. Reikia pabrėžti, kad magas turi būti geriausios formos, nes, atlikinėdamas ritualą, jis tampa „siunčiančiuoju" faktoriumi. Pagal tradiciją raganos ir burtininkai - nakties žmonės, ir suprantama kodėl. Ar esama geriausio gyvenimo režimo, tinkančio apipilti mintimis nieko neįtariančius miegančius žmones?! Jeigu žmonės žinotų, kokios mintys įteigiamos jų protams miegant! Sapnų fazė tai būklė, kurioje faktiškai ir gimsta ateitis. Didžios mintys kyla pabundant, ir protas, kuris budrumo būklėje tas mintis išsaugoja, gali daug ką sukurti. Bet tas, kuris vadovaujasi neįsisąmonintomis mintimis, atsidurs tokiose situacijose, kurios vėliau bus išaiškintos kaip „likimas", „dievo valia" arba nelaimingas atsitikimas. Kiekvieno žmogaus dienoje yra ir kitų laikinų laikotarpių, tinkamų įsisavinti

burtininko valiai. Tie svajonių, nuovargio, nuobodžiavimo laikotarpiai - taip pat vaisingi periodai priimti įtaigai.

Jei jūsų burtų objektu yra moteris, nedera pamiršti menstruacinio ciklo reikšmės. Jei vyro jausmai nebūtų atbukę dėl evoliucinio vystymosi, tai jis žinotų, kaip žino kiekvienas gyvulys, kada patelė linkusi kopuliacijai. Žmogaus nosis, nejaučianti netgi pigių, opiatų poveikio, neprisitaikiusi atpažinti normalioje būklėje tokius daug pasakančius erotinius kvapus. Net jei žmogus turėtų tokius uoslės sugebėjimus, jo siekimų objektas greičiausiai jį suklaidintų padedamas didelio kvepalų kiekio, skirto nuslopinti ir panaikinti „blogą“ tvaiką, arba, naudodamasis stipriais dezodorantais, visai pašalintų galimybę tuos kvapus pajusti.

Nepaisant tų gluminančių faktorių, vyriškyje priklausomai nuo jo charakterio visgi atbunda troškimas arba pasibjaurėjimas, kai jis instinktyviai ima suvokti pasikeitimus moteries medžiagų apykaitoje. Tai pasireiškia užuomina iš šalies (kai jam tai primena uoslės pojūčio organai).

Atsigręžimas atgal, kas būtų lygu grįžimui į gyvulinę stadiją, matyti, būtų geriausias kelias sąmoningai panaudoti tuos sugebėjimus, nors žmonėms, linkusiems bjaurėtis, tai, galimas dalykas, ir dvelkia baikštumu. Nors yra ir lengvesnis kelias, t.y. paprastas išsiaiškinimas datos ir menstruacinio ciklo dažnumui moters, prie kurios jus traukia. Vidutiniškai moteris lengviausiai seksualiai pasiekiama betarpiškai prieš patį periodą arba iškart po jo. Todėl miego laikas tokių ciklų metu tinkamiausias įteigti seksualinio pobūdžio mintims arba paskatoms.

Raganos ir burtininkai žino kur kas daugiau progų užburti savo pasirinktam vyrui. Kadangi vyro seksualinis potraukis daug pastovesnis negu moteries (nors yra daugybė moterų tiek pat arba net ir labiau sujaudinamų), laiko apskaičiavimas dienos tikslumu nevaidina tokio svarbaus vaidmens. Bet kuris vyras, jeigu jo seksualinė energija dar ne visiškai išsekusi, patyrusiai raganai yra „antis viliokė“. Metų laikas po pavasario lygiadienio daugiau negu bet koks kitas laikotarpis pripildo vyriškį seksualinės energijos, ir tai patvirtina visas jo elgesys: bet raganai savo ruožtu teks į savo magiją įdėti daugiau jėgų, nes, kaip ji lengvai gali įsitikinti, vyriškio akys klydinėja.

Į baugštulio klausimą, argi neįmanoma apsiginti nuo tokių kerų, yra vienas atsakymas: „Taip, apsiginti galima. Jūs niekada neturite miegoti, niekada neturite svajoti, jūsų proto niekada neturi apleisti svarbios mintys, ir jūs niekuomet neturite atskleisti savo minčių kitiems. O, tada jūs būsite apsaugotas nuo maginių jėgų poveikio!“

Paveiksl a s

Paauglys, kruopščiausiai pjaustinėjąs medyje širdį, kurios viduryje jo meilės objekto inicialai; mažylis, išsėdįs valandas, piešdamas tokius prabangius automobilius, kokie jie jam atrodo; maža mergaitė, supanti rankose seną, suplyšusią lėlę, laikydama ją savo gražiausiu kūdikiu;- visa tai talentingų raganų ir burtininkių, apsigimusių magų pavyzdžiai. Visi jie naudojasi magijos elementu, vadinamu „paveikslu“, nuo kurio priklauso bet kurio ritualo sėkmė.

Vaikai, kurie nežino, ar jie turi kokių nors meninių įgūdžių ar kūrybinių talentų ir kuriems visa tai nesvarbu, stengiasi pasiekti savo tikslą, naudodamiesi savo pačių

pasigamintais paveikslais, kai tuo tarpu „civilizuoti“ suaugusieji į savo kūrybines pastangas žiūri daug kritiškiau. Štai kodėl „primityvus“ burtininkas savo ceremonijose gali sėkmingai panaudoti molinę lėlę arba grubų piešinį. JAM šis paveikslas pakankamai tikslus. Visa tai ritualo metu padeda sustiprinti emocijas ir padės jį sėkmingai baigti. Bet koks piešinys, paveikslas, skulptūra, užrašas, fotografija, drabužis, kvapas, garsas, muzika, realios arba prasimanytos situacijos inscenizacija - visa, kas gali būti ceremonijoje panaudota, magui bus naudinga.

Paveikslas - nuolatinis priminimas, priemonė taupanti intelektualinę energiją, realaus objekto veikiantis pakaitalas. Paveikslu galima manipuliuoti, jį galima konstruoti, galima keisti: visa tai padaroma suderinus su burtininko valia, ir paveikslu sukuriamas pats modelis virsta tikroviška formule.

Jeigu jūs norite paragauti kuo daugiau seksualinių malonumų su jūsų pasirinktu žmogumi, būtina norimą situaciją sukurti popieriuje, drobėje ir t.t., ja kiek begalima daugiau padidinant visa tai bus neatskiriama ceremonijos dalis.

Jeigu jūsų troškimai materialiniai, jums reikia žiūrėti į juos vaizduojančius paveikslus - apsupti save kvapais, garsais, kurie priartins atitinkamas situacijas. Sukurkite magnetą, kuris pritrauks prie savęs norimą situaciją arba objektą!

Priešo sunaikinimui užtikrinti reikia sunaikinti jo pakaitalą! Jį reikia sušaudyti, nudurti, užtraukti jam ligą, sudeginti, sulaužyti, prigirdyti arba kiek galima vaizdžiau, įtikinamiau sudraskyti. Lengva suprasti, kodėl dešiniosios orientacijos religijos smerkia „stabų“ kūrimą. Mago naudojamas paveikslas - materialiosios tikrovės veikiantis modelis, o tai visiškai prieštarauja ezoteriniam dvasingumui.

Vienas graikų džentelmenas, tikintis magija, kartą įsigeidė moters, kuri jį patenkintų visais atžvilgiais. Jis buvo taip pagautas savo bekūnio svajonių objekto, kad ėmė kurti šios puikios būtybės skulptūrą. Baigęs darbą, jis taip beprotiškai ir nuoširdžiai įsimylėjo savo sukurtą moterį, kad vietoje akmens ji įgavo negyvą kūną, atgijo, tapo šilta. Štai tokiu būdu magas Pigmalijonas gavo didžiausią maginę palaimą, ir nuo šiol gražuolė Galatėja jam visiškai priklausė.

Nukreipimas

Ritualinės magijos praktikoje vienas dažniausiai ignoruojamų elementų - jėgos kaupimas ir tolimesnis jos nukreipimas ritualui efektyviai užbaigti.

Kaip taisyklė labai daug žmonių, besistengiančių tapti raganomis ir burtininkais, atlieka ritualą, o paskui nekantriai laukia pirmojo sėkmės požymio. Jie taip pat iš esmės sėkmingai galėtų atsiklaupti ir melstis, nes pats jų jaudinimasis, laukiant rezultato, paverčia nieku bet kokią realią sėkmės galimybę. Dar daugiau. Abejotina, kad, taip nusiteikę, jie būtų pajėgūs sukaupti pakankamai koncentruotos energijos netgi ceremonijai deramai atlikti.

Apmąstymai arba nuolatiniai nusiskundimai situacija, kuria bus grindžiamas jūsų ritualas, tik garantuotai susilpnins ritualui reikalingą jėgą, ją išblaškys ir suniokos. Po to, kai troškimas pakankamai sustiprėjęs, kad galima leisti veikti magijos jėgoms, reikia visokeriopai stengtis tą troškimą simboliškai realizuoti VYKDANT RITUALĄ, BET NE PRIEŠ TAI AR PO TO!

Ritualo tikslas IŠVADUOTI magą nuo minčių, galinčių jį praryti, jei jis nuolat prie jų gręžiosis. Svarstymai, svajonės, nuolatinis mąstymas apie visus galimus tolimesnio įvykio vystymosi variantus sudegina emocinę energiją, kuri galėjo būti sukoncentruota jėgoje, kurios dinamiką galima panaudoti. Neverta netgi minėti, kad dėl tokių viską praryjančių rūpesčių labai sumažėja efektyvumas bet kokios, dargi kasdienės, veiklos.

Ragana, ilgai laukianti savo kliento telefono skambučio ir protarpiais jam burianti, skurde paskendęs burtininkas, besišaukiantis Šėtono malonės, o paskui nerimastingai laukiantis čekio, žmogus, nusivylęs dėl jam padarytų skriaudų, prakeikęs savo priešą ir paskui ištįsusiu veidu ir suraukta kakta toliau velkąs savo kryžių - vis tai paplitę neteisingai eikvojamos energijos pavyzdžiai.

Netenka nė stebėtis, kad „baltasis" burtininkas, sviedęs „piktus" kerus, bijosi keršto! Baimės apimtiems keršto siuntėjams, tikrai keršija jau pati jų nerimastinga būklė!

Pusiausvyros faktorius

Naudojimas tokio ingradiento kaip pusiausvyros faktorius ritualinės magijos praktikoje daugiau pasiteisina seksualiniuose ir teigiamuose negu prakeikimo ritualuose. Jo reikšmė, nors ir atrodo nežymi, vis dėlto didelė.

Visapusiškas to faktoriaus įsisavinimas ir suvokimas - tai sugebėjimas, kurį turi nedaugelis raganų ir burtininkų. Paprasčiau kalbant, - tai asmenybių tipų ir situacijų suvokimas bei pasirinkimas atitinkamos magijos didžiausiam efektui pasiekti.

Savo ribotumų suvokimas gali pasirodyti keistas būdas tobulintis žmogui, kuriam lemta atlikinėti tai, kas neįmanoma, bet daugeliu atvejų būtent tai gali nustatyti skirtumą tarp sėkmės ir nesėkmės.

Jei didžiosios arba mažosios magijos priemonėmis bandydamas pasiekti norimą tikslą jūs nuolat pralaimite, susimąstykite apie daugelį dalykų. Ar jūs netapote auka savo paklydusio ir per daug išpuikusiu ego, kuris verčia jus norėti tai to, tai kito, kai tam praktiškai nėra šansų? O gal jūs netalentingas, neturintis muzikinės klausos individas, kuris per magiją siekia didžio pripažinimo savo nemuzikalumui? O gal jūs paprasta neelegantiška ragana su neproporcingų išmatavimų avalyne, nosimi, ego ir dar išberta spuogais, burianti meilę ekrano žvaigždėms? O gal jūs bjaurus, pilvotas, apsiseilėjęs ir kreivadantis senas batas, įsigeidęs jaunos, išsipusčiusios striptizo šokėjos? Jeigu taip, tai jums skubiai reikia išmokti naudotis pusiausvyros faktoriumi, kitaip nuolat laukite nesėkmių!

Įstengti savo norus suderinti su savo sugebėjimais jau savaime žymus pasiekimas, bet dar yra per daug žmonių, nesugebančių suprasti, kad jeigu jie negali pasiekti maksimumo, tai „pusė gabalo visgi geriau negu nieko". Ne kuo kitu kaip chronišku nevykėliu galima pavadinti tą žmogų, kuris, nieko neturėdamas ir nepajėgdamas uždirbti milijoną dolerių, su pasidygėjimo šypsena atsisako šanso uždirbti penkiasdešimt tūkstančių.

Vienas iš pačių galingiausių mago ginklų - jo savimonė, savo talentų, galimybių, fiziškai patrauklių bei atstumiančių bruožų ir t.t. suvokimas, o taip pat supratimas, kur, kada, SU KUO geriausia juos panaudoti. Žmogus, kuris nieko neturi, o siekia

laimėjimų, remdamasis grandioziniais projektais ir didelio turto pažadais, savo verte panašus į blusą, besiropščiančia dramblės koja tikslu ją išprievartauti!

Pradedantysis burtininkas, įsitikinęs, kad pakankamai stiprus maginis veiksmas VISADA baigiasi sėkme, nežiūrint maginio disbalanso, pamiršta vieną svarbiausių taisyklių: MAGIJA PANAŠI Į PAČIĄ GAMTĄ, IR SĖKMĖ MAGIJOJE REIKALAUJA HARMONIZUOTOS SĄVEIKOS SU GAMTA. O NE JOS NEPAISYMO.

VIENUOLIKA SATANISTINIŲ TAISYKLIŲ ŽEMĖJE

1. Nedėstykite savo požiūrio ir nedavinėkite patarimų, jei tik jūsų to neprašoma.
2. Nepasakokite kitiems apie savo nemalonumus, jei tik jūs neįsitikinęs, kad norima jus išklausyti.
3. Svetimame urve būkite pagarbus arba apskritai ten nesirodykite.
4. Jeigu jūsų urvo svečias jums įkyri, elkitės su juo žiauriai ir negailestingai.
5. Nebandykite seksualiai suartėti, negavę kviečiančio signalo.
6. Neimkite daikto, kuris jums nepriklauso, jei tik jis neapsunkina jo šeimininko ir šis neprašo, kad jį nuo tos naštos išvaduotumėte.
7. Pripažinkite magijos jėgą, jei ją savo tikslams sėkmingai panaudojote. Jei jūs neigiate magijos jėgą po to, kai sėkmingai ja pasinaudojote, jūs neteksite viso, kas pasiekta.
8. Nereikškite savo nepasitenkinimo, tuo, kas su jumis visai nesusiję.
9. Neskriauskite mažų vaikų.
10. Neužmušinėkite gyvulių, nebent maistui ir gindamiesi nuo užpuolimo.
11. Būdami atviroje teritorijoje, niekam netrukdykite. Jei kas nors jums trukdo, paprašykite jį liautis. Jei jis nesiliauna, jį sunaikinkite.

Šandoras La Vejis Antonas M Šėtono metais (1967 m.e.m.)

DEVYNIOS SATANISTINĖS NUODĖMĖS

Daug metų žmonės klausinėjo Šėtono Bažnyčios atstovus: „Gerai, jūsų filosofija pagrįsta pataikavimu žmonių instinktams, bet ar yra jūsų, kaip ir kitose religijose, nuodėmių?“ Mūsų atsakymas būdavo tvirtai neigiamas. Bet atėjo laikas jį pakeisti.

Per paskutinius dvidešimt su viršum metų mes nuolat augome ir supratome, kad reikia aiškiau apibrėžti kryptis ir tikslus ne tik tuos, kurių siekiame, bet ir tai, ko mes stengiamės išvengti, su kuo nesutinkame. Skirtumas tarp Satanizmo ir kitų religijų tas, kad kitos religijos išradinėja nuodėmes, kurių negalima išvengti, o mes

laikome, kad, kiek pasistengę, žmonės gali nepadaryti nieko, ką mes laikome „nuodėmėmis“.

1.Kvailybė

Ji Satanistų nuodėmių sąrašo viršuje. Kordinalinė Satanizmo nuodėmė. Blogai, kad kvailybė nesukelia skausmingų pojūčių. Tamsybiškumas - vienas reikalas, bet mūsų visuomenė vis labiau klesti kvailybėje.

Ją daro žmonės, kurie sutinka su viskuo, kas jiems sakoma. Masinės informacijos priemonės kultivuoja kvailybę kaip poziciją, kuri ne tik priimtina, bet ir girtina.

Satanistas privalo išmokti pažinti tuos triukus ir neleisti sau būti kvailiu.

2. Pretenzingumas.

Tuščias pozavimas, turbūt labiausiai erzinanti iš visų nuodėmių, šią nuodėmę darantis žmogus tiesiog nesilaiko pagrindinių Mažosios magijos taisyklių. Kartu su kvailybe pretenzingumas šiuo metu yra pinigų apyvartos varomoji jėga. Mūsų dienomis visi stengiasi atrodyti didžiais žmonėmis, nežiūrint ar jie tam turi pagrindo, ar ne.

3. Solipsizmas.

Satanistui jis gali būti labai pavojingas.

Tai savo reakcijų, emocijų ir jausmų primetimas tiems, kurių išsivystymas neatitinka jūsiškio. Klaidinga iš žmonių laukti tokio pat dėmesio, mandagumo ir pagarbos kokius jiems rodote. Beprasmiška. Vietoje to Satanistas privalo praktikoje vadovautis lozungu: „Elkis su kitu taip, kaip jis su tavimi elgiasi“. Tai reikalauja pastangų ir nuolatinio budrumo, kitaip lengva pasiduoti guodžiančiai iliuzijai, kad visi tokie pat kaip jūs. Kaip sakoma, kai kurios utopijos būtų idealios filosofų šalyje, bet, nelaimei (arba laimei, makiavelizmo požiūriu), mes nuo to toli.

4. Saviapgaulė.

Ta nuodėmė išnagrinėta Satanistiniuose įsakymuose, bet verta čia pakartoti, nes taip pat yra kardialinė nuodėmė. Mes neprivalome mokėti duoklę mums primetamoms šventosioms karvėms, įskaitant vaidmenis, kuriuos, kaip laukiama, mes privalome suvaidinti. Vienintelė leistina saviapgaulė - įsisąmoninta saviapgaulė dėl pramogos. Tačiau tai jau ne saviapgaulė!

5. Kaimeniškas susitaikėliškumas.

Satanistiniu požiūriu akivaizdu, kad nėra nieko blogo sutikti su kito žmogaus norais, jei to išdavoje jūs laimite. Bet tik kvailiai seka banda, leisdami beveidei

būtybei diktuoti jums savo valią. Geriau sąmoningai išsirinkti šeimininką negu būti pavergtam minios kaprizų.

6. Plačių pažiūrų nebuvimas.

Satanistui tai gali atnešti labai skaudžių pasekmių. Niekuomet negalima pamesti iš akių tai, kas jūs esate ir kokia grėsme galite tapti pačiu savo egzistavimu. Istoriją mes kuriame šiandien ir dabar. Visada turėkite galvoje platesnį istorinį ir socialinį vaizdą. Tai labai svarbu kaip Didžiajai, taip ir Mažajai magijai. Žinokite, kad jūs veikiate kitu lygiu negu lkusysis pasaulis.

7. Praeities ortodoksijų užmiršimas.

Supraskite, kad tai vienas pačių sėkmingiausių būdų praplauti smegenis žmonėms, kurie priima kaip „nauja“ ir „nepaprasta“ tai, kas buvo žinoma senų senovėje ir pateikta naujame įpakavime. Iš mūsų laukiama, kad žavėtumės „kūrėjo“ genijumi ir užmirštume originalą. Tai mus daro atliekų perdirbimo visuomene.

8. Išdidumas, trukdąs dirbti.

Išdidumas - savaime neblogas dalykas, bet tik iki tol, kol su muilinu vandeniu neužsimojama išpilti kūdikio. Tuo reikalu Satanistų taisyklė tokia: jei tai jums naudinga, puiku. O kai jau tai nebepadeda, kai jūs įvaryti į kampą, vienintelė išeitis iš situacijos pasakyti: „Gaila, aš suklydau, norėčiau rasti kompromisą“. Reikia pasielgti tiesiog taip.

9. Estetinio principo nebuvimas.

Pusiausvyrą palaikančio faktoriaus daiktinis realizavimas Mažajai magijai labai svarbus ir turi būti plėtojamas. Akivaizdu, kad tuo keliu sunku nuolat uždirbti pinigų, todėl vartotojų visuomenė tokios savybės nepalaiko. Tačiau ji yra svarbiausias magijos instrumentas ir, siekiant magijos efektyvumo, turi būti naudojama. Estetinis principas labai subjektyvus ir atspindi žmogaus prigimtį, bet yra ir universalių kategorijų, kurių nedera neigti.

Tai pirmas daugiau negu po dešimt metų pasirodęs pareiškimas, skelbiąs kai kurias svarbias Satanistų praktikos taisykles. Reikia pažymėti, kad ši doktrina jokiu būdu nepakeičia Devynių Satanistiniu Priesakų arba Vienuolikos Satanistiniu Taisyklių Žemėje, bet turi tikslą aukščiau nurodytus principus pratęsti ir išplėtoti.

Šandoras La Vėjis Antonas XXII Šėtono Metais (1987 m.a.m.)

Žmonės yra tarytum šunys. Daugumai iš jų religija yra pagrindinė moralinė grandinė, laikanti juos pririštus prie daugumos sukurtų moralinių normų. Jos nėra blogos, tačiau mažai kas suvokia jų atsiradimo priežastis. Jeigu „tikinčiųjų“ paklausite, kodėl jie tiki ir kas yra Dievas, vargu ar bent dešimt iš šimto galės jums tai paaiškinti. Patys nesuvokdami žodžių junginių reikšmės, jie atsakys jums standartinėmis, tuščiomis, gyvenimo suformuotomis frazėmis. Atimkite iš jų religiją ir jie puls draskyti visus į gabalus be jokio gailesčio, nes neliks antkaklio, kuris laiko juos pririštus ir verčia būti paklusniais. Gyventi visiškoje proto laisvėje iš jų beveik niekas nesistengė ir nemoka, kadangi tam pasiekti reikia pastangų. Deja paleidus žvėris į laisvę pirmomis amžinybės akimirkomis nukentėtų visi.

Niekas iš jų nepripažins savo silpnumo, nes nežiūrint į viską silpni visuomenėje yra visada sunaikinami ir tai stipriai didina baimę prisipažinti sau, mąstyme tų žmonių, kurie niekaip neatskiria ir neišlaisvina savo minčių nuo viešos daugumos. Niekas iš jų neatsisakys to „Visagalio“, kuris viską sutvarko už juos ir „Kuriam“ suvokti jie prisipažįsta bejėgiai, nes iš tikrųjų tam stinga valios mąstyti.

Taigi ar reikia religijos...šiandien? TAIP, kol žmonės neišmoko gyventi savarankiškai. Kol sąmoningai nenori suprasti, kad už viską atsakingi jie patys, čia ir dabar, o ne tas, „gyvenantis nepasiekiamai aukštai“. Kad niekas neateis ir neišpirks nuodėmių ir kad už viską neišvengiamai reikės atsakyti ir sumokėti, jei ne jiems, tai jų vaikams. Ir nėra rojaus, kaip ir vaikystės pasakų, nes jeigu nesugebame gerai gyventi dabar, tai ir ateityje už kvailumą mums niekas nieko nebeduos.

Kas yra 10 Dievo įsakymų? Vargu ar kas nors juos būtų rašęs sau. 10 Dievo įsakymų tai taisyklės, kaip turi elgtis KITI. Dar kartą gerai įsižiūrėkite į išlikusias pasaulyje karų priežastis ir pamatysite pagal kokius požymius žmonės iki šiol nepasidalina žemės... . Išmokite galvoti ir labai aiškiai suprasti, ką siūlo jums Pasaulis. Stenkitės viską sau paaiškinti ir neklausykite tų, kurie įtikinės jus, kad esate tam pernelyg kvailas. Apsižvalgykite ir pamatysite, kad niekas iš šalia esančių nenori būti kvailesnis už jus… . Gal bus sunku, bet patikėkite jūs nustebsite sužinoję, kad Gėris tai protingas egoizmas galintis egzistuoti ir be Dievo pagalbos.

„Stok į prakeiktųjų kelią, žmogau. Juk dabar ir Tu prakeiktas. Juk dabar ir Tave prakeikinės, pasirinkusieji Tikėjimo, o ne Žinojimo kelią.“

Keliaujantis Tamsoje